

Nerede zulüm, linç, katliam orada isyan, intifada, serhildan

Alınan bir aylık eylemsizlik kararına karşı devletin saldırılarını artırması Kürt halkının öfkesini taşımış; sokaklarda molotof, taş, barikat olmuştur.

GERİLLA HALKTIR, HALK ALANLARDAYDI!

Aydınların “koşulsuz silah bırakma” çağrılarının ardından TC Başbakanı’nın “Kürt sorunu” tanımlamasını kullanması ve “geçmişte hatalar yaptık” diyerek günah çıkartma yönlü söylemlerde bulunmasının yarattığı suni havanın ardından gerillaya yönelik imha amaçlı operasyonların artarak devam etmesi ve Kürt halkının en demokratik talepleri için alanlara çıktığında şiddetle bastırılması gerçekleri olanca çıplaklığıyla bir kez daha orta yere serdi. Ordunun “topyekün mücadele” söyleminin ardından sivil faşist saldırıların, linç girişimlerinin ve baskıların artması, son dönemlerde devletin “ezberini bozduğunu” söyleyenlere, 80 yıllık TC devletinin Kürt halkına karşı izlediği imha ve inkar siyasetini hatırlatmıştır.

Öcalan’a yönelik tecrite karşı TUHAD-FED’in Gemlik’e düzenlemek istediği yürüyüş pekçok yerde hem devletin hem de devlet güdümündeki sivil faşistlerin saldırısına uğramış ve engellenmiştir. Halka yönelik bu şiddet kar-

şısında öfke sokağa taşmıştır; çünkü söylemde onca “barış”, “demokrasi” lafları bolluğu yaşanmasına rağmen, yakılan, işkence edilen, yargısız infazla katledilen, gerilladır, bu halkın çocuklarıdır. Öfke sokağa taşmıştır; çünkü, en küçük demokratik haklar için mücadele dahi “provokasyon”, “terörizm” denilerek engellenmekte, şiddet kullanılarak bastırılmaktadır. Öfke sokağa taşmıştır; çünkü devlet sarıldığı Türk şovenizminden milim taviz vermemekte, sivil faşist saldırganları bilinçli bir şekilde Kürt halkının üzerine saldırmaktadır.

Tüm bunların “bir aylık eylemsizlik” sürecinde yaşanması, TC devletinin “teröristleri muhatap almayacağız” söylemleriyle birlikte düşünüldüğünde, Kürt halkına onurluca direnmekten başka çözüm yolu kalmadığı görülmektedir. Bu topraklarda yaşayan ilerici, devrimci, demokrat, yurtsever, halkların kardeşliğinden yana olan tüm güçler TC faşizmine karşı mücadeleyi ortaklaştırmak ve büyütmek zorundadır. Ferman devletine, dağlar, sokaklar, alanlar halkındır!

Balıkesir’de Gönen Sanayi Bölgesi’nde kurulu olan tabakhanelerde çalışan, işine, ekmeğine, onuruna sahip çıkmak için Deri-İş Sendikası’nda örgütlenen işçilerin, sendikal faaliyetleri deri patronları tarafından öğrenilince örgütlenme faaliyeti yürüten öncü işçiler işten atılmış, geri kalan işçiler de başta patronlar olmak üzere devletin kolluk güçleri tarafından da fiziki ve psikolojik saldırılarla karşı karşıya kalmıştır. İşlerinden atılan işçiler direnişe başlayıp işyerleri önünden ayrılmazken, sendikal

Saldırıları deri işçilerini yıldırılmaz!

örgütlenmeyi bitirmek için her türlü saldırının pervasızca uygulanmaya başladığı Gönen’de son olarak 31 Ağustos 2005 tarihinde Özdemir Deri patronunun dışarıdan getirtmiş olduğu silahlı adamları, Deri-İş Sendikasına üye olan işçilere saldırtması sonucu, Kantar deri işçisi Hamit Kökçü adlı işçi kafasına isabet eden kurşunla yaralandı. Ağır yaralı olan Hamit Kökçü’ye saldıranların

yakalanması ve deri işçilerinin üzerinde estirilen terörü protesto etmek için 2 Eylül Cuma günü Zeytinburnu’ndaki Çolakoğlu Deri Satış Mağazası önünde Türk-İş’e bağlı 14 şubenin yaptığı eylemde de mağaza yetkilileri işçilere silah çekerek tehdit yağdırdılar.

31 Ağustos’ta yaşanan saldırıyı duyan Gönen Deri Organize Sanayi Bölgesi işçileri saldırıları protesto etmek

için 1 Eylül’de iş bıraktılar. Ertesi gün ise saat 12:00’de İstanbul Zeytinburnu’nda Deri-İş Tuzla Şubesi, Belediye-İş İstanbul Şubeleri, Yol-İş 1 No’lu Şube, Tez Koop-İş 2 No’lu Şube, Haber-Sen 9 No’lu Şube ve TEKSİF Bakırköy Şubelerinin yaptığı eylemde de patronun adamları silah çekti. Mağaza içinden çıkan 5-6 kişilik bir grup “Çıkın gidin, kimsiniz, size burada basın açıklaması yaptırmayız” diyerek küfürlerle işçilere ve sendikacılara saldırdı.

Coca-Cola işçileri direnişlerine devam ediyor

Nakliyat-İş Sendikası'na üye oldukları için yaklaşık 100 gün önce işten atılan Coca-Cola işçileri verdikleri mücadeleye basın açıklamaları ve imza kampanyalarıyla devam ediyor. Coca Cola patronları yaşanan direniş kırılmak için 95 işçiyi kapı önüne koyarken, işçiler başlattıkları direnişle herkesi Coca-Cola ürünlerini boykota çağırdı.

23 Ağustos Çarşamba günü Galatasaray Postanesi önünde biraraya gelen Coca-Cola işçileri, imza standlarını açarak çevreden geçenlere sesli ajitasyon eşliğinde bildiri dağıttı. Saat 12:30'a gelirken toparlanan işçiler burada "Sömürünün simgesi Coca-Cola şişesi", "Direnişin simgesi Coca-Cola işçisi" sloganlarıyla basın açıklamalarına başladı.

Kitle adına konuşma yapan Nakliyat-İş Sendikası Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu Coca-Cola'nın kendilerini işten atmasının üzerinden 97 gün geçtiğini ve bu süreçte ısrarlı bir direniş sergilediklerini belirtti.

Karşılarında duranların bir avuç

emperyalist, kendilerininse milyonları temsil eden bir sınıf olduğunun altını çizen Küçükosmanoğlu, direniş

Sendikalaştıkları için işlerinden atılan Coca-Cola işçileri başlattıkları direnişlerini eylemlerle ve imza standları açarak devam ettiriyor ve herkesi Coca-Cola içmemeye çağırıyorlar.

niş devam edeceklerini belirtirken Rock'n Coke Festivali için gelen sanatçılara da atıfta bulunarak çocukları ve emekçi babaları aç bırakan bir şirketin yaptığı bu festivale katılmayarak aynı zamanda yanbaşıımızda yapılan katliamlara ortak olmamalarını istedi.

"Yaşasın onurlu mücadelemiz", "Yılgınlık yok direniş var", "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Kolaya sendika girecek başka yolu yok" sloganlarının sık sık atıldığı eylemde Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda, Taksim Galatasaray Lisesi önünde ve pek çok merkezi yerde imza

standlarının devam edeceği söylenerek eylem bitirildi. Eylemin ardından Coca-Cola işçileri imza toplamaya ve bildiri dağıtmaya devam etti.

DİSK Ege Bölge Temsilciliği de İzmir'de yaptıkları basın açıklamasıyla duyarlı çevreleri ve kişileri işten atılan Coca-Cola işçilerine destek vermeye ve Coca-Cola ürünlerini boykot etmeye çağırdı. 24 Ağustos Çarşamba günü Konak Meydanı'nda bir araya gelen kitle adına konuşma yapan DİSK Ege Bölge Başkanı Azad Fazla; 19 Mayıs 2005 tarihinden beri işçilerin direnişte olduğunu belirterek işçilerin direniş sırasında polis copuna, biber gazlı saldırılara çoluk-çocuk tüm aileleriyle karşı koyduklarını söyledi.

Açıklama Fazla'nın ve kitledekilerin yanlarında getirdikleri kolları yere dökmesiyle alkışlar içinde son buldu.

(İstanbul/H. Merkezi)

Mersin Demokrasi Platformu'ndan Liman işçileriyle dayanışma eylemi

Mersin Demokrasi Platformu'ndan Liman işçileriyle dayanışma eylemi 27 Ağustos Cumartesi günü Mersin Demokrasi Platformu bileşenleri Eğitim-Sen önünden Mersin Limanı'na kadar yaptıkları yürüyüş ile Liman işçilerinin direnişine destek oldular. Eğitim-Sen Mersin Şubesi önünde toplanan kitle "İşçi iradesine saygı", "Yaşasın emek kardeşliği" ve "Mersin Demokrasi Platfor-

mu" yazılı pankartları taşıyarak 12:30'da yürüyüşe geçtiler. İstiklal Caddesi üzerinden limana kadar yürüyen kitle, yürüyüş esnasında sık sık "Yaşasın sınıf dayanışması", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Mersin haykır, liman satılık değil" vb. sloganlar attılar. Limana varıldığında ise liman işçileri kitleyi sloganlar ve alkışlarla karşıladı. Limanda Mersin Demokrasi Platformu adına Yol-İş Mersin

Şube Başkanı Saim Evren bir açıklama yaptı. Evren, açıklamada limanın özelleştirilmesinin Mersin'e getireceği zararlardan ve işçilere getireceği zorluklardan bahsederek özelleştirmeye karşı liman işçilerinin yanında olduklarını ifade etti. Açıklamadan sonra Mersin Demokrasi Platformu bileşenleri işçilerle kısa bir görüşme yaparak limandan ayrıldılar. (Mersin)

Çaykur işçisi aydınlanıyor

Elmadağ'da bulunan Çaykur Paketleme Fabrikası'nda çalışan işçiler fabrikanın kapatılmak istenmesine karşı eylemlerini sürdürürken, özelleştirmeyi de tartışıyor. Üç makinesinden ikisi sökülen fabrikada işçiler özelleştirme saldırısına karşı bölge halkıyla beraber tepkilerini dile getiriyorlar. Daha önce Ankara Sendika Şubeleri Platformu tarafından Çaykur işçileriyle beraber yapılan eylemlerden sonra şimdi de platform tarafından özelleştirme ile ilgili bir panel düzenlendi.

Elmadağ Halk Eğitim Merkezi'nde 29 Ağustos Pazartesi günü "Sosyal, siyasal ve

ekonomik boyutu ile 23 yıllık özelleştirme serüveni" konulu bir panel gerçekleştirildi. Çaykur'dan 70'e yakın işçinin katıldığı panelde ilk sözü KİGEM Yönetim Kurulu Üyesi İlter Ertuğrul aldı. Et ve Balık Kurumu'nun, Sümerbank Fabrikası'nın kapatıldığını hatırlatan Ertuğrul, özelleştirmenin nasıl yapıldığını söyleyerek, özelleştirme karşıtı mücadeleye toplumsal boyut kazandırılması gerektiğinin altını çizdi. Platform Sözcüsü Petrol-İş Ankara Şube Başkanı Mustafa Özgen de yaptığı konuşmada; özelleştirmeye karşı çıkmak gerektiğini söyledi. (Ankara)

ROLLS ROYCE GREVİ BAŞLADI

Bristol, Patchwood'da bulunan Rolls Royce'un motor testi tesislerinden 96 işçi 24 Ağustos'ta süresiz grev başlattı. Greve çıkan işçiler Amicus Sendikası yetkililerinden Jerry Hicks'in işten atılmasını protesto ediyorlar. Bu grev ayrıca neo-liberalizm altında 25 yıllık sendikal kazanımların gasp edilmesine bir yanıt olarak değerlendirilirken, fabrikanın idari yöneticisi Hicks'in geri alınamayacağını söyledi. Bu grevin ayrıca iş saatlerinin uzatılmasına, kötü iş koşullarına, işveren ve sendika düşmanı hükümetlere karşı işçi ve sendikaların daha geniş bir mücadelesini başlatacağı da savunuldu.

PKP GERİLLALARINA 30 YIL HAPİS

20 Mart 2002'de Peru'nun başkenti Lima'daki ABD Büyükelçiliği binası önünde Peru Komünist Partisi tarafından gerçekleştirilen ve 10 kişinin ölümüyle sonuçlanan eylemin davasında yargılanan 8 tutsaktan 4'üne 20 ila 30 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Bombalama eylemi ABD Başkanı Bush'un Peru'da bulunduğu sıralarda yapılmıştı. Saldırdan direkt sorumlu tutulan tek sanık Wilbert Elqui Meza 30 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

**İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Irak'ta ABD Anayasası halk oylamasına sunulacak; "Savaş bitmedi"

ABD'nin Vietnam'ı işgali sırasında halkın işgalcilere karşı geliştirdiği direniş yöntemleri hala hafızalardadır. İşgalcilerin yöntemlerine karşı, halkın büyük bir yoksulluk içinde geliştirdiği direniş biçimleri, yaratıcılık ve iradenin neleri göğüsleyebileceğini öğretti. Bu direniş yöntemleri içinde en çarpıcı olanlardan biri de yeraltında direnişçilerin saklandığı köstebek yuvalarıydı. Direniş ve katliamların yoğun olduğu bölgelerde evlerin altına kazılan tüneller, yüzlerce direnişçiyi kurtarmış ve açığa çıktığında da işgalcileri şaşkına çevirmişti.

ABD, takvim yapraklarının 2003'ü gösterdiği tarihlerde Irak'ı işgal ettiğinde yine halkın direniş mevsisine çarpmıştı. Hem de hiç beklemediği kadar büyük bir mevziydi bu. Ancak işgalin başından bugüne "ABD ikinci Vietnam sendromunu yaşıyor" tartışmalarında, vurgulanan ve üzerinde durulan temel bir nokta vardı o da direnişlere önderlik eden güçlerin farklılığıydı. Kuşkusuz bu önemli ve belirleyici bir farklılıktı. Ancak işgal ve direnişin ortak paydası belli ortak noktaların yaşanmasını da beraberinde getirmektedir.

Geçtiğimiz günlerde işgal ve direniş sarmalının devam ettiği Irak'tan bir haber yayınlandı basında. Güvenliği uydudan sağlanan Bucca Kampı'nda içinde 600 tutuklunun çalıştığı tahmin edilen 10 kilometre uzunluğunda bir kaçış tüneli bulundu. Tünelin içinde radyo parçalarından yapılmış aydınlatma sistemi vardı ve duvarları su veya Amerikalılara göre sütle düzeltilmişti. Kaçış planının yapıldığı gün ve kaçışa saatler kala tünelin tutuklulardan biri tarafından ihbar edilmesi sonucu, tünelin bulunduğu yere askeri operasyon düzenleniyor ve tutukluların hepsi farklı bölümlere alınarak, yalıtılıyor. Tünelin açığa çıkmasının ardından yapılan yorumların ağırlığını "tam bir mimari harikasıydı" oluşturuyor. Kamp'tan sorumlu Albay James B. Brown, planlanan özgürlük eylemi için "ABD'nin cezaevi tarihinin en büyük planı. Hapishanenin içinde savaş bitmiş hissine kapılıyorsunuz. Benim için savaş bitmişti. Hiçbir şey gerçekten daha fazla olamaz" açıklamasını yapıyor ve devamında "savaş bitmedi" diyor.

Irak'ta bugün "savaş bitmedi." İşgalin boyutu başladığı günden farklı bir boyutta değil. İşgalci güçler saldırılarını kimi dönem artırsa da işgal gerçeği tüm sonuçları ile birlikte devam ediyor. Irak'ta yapılan seçimlerin ardından ülkenin geleceği ve "bağımsızlık" tartışmalarına verilen yanıtın gerçekliği ve geçerliliği kendini koruyor. Zira kurulan hükümetin ABD kuklası bir hükümet olduğu ve işgal politikalarının bir parçası olarak şekillendiği ve Bush'un beklentisinin aksine seçimlerin direnişi kırma anlamında bir etkisinin olmayacağını belirtmiştik. Nitekim bu tespitler o günden bugüne yaşanan gelişmelerle doğrulandı ve kurulan kukla hükümet direniş üzerinde hiçbir etki yaratamadı. Çünkü işgal gerçekliği kendisini hala koruyordu/koruyor.

Şimdi Irak'ta yeni bir gündem var: O da Irak Anayasası. Hatırlanacağı gibi ABD, gerek işgalin ilk dönemlerinde gerekse de seçimlerin ardından ülkede bir iç savaşın çıkma ihtimalini her zaman güçlendirme yönünde adımlar atmış, ancak başarılı olamamıştır. Direnişi kırmak açısından elinde önemli bir silah olarak değerlendirdiği etnik çatışmalar çıkmamış ve ABD, hesaplarında bir kez daha yanılmak zorunda kalmıştır. Şimdi aynı hedef

ve oyunlar Anayasa tartışmalarında bir kez daha gündeme getirilmiş durumda.

Ülkede bulunan Şiiler, Sünniler, Türkmenler ve Kürtler açısından büyük önem taşıyan Anayasa hazırlık ve tartışmaları belli kesimlerin karşı çıkışlarına rağmen Irak Meclisine sunuldu ve okunması yeterli görülerek onaylandı. Halk oylamasına sunulacak Anayasa Ekim ayı içerisinde tam şeklini alacak ve ardından "bağımsız" Irak devletinin, "bağımsız" Anayasası olmuş olacak.

ABD tarafından hazırlanarak Irak hükümetine gönderilen Anayasa'ya en çok karşı çıkanlar ise Sünniler. En çok rahatsızlık yaratan ise Kürtlere ve Şiilere tanınan özerk bölgelerin oluşudur. Ki, bu temelde asıl rahatsızlık noktası zengin petrol yataklarının bu bölgelerde olması ve kendilerine verilen bölgelelerin sınırlılığı ve yine petrol pazarında çok fazla söz hakkına sahip olamamaları. Sünnilerin tüm itirazlarına rağmen Anayasa Meclis'e sunuldu ve gerekirse "referandumda reddedebilirsiniz" açıklamasında bulunuldu. Bu arada Sünnilere asıl cevap bizzat Bush tarafından verildi. Bush Anayasa tartışmalarına ilişkin yaptığı açıklamalarından birinde, "Sünnilerin karşısında bir seçenek var. Özgür bir toplumda mı, yoksa şiddet içinde mi yaşamak istiyorlar? Dinleri ne olursa olsun, çoğu annenin çocuklarının barış içinde büyüyeceği özgür bir toplumu tercih edeceklerini düşünüyorum." Böyle düşünmezseniz gerisini siz düşünün diyor açıklaması.

Anayasa tartışmalarının bu zemindeki gelişimi Kürtlerin ve Şiilerin kendi yollarını çizdiklerini, üç direniş gücünün bölüneceğini ve zamanla petrol gelirlerine daha fazla sahip çıkma çatışmasının baş göstereceği yorum ve değerlendirmeleri yapıldı. Anayasa tartışmalarının olduğu günlerde Basra'da birbirleriyle çatışmaya giren Şii gruplar bir anlamda bu değerlendirmeleri ve Bush'un bu yönlü beklentilerinin doğru olduğu izlenimini yarattı. Ancak Bush ve savaş şürekası bir kez daha yanıldı. Çıkacak iç savaşla Bush, yorulan askerinin önemli bir kısmını geri çekmeyi, ülkede denetimi sağlayacak sınırlı düzeyde güç bırakmayı ve zengin petrol yataklarının denetimini de zamanla sağlamayı hedefliyordu ki, yine yanıldı.

Basra'da Şiiler arasında patlak veren çatışmaların ardından Mukteda El Sadr Nacef'teki bürosunu yeniden açmaya kalkışınca ve yine Sadr'ın çağrısıyla çatışmaların sonlandırılmasını sağlarken, beraberinde yaşanan gelişmeler sürecin karmaşıklığını ifade eden bir niteliğe büründü. Çatışmaları durduran Sadr'ın çağrısıyla ABD basınından verilen bilgilere göre 100.000'den fazla insan anayasa taslağına karşı yürüyüş yaptı. Sistani'nin siyasi sürece katılma çağrısını kabul ederek gelişen sürecin dışında kalan Sadr hatırlanacağı gibi Mehdi ordusunu da silahsızlandırmamış ve askeri gücünü korumayı başarmıştır. Anayasa tartışmalarının başladığı günden bugüne ise, Irak'ın bölünmesini beraberinde getirecek olan bir anayasaya karşı olduğunu ve bunun kabul edilemez olduğunu açıkladı. Anayasa taslağına karşı olan Sünniler ile birlikte, taslağı itiraz eden Şiiler arasında gelişebilecek bir ittifakin ise Irak'taki ABD anayasasına yönelik tepkilerin beklenilenden fazla olacağını ve 15 Ekim'de halk oylamasına sunulacak taslağın kabul edilmeme riskinin artabileceği sinyalleri verilmeye başlandı. Tabi

bu durum ABD'nin Sünni güçlere yönelik yaptığı açıklamanın da pek bir hükmünün olmadığı gerçeğini de göstermiş oldu.

Anayasa taslağı üzerine Şii ve Sünni güçlerin cephesinde bu gelişmeler yaşanırken Kürtler açısından da oldukça kritik gelişmeler söz konusu. Daha önce de belirttiğimiz gibi bölgede Kürtler ABD açısından önemli bir kart niteliğinde. Verilecek belli bir takım sınırlı "haklarla" Kürtleri kontrol altında tutabilmenin ötesinde değerlendirebileceğini düşünen ABD, Kürtler üzerindeki planlarını da buna göre yapmaktadır. Kuzeyde kurulacak Kürt özerkliğinin ABD açısından hiçbir rahatsızlık noktası yok. Burada bulunan petrol yataklarının gelirlerini şimdilik Kürtlere "bırakmasının" da yaratacağı bir sıkıntı yok. Çünkü ileride ihtiyaç duyduğu takdirde bunları yeniden denetimi altına alabilir. Kürtler açısından yapılan değerlendirmeler de ABD'nin bu hedef ve beklentilerini güçlendirir nitelikte. "Bağımsız Kürt devleti", "özerk bir yönetim" gibi söylem ve değerlendirmeler yapılmaya başlandı bile.

Bölgeden basına yansıyan haberler ise Kürtler açısından yaşanan gelişmelerin pek iç açıcı nitelikte olmadığını gösteriyor. Kürtlere bağlı milis grupların ülkenin güney ve kuzeyinde terör estirdiğini ve halka büyük bir baskı uyguladığını haberleri geliyor. Yapılan değerlendirmelerde Kürt milislerin halk üzerinde uyguladığı baskıların tümünün bizzat ABD denetiminde gerçekleştiği üzerinde duruluyor. Kürt bölgesinin KDP'li İçişleri Bakanı Kerim Sincari'nin gelişmelerle ilgili yaptığı açıklamada "bir sorun varsa Amerikalılara sorun" beyanında bulunması durumun anlaşılması açısından oldukça çarpıcıdır. Bunun yanı sıra Kuzey Iraklı insan hakları örgütü Bethnahrain'ın başkanı Nahrain Toma yaptığı açıklamada: "Saddam'la Kürtlerin icraatları arasında bir fark göremiyorum. Amerikalılarla Britanyalılar, tüm yetkiyi Kürtlerle Şiilere verdi. Onların dışında kimsenin hakkı yok" diyor. Bu koşullarda ABD'nin elindeki bu harz kart üzerinde fazlaca oynamasına ya da düşünmesine gerek yok. Anayasa tartışmalarında ve devamında yaşanacak gelişmelerde ABD'nin başını ciddi anlamda ağrıttacak olan güç Şiiler olacaktır. Bu anlamda da ABD dikatini Şiiler üzerinde yoğunlaştıracaktır.

Savaşın her geçen gün artan maliyetine ve verilen kayıplara paralel olarak ABD halkının işgale karşı gelişen tepki ve öfkeleri de artmakta. Çocuğunu Irak işgalinde kaybeden anne Cindy Sheehan'ın Bush'un Teksas'taki çiftliğinin karşısında kurduğu kamp zamanla işgal karşıtlarının merkezi haline geldi. Sheehan'ın çağrısı üzerine 50 eyalette düzenlenen gece gösterilerine katılanlar, mum yakarak ve şarkılar söyleyerek işgali lanetledi. Bu eylemle birlikte Bush'un oylarının yüzde otuzlara kadar düştüğü iddia ediliyor. Bir anda savaş karşıtlarının sesi haline gelen, ülkede olumlu tepkiler alan Cindy'in eylemi ABD'deki milliyetçi basın tarafından karartılmaya çalışılıyor ve yaşamı konusunda çok çeşitli rivayetler yazılmış durumda. İşin "ilginç" olan yanı ise eyleme karşı şaha kaldırılan milliyetçi eylemler, yani ülkemizde son dönem öne çıkarılan sivil faşistlerin ABD'de de eyleme karşı hemen harekete geçirildiğini görmek şaşırtmıyor bizleri. Milliyetçiler yaptıkları eylemlerde "Cindy, benim adıma konuşma" sloga-

nyla yürüyorlar. Ancak bu tarz eylem ve hareketler başlayan eylemi boğma niteliği taşıyor. Çünkü karşıt seslerin sesi daha güçlü ve daha gür. Ve en önemlisi de işgale karşı çıkan Amerikan halkının şu soruları sormasını sağlıyor: "Amerikan halkına neden yalan söylediniz? Cümle aleme neden yalan söylediniz?... Neden durmadan 'görevimizi bitirmemiz gerek' diyorsunuz? O görevin ne olduğu hakkında en ufak bir fikriniz olmadığını siz de pekala bildiğiniz, kovboy gömleklerinizi değiştirir gibi kolaylıkla değiştirebileceğinizi de bildiğiniz halde?"

Bu gelişmeleri Teksas'taki çiftliğinden izleyen Bush ise büyük bir cenderenin içinde olduğunu farkında ve onun acısıyla kıvrılmakta. Rüyalar ülkesi ABD'nin Katrina kasırgasının kasıp kavurduğu New Orleans kentine, Irak'tan dönen pisikopat ruhlu askerlere "ateş etme ve öldürme" yetkisi verildiği ve 300 askerin yerleştirildiği bildirildi. Louisiana Valisi Kathleen Blanco, M-16 otomatik silahlarla teçhiz edilmiş özel birliğin, "kaos" yaşanan kentte güvenliği sağlamak için görevlendirildiği, "Ateş etme ve öldürme yetkisine sahip ve umarım bunu yapacaklar" ifadesi kullanılarak açıklanıyor. Siyahların felaketten kaçamadıkları, ölenlerin çoğunluğunu oluşturdukları ve aç kalmalarının sonucu marketleri yağmalamalarını engelleyemeyen rüyalar ülkesi yöneticileri, bunları önlemek için katletmekten başka yöntem bulamıyorlar.

ABD'nin içi Katrina kasırgası ile kavrulurken dışında yaşanan gelişmeler Teksas'taki için kaygı verici düzeyde. Ağustos ayı sonlarında Çin ve Rusya'nın "Barış Görevi 2005" başlığıyla yaptıkları ortak askeri tatbikat ABD açısından önemli bir gelişme. ABD'yi ciddi anlamda rahatsız eden bu ortaklıkların hedefi ise ortaklar tarafından da gizlenmiyor. Çinli uluslararası ilişkiler uzmanı Jin Canrong, "ana hedef ABD. İki taraf da, ABD karşısında güvenlik, siyaset ve ekonomi alanlarında pazarlık güçlerini artırmak istiyor" ifadelerini kullanıyor ve tatbikatın amacının da buna paralel olarak "Uluslararası terörizm, ayrılıkçılık ve aşırılığa karşı askeri kapasitenin güçlendirilmesi" olarak belirleniyor. Rusya'nın doğusundaki Vladivostok şehrinde yapılan tatbikata Şanghay İşbirliği Örgütü üyelerinin katılması da ABD'ye gönderilen mesajın niteliğini farklılaştırmakta, daha güçlü olmasını sağlamaktadır.

Bu duruma karşın ABD saldırganlığa devam ederek İran hedefini her fırsatta dile getirmektedir. Uygun koşul ve zeminini yaratmaya çalıştığı saldırıyı dillendirme politikasını sürdürüyor.

ABD'nin Irak batağı dün olduğu gibi bugün de devam ediyor. Bölgedeki işbirlikçi güçler ise halkın iradesine rağmen ve halkı kandırarak Anayasa vesilesiyle batakta pay alma derdinde. Ancak bu uşaklığın sonu olmadığını Saddam örneğinden çok iyi biliyorlar. Yani ABD'nin bir gün kendilerine "ihnet" edeceklerini onlar da çok iyi biliyor. Ancak bile bile lades demek tercihini şu an için yapmak istiyorlar. ABD'nin hazırladığı anayasasının Irak'ta şu an yaşanan koşullarda tıpkı seçimlerde olduğu gibi bir hükmünün olmayacağı ortadadır. Halk her ay yüzlerce cesedin morglara taşınması gerçekliği ile yaşıyor ve işgal gerçeğini biliyor. Ölüm, yaşamın gerçek yüzünü ve sorumlularının kimler olduğunu görmek istemeyenlerin yüzüne çarpıyor...

Sınıfsal Bakış

“GERİLLA ONURDUR, ONURSUZ YAŞANMAZI!”

Omuzu kalabalık Türk paşalarının bu seneki “zafer bayramı” törenlerinde yüzlerinden düşen bin parça oluyordu. Daha şunun şurasında birkaç ay önce verdikleri demeçlerle linç kampanyalarını başlatmışlar, topyekun mücadele için seferberlik çağrısı yapmışlardı. Her ne kadar PKK'nin son aylarda geliştirdiği eylemlerin vurduğu darbeler belli bir etki yapıyorsa da gidişat henüz “tehdit edici” ve “kontrol dışı” bir boyut almamıştı. İşte ne olduysa her şey 30 Ağustos'tan hemen önce başladı ve peş peşe 3 gün boyunca yaşanırıldı.

27 Ağustos'ta sayıları 2 bini bulan kitle Beşiri'de dört gündür sürmekte olan operasyon bölgesine doğru yürüyüşe geçti. Durdurulmaları için devletin değil ancak yerel inisiyatifin devreye girmesi etkili olabildi. Ertesi gün Nusaybin'de, Trabzon-Maçka'da şehit düşen HPG gerillası Mesut İsa'nın cenazesi Suriye'nin Kamışlo kentine 10 bin kişi tarafından uğurlandı. Nihayet, 29 Ağustos'ta, bir gün önceki gösterilerde panzerden açılan ateş sonucu polis tarafından katledilen Hasan İş isimli yurtsever gencin cenazesi, 20 bini aşkın bir kitle tarafından 5 kilometrelik bir yürüyüşün ardından Batman'da toprağa verildi.

Bu eylemler, bölgede yaşayan bütün halkı kapsayan boyutuyla tam bir “halk hareketine” dönüşmüştü. Faşist diktatörlüğün herhangi bir biçimde müdahale şansı bulamadığı ve acz içerisinde kaldığı eylemlerde, son süreçteki gelişmelerin birikimi halkın ruh halinden ve haykırılan sloganlardan çok açık bir biçimde anlaşılabilirdi. Faşist Türk devletinin Kürt halkına, başta Öcalan olmak üzere temsilcilerine ve güçlerine/gerillaya yönelik katliam, işkence, baskı ve saldırılarının yanı sıra; Maçka, Seferihisar ve Cunda'daki linç girişimlerine, “Aracı Aydın”ların sessizliğe gömülüşüne karşı güçlü bir tepki sergilendi.

Bu gelişmelerin faşist generallerin suratlarını buruşturan esas özelliği, o sıralar G. Kurmay 2.Başkanı koltuğunda oturan İlker Başbuğ'un 19 Temmuz'da düzenlediği medya brifinginde/içtimasında altını özellikle çizdiği iki kritik konuda, hiç şansları bulunmadığının aradan 40 gün bile geçmemişken anlaşılmasıdır. Bu iki önemli konu, Başbuğ tarafından, “başarı umudunun kırılması” ve “örgüt ile toplum arasındaki iletişimin koparılması” olarak ifade ediliyordu.

Oysa sürecin ABD ve AB'nin yönlerine de uygun biçimde havuç-sopa politikası ile “geleneysel” tarza uygun bir biçimde işletilmesi için bütün hesaplar yapılmış ve harekete geçmişti. Ulusal hareketin önderliği de bununla buluşan reformist bir politik çizgide yol almakta olduğundan, Türk hakim sınıflarının planlarının tutmaması için ortada pek

bir neden “yok” gibi gözükmekteydi.

Hatırlanacağı gibi 2005 Newroz'una gelindiğinde, başta Kürt ulusal dinamikleri ve ülke genelinde devrimci güçlerdeki toparlanma ve halk muhalefetindeki canlanma karşısında ordunun sürece müdahalesi “bayrak provokasyonlu kampanya” ile geldi. Bunu linç girişimleri ve diğer saldırılar izledi. Ardından ikinci hamle yukarıda andığımız Başbuğ'un medya brifingi ile geliştirildi. Burada kapsamlı bir program açıklanıyor, topyekun mücadele çerçevesinde herkes, bütün kurumlar göreve davet ediliyordu. Ayrıca Terörle Mücadele Yasası'nın daha da ağırlaştırılması başta olmak üzere bir dizi önlem ve düzenleme somut olarak sayılıyordu.

Başbuğ'un talimatları yankısını başta para-medya olmak üzere toplumun en gerici, faşist kesimlerinde bulmakta gecikmiyordu. Hükümet ise TMY'de değişiklik konusunda hemen çalışmalarını başlattı. Ordudan dönemin konseptiyle ilgili hatırlatmalar ve “taktik” açıklamalar gelmeye devam ediyordu:

“TSK, bölücü terör örgütüne karşı mücadelesini, kısıtlanmış yetkilerine rağmen özveriyle sürdürmektedir ve sürdürmeye devam edecektir. Bu mücadele, TSK ve diğer güvenlik kuvvetleri yanında bütün halkımızın, yöneticilerimizin ve sivil toplum kuruluşlarımızın da iştirakiyle topyekun bir tarzda yapıldığında daha etkileyici sonuçlar elde edilebilecektir.” (Hilmi Özkök, G. Kurmay Başkanı, 05.08.05)

Süreç tam da bu şekilde işlerken “beklenmedik” bir gelişme oldu ve “Diyarbakır Gezisi” gündeme gelen Tayyip Erdoğan, bunun öncesinde, daha evvel “150 aydın ve sanatçı” ortak imzasıyla 15 Haziran'da temel talebi “PKK'nin silahlı eylemlere hemen ve önkoşulsuz olarak son vermesi” olan tek taraflı çağrının sahiplerinden bir heyet ile görüşme yaptı. Kendi kontenjanından birkaç “aydın”ın da dahil edildiği görüşme ve devamında Diyarbakır'daki miting ve temaslarda, “sürpriz” olarak karşılanan sözler sarf etti. Herkese, Demirel ve Mesut Yılmaz'ın vakti zamanında söylediği, “Kürt realitesini tanıyoruz”(05.07.93), “AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer” sözlerini veya Özal'ın federasyon tartışmalarını hatırlatan bu çıkış; hakim sınıfların ‘muhalefet’ partileri dışında genel olarak iyimser bir havada karşılandı.

Reformist çevrelerden ÖDP vb.lerini dahi PKK'ye “silahları bırakın” çağrısında bulunmaya iten Tayyip'in manevrası, para-medyanın önemli bir kesimince huşu ve heyecanla desteklendi. Yakın bir geçmişte, “düşünmezseniz öyle bir sorun yoktur”, “sanal bir sorun” diye nitelediği meseleyi; şimdi “Kürt sorunu” olarak adlandırması, sahiplenir biçimde yaklaşım

sergilemesi, devletin geçmişte hatalar yaptığından ve bu hatalarıyla yüzleşmesi gerektiğinden söz etmesi, soruna demokrasi içinde çözüm aramaktan bahsetmesi büyük bir “soru işareti” oluşturuyordu. Eli kalem tutan herkes, bütün siyasi çevreler bir takım senaryolar yazmaya başladılar.

Olayı MGK/TSK ile AKP arası “klik çatışması” olarak değerlendirenden ABD'nin arkası gelmesi kuvvetle muhtemel bir “adımı” olarak görene, AB'ye yaranmak için yapılan usulen bir “iyiniyet gösterisi” olarak niteleyenden sıradan bir “seçim yatırımı” olarak yorumlayana kadar çok çeşitli görüşler yazılıp söylendi. Geline aşamada bu görüşlerin bir kısmı hala savunulmakla beraber artık sorun başka bir zeminde tartışılmaya başlanmıştır. Zira, beklenenin aksine, geçmişteki meslektaşlarının sözlerinin ardından olduğu gibi, “Tayyip'in çıkışı” vakasında da, Kongra-Gel “Aydınların girişimlerine Erdoğan'ın verdiği karşılık ve ardından yaptığı açıklamalar çözüm için olumlu bir hava yaratmıştır.” (19.08.05) gerekçesiyle bir aylık “pasif savunma” çizgisine çekildiği halde, çok yönlü ve kapsamlı saldırı, vahşet, işkence ve linç girişimleri yaşamaya başlamıştır.

Kongra-Gel'den “insaf” ölçüsünde adım atıldığı halde; hükümetin “demokratik çözüm” ya da “demokratik cumhuriyet”ten ne anladığına dair hiçbir açıklamada bulunmaması; “geçmişte yapılan hatalar”a ilişkin sarf edilen sözlere açıklık getirilmemesi; operasyonların durmak bir yana daha yoğun ve vahşi biçimde (Beşiri'de sağ yakalanan gerillaların katledilmesi, yakılması, işkence edilmesi) devam etmesi; DEHAP yöneticilerine tutuklama istemli davalar açılması ve yasaklar getirilmesi (“Sayın Öcalan” davası); Ankara'da görüşme talebinde bulunan “barış anneleri”ne kapıların açılması; Kongra-Gel'in Belçika'da yapacağı basın açıklamasının engellenmesi, medyada dezenformasyonun ve psikolojik savaşın asparagas haberlerle en pespaye biçimde tam gaz sürdürülmesi (DTH ile DEHAP'ın içinde ve aralarında sorunlar olduğuna dair haberler, Mehmed Uzun'a ölüm tehdidi, Şemdin Sakık'ın Apo'ya mektubu vd.); linç girişimlerinin süreklilik kazanması (Maçka, Seferihisar, Ayvalık-Cunda, Bozüyük, İznik) “hayaller aleminden gerçeğe dönüşü” anlatıyordu.

Aslında, Ulusal Hareketin önderliğinden, bir dizi reformist gruba, Tayyip'le yaptıkları görüşmeden çıktıktan sonra, “Erdoğan kendini bağlayan ifadeler kullandı. Bundan sonra geri adım atması zor. Silahların susması durumunda birçok adım atılacağı sözünü aldık. PKK'ye açıkça söylüyorum. Biz böyle bir teminat almış durumdayız.” (11.08.05) diye demeç veren heyet sözcüsü Gencay Gürsoy'dan, “Erdoğan'ın sözleri devletin ezberini bozdu. Erdoğan'ın çıkışını; gecikmiş olsa da cesur, gerekli, anlamlı ve önemli buluyoruz.” (11.08.05) yorumunu yapan eski DEP'li Zana, Dicle, Sadak ve Doğan'a kadar bir dizi çevre ve şahsiyetin aymazlığı ya da hayal tacirliği aslında MGK bildirisi ve G. Kurmay Başkanı'nın açıklaması

ile çok geçmeden yanıtlanır vermişti:

“Cumhuriyet hükümetlerinin öncelikli hedefi, anayasada öngörülen görevleri yerine getirerek bu amaca ulaşmaktır.” (MGK Bildirisi, 23.08.05). “Oysa ki bölücü terörle mücadele topyekun bir anlayışla hareket edilmesini gerekli kılmaktadır.” (Hilmi Özkök, 24.08.05)

Ne var ki, hayale kapılan, kaptıran, hayal yayan, hayal tacirliğine soyunan, bu konuda devletle saf tutandan geçilmezken, üzerine esas hesapların yapıldığı halk açısından durum pek de “anlaşılır” biçimde gitmiyordu. Gerek Karayılan gerekse de Baydemir'in çağrısına karşın o “müthiş çıkış” sahibi Erdoğan, Diyarbakır'da, değil beklenen ilgiyi görmek, protesto edilir tarzda, protokole ilave edilmiş 1-2 bin kişi tarafından “karşılandı”. Kürt halkının boş laflara karnının tok olmasının ötesinde, güven ve inanç noktasında ne durumda olduğu da anlaşılıyordu.

Çok geçmeden haklılığını bir kez daha gören Kürt halkının, yazımızın başında sözünü ettiğimiz örneklerdeki tutumu, sadece faşist Kemalist diktatörlüğe değil son sürece alet olan bütün unsurlara yönelik bir içerik de taşımaktadır. Henüz kendi önderliğinin teslimiyetçi tasfiyeciliğini bilince çıkaramamış olsa da bu prangaya yönelmesi de kaçınılmazdır.

Bu manada, ABD ordusunun Türk kurmaylarına “zafer bayramı” kutlamalarını zehir eden, topyekun savaş çağrısıyla ilgili heveslerini erkenden kursaklarında bırakan Beşiri, Nusaybin ve Batman'dan gönderilen “mesaj” önemlidir. Şu sözler, onlar açısından mesajın alındığını göstermektedir:

“Her şey ayan beyan ortada. Herkes sorumluluğunu idrak etmeli. Bütün aktörler rollerini iyi oynamalı. Bunlar halkın değil, bir partinin organize ettiği olaylar. Tehlikeli şeyler yapıyorlar. Benim bir şey dememe gerek var mı?” (Hilmi Özkök, 01.09.05), “Türkiye Filistinleştirilmek isteniyor. Benim bugün söyleyeceğim bu. İş basit bir PKK olayı değil. Çok büyük bir oyun oynanıyor.” (Yaşar Büyükanıt, K.K. Komutanı, 01.09.05)

Mesaj, daha öncede vurguladığımız gibi sadece düşmana değil her renkten ve cinsten dostlara da gitmektedir. Nasıl mı? Elbette ki “Kürt Halkı Burada, Aydınlar Nerede?” sloganıyla değil! Halkın tavrını en iyi özetleyen ve elbette ki sadece devrimden yana olan güçleri mutlu eden slogan, “Gerilla Onurdur, Onursuz Yaşanmaz!” olmuştur.

“Gerilla”yı, başka bir ifadeyle “silahlı mücadele”yi iktidar değil de pazarlık aracı olarak görenler için gerilla “onur” değildir. Olmazsa olmaz bir konumu yoktur. Mücadelede diğer birçok araç gibi tali bir noktaya itilmiştir artık. Bu yüzden eskisi gibi sahiplenilmesi mevcut strateji ile esasen örtüşmemektedir. Sonuç itibarıyla kitlelerin harekete geçirilmesinde rol oynasa da, bu, o önderlik açısından ciddi bir açmaz oluşturmaktadır. Bu açmazı kitleler doğru bir önderlik ile buluşarak çözmeyi de bileceklerdir. Zira büyük yangınlardan büyük bedellerle çıkan halklar bu bilince ulaşmada önemli mesafeler almış demektir.

Balıkesir'de Gönen Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan tabakhanelerde çalışan, işine, ekmeğine, onuruna sahip çıkmak için Deri-İş Sendikası'nda örgütlenen işçilerin, sendikal faaliyetleri deri patronları tarafından öğrenilince örgütlenme faaliyeti yürüten öncü işçiler işten atılmış, geri kalan işçiler de başta patronlar olmak üzere devletin kolluk güçleri tarafından da fiziki ve psikolojik saldırılarla karşı karşıya kalmıştır. İşlerinden atılan işçiler direnişe başlayıp işyerleri önünden ayrılmazken, sendikal örgütlenmeyi bitirmek için her türlü saldırının pervasızca uygulanmaya başladığı Gönen'de son olarak 31 Ağustos 2005 tarihinde Özdemir Deri patronunun dışarıdan getirtmiş olduğu silahlı adamları,

Deri-iş Sendikasına üye olan işçilere saldırtması sonucu, Kantar deri işçisi Hamit Kökçü adlı işçi kafasına isabet eden kurşunla yaralandı. Ağır yaralı olan Hamit Kökçü'ye saldıranların yakalanması ve deri işçilerinin üzerinde estirilen terörü protesto etmek için 2 Eylül Cuma günü Zeytinburnu'ndaki Çolakoğlu Deri Satış Mağazası önünde Türk-İş'e bağlı 14 şubenin yaptığı eylemde de mağaza yetkilileri işçilere silah çekerek tehdit yağdırdılar.

Balıkesir'e giderek olayın gelişimini işçilerden öğrenen Deri-İş Sendikası Genel Başkan Vekili Musa Servi, yaşanan son saldırıyla ilgili şu bilgileri aktardı: "31 Ağustos'ta Özdemir Deri önünde bekleyen işçilere patronun korumaları

Saldırıları deri işçilerini yıldırılmaz!

saldırıp bir işçiyi kafasından yaralarken bir işçinin de kolunu kırdılar. Bu olayın akabinde akşam saatlerinde deri işçilerinin yoğun olarak oturduğu Karşıyaka Mahallesi'nde Özdemir Deri patronları ve kiraladıkları silahlı adamları direnişte olan işçilerinden olan Hamit Kökçü'yü görünce ateş edip Kökçü'yü kafasından yaraladılar. İlk kurşunu Özdemir Deri'nin patronu olan Harun Özdemir'in açtığı söylenildiği saldırıda yaralanan Kökçü'nün durumu ise iyiye doğru gidiyor. Saldırı sonrası Harun Özdemir'in de içinde olduğu 5 kişi gözaltına alındı ve Savcılık tutuklama istemiyle mahkemeye sevk etti. Ancak mahkeme silah kullanmadıklarını, işçilere demir çubuklarla saldırdıklarını itiraf eden saldırganları serbest bıraktı.

31 Ağustos'ta yaşanan saldırıyı duyan Gönen Deri Organize Sanayi Bölgesi işçileri saldırıları protesto etmek için 1 Eylül'de iş bıraktılar. Ertesi gün ise saat 12:00'de İstanbul Zeytinburnu'nda Deri-İş Tuzla Şubesi, Belediye-İş İstanbul Şubeleri, Yol-İş 1 No'lu Şube, Tez Koop-İş 2 No'lu Şube, Haber-Sen 9 No'lu Şube ve TEKSİF Bakırköy Şubelerinin yaptığı eylemde de patronun adamları silah çekti. Mağaza içinden çıkan 5-6 kişilik bir grup "Çıkin gidin, kimsiniz, size burada

basın açıklaması yaptırmayız" diyerek küfürlerle işçilere ve sendikacılara saldırdı. Mağaza yetkililerinden biri olduğu öğrenilen saldırganın elinden silah alınarak işçiler tarafından etkisiz hale getirildi. Bu sırada mağazanın diğer yetkilileri Mehter Marşı çalarak çevredeki esnafın desteğini istedi, ancak esnaf çağrıya yanıt vermedi. Son olarak da yoğun yığılma yapmış olan ancak son ana kadar müdahale etmeyen Çevik Kuvvet devreye girdi.

Ortamin sakinleşmesiyle açıklamaya başlayan sendikalar Gönen'deki patronların Deri-İş Sendikasına karşı yaptıkları saldırıları kınadı. Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm 1 ay içinde yaklaşık 500 işçinin sendikaya üye olduğu Gönen'de patronların bu gelişmeyle birlikte işçilere daha fazla baskı uyguladığını kaydetti. Gülüm, Balıkesir'de Özdemir Deri, İstanbul'da ise Çolakoğlu Deri olarak iş yapan patronun silahlı adam tutarak işçileri yaraladığını söyleyerek saldırının sorumlularının derhal yargı önüne çıkarılmasını istedi. Deri-İş Sendikası'na ve deri işçilerine deri işverenleri tarafından geliştirilen faşist saldırılar çeşitli sendikalar tarafından yazılı yapılan basın açıklamalarıyla kınandı. (İstanbul)

Emekçinin Gündemi

DEVİRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU VE DDSB ANLAYIŞI-2

1992'de başlayarak günümüze kadar devam eden bu durum, yani kendi içinde darlaşan siyasal eğilimlere göre sendika gerçeği mevcut işçi sınıfının gücünü ve enerjisini boşa götürür. DİSK'in CHP'li belediyelere dayanarak örgütlenmesinin sonrası yerel yönetimlerde AKP'nin etkin olmasıyla (Hak-İş) Hizmet-İş örgütlenmesi yükseliş gösterdi. Bu sendikal rekabet döneminde örgütlülükler dağıtıldı, işçiler işten atıldı, sendikal örgütlülükler işlevsizleştirildi. Sendikaların gücü geriledi. "Siyasete göre sendika" işyerindeki hareketlere de yansdı. Günümüzde ise özellikle hizmet iş kolun için, hem hükümette hem de yerel yönetimlerde olan AKP, Hak-İş için önemli bir avantajdır. Bugün bütün yerel yönetimlerde örgütlenme yönündeki çabaları yukarıda ortaya koyduğumuz durumdadır. Ancak yerel yönetimlerin günümüzde önemli bir alan teşkil etmeleri, sendikal hareketin önemli bir merkezi olması nedeniyle bu alanda kendi denetimleri altındaki sendikaların örgütlenmelerini güçlendirmek sistem açısından çok önemlidir. Bu durum DİSK'te de farklı değil. Ne kadar CHP'li belediye varsa DİSK Genel-İş de orada örgütlenmektedir. Hatta kullandıkları dillerde aynı. CHP'nin olduğu belediyede nasıl Belediye-İş yada Hizmet-İş örgütlü kalır? Hak-İş de "bizim belediyelerde bizim sendika olmalıdır" diyor ve bu anlayışı da belediye başkanları ve yardımcı müdürleri örgütleyiyor. Ortada işçileri örgütleyen sendi-

kacılar yok. Bugün bu durum daha da önemlidir. Sendikasızlaştırma, özelleştirme, taşeronlaştırma sendikal örgütlenmenin önündeki engellerdir. İşçi sınıfı ve halk çok yönlü bir saldırganlıkla yüzyüzedir. Sendikalarımızın bugün mevcut saldırılara karşı mücadele yürütmesi ve bu zeminde ortaklaşmaları zorunlu iken, hala sendikalar içinde kendisini devrimci-demokrat-yurtsever olarak adlandıranların sendikal rekabeti örmeleri bugün açısından anlaşılır değildir. Bunu yaparken öne sürdükleri nedenler ise inanılmaz derecede anlamsızdır. Farklılık hepimizin gözü önündedir. Burada asıl farklılık "bizden olma anlayışı"dır. Bu anlayış aynı zamanda DİSK'lileşmektir. Biliyoruz ki 1 Mayıs'ta 100 bin kişinin gördüğü, "patronumu seviyorum, iş yerimi seviyorum, işimi seviyorum" dövizleri ne kadar farklı olduklarını göstermeye yeterdir. İkincisi, bugün açısından en önemlisi Genel-İş ekonomik olarak ve sayısal olarak baraj sürecindedir ve bu nedenle de buradan hareketle örgütlenme yapılıyor. Üçüncüsü ise, bazı şubelerin sayısal azlığından dolayı kapanmaları, bugünkü örgütlenmeyi ihtiyaç haline getirmektedir kendileri açısından. Bu durum mevcut sendikal anlayışlardan farklı değildir. Öyle ki Türkiye'de sendikasız ve örgütsüz işyeri ve işçi sayısı o kadar çok ki asıl amaç örgütlemekse, farklılık ise yapılması gereken örgütsüz yerlerin örgütlenmesidir. Bu durum ile mevcut sendikal hareketin bugünkü anlayışı

değişmez, en fazla benzeşir. Küçük dar grupçu anlayıştan uzak durulması gerekmektedir. Hele hele sendikal rekabetten dolayı işçilerin karşı karşıya getirilmesi son derece zararlı ve onarılmaz sonuçlar yaratmaktadır. İşçilerin devrimcilere güven duymalarının nedenlerinden biri de farklı olmayanın farklı olarak gösterilmesidir. Çünkü daha sonra öyle olmadığı ortaya mutlaka çıkar. Bundan yaklaşık bir yıl önce günlük gazetelerde "sendikal örgütlenmede bugün için Hak-İş'e karşı mücadele etmeliyiz" diyen DİSK'in, zaman çok geçmeden değişmeleri mevcut yapılarına uygundur. Buna bir de fiili saldırılar eklenince sonuçları daha da vahim olmaktadır. Son durumda Şişli'de demokrat eğilimli sendikacılara yönelik saldırı ve küfürler tam da buna uygun düşmektedir. Yaşamlarında işçi sınıfı mücadelesi olmayan, işçileri patrona şikayet eden işçiler, mücadeleden yana olanlara saldırmaya başlıyor. Bizim bu anlayışlara karşı tutumumuz açık olmalıdır. Bu anlayışlara prim verilmelidir.

Gelişmeler karşısında DDSB'liler soğukkanlılığını kaybetmeden sorunlara özelle 33 yıllık genelde 150 yıllık sınıf bilimi ve tecrübesi ışığında müdahale etmelidir. Yine anlık gelişmeler konusunda DDSB ilkelerine uygun tavırlar geliştirilmelidir. Ajitasyon/propaganda faaliyetine hız verilmelidir. Dost düşman ayrımı, neden sonuç bütünlüğü içinde meselelere yaklaşmalı, esas tali ayrımını doğru kavrayıp gerici kıskırtmaların etkisinde kalmadan sınıfın kısa, orta, uzun vadeli çıkarları gözeterek mücadelenin ihtiyaçlarını planlamalıdır. İki şeye dikkat etmeliyiz; birincisi, duygusal tepkisel çıkışları frenlemeli, ikincisi, vurdumduymaz davranmamalıyız. İlkelerimizin propagandasını azami olarak yapmalıyız. En önemli-

si de olası gelişebilecek tehlikeleri zamanında sezinleyerek tehlike/provokasyonların gelişmeden, embriyon haldeyken sınıf bilinçli iradi müdahaleyle etkisizleştirmek gerekliliğidir. Dostlarımızı ikna yöntemiyle kendimize, kendimizi dostlarımıza yakınlaştırmamızın önümüzdeki sürecin yakıcı ihtiyacı olduğu görülmeli, kavranmalı ve ilişkiler ileriye taşınmalıdır. Devrimci demokrat güçlerin sendikal düzlemde yaşadıkları, yaşayabilecekleri kimi tıkanmış meselelerde (karşı karşıya kalınan saldırılar, eğitim, örgütlenme, sendikal rekabet vb. konularda) gerici kurum ve partiler yerine devrimci dayanışmayı yükseltmeli, ilişkileri genel devrimci ilkelere üzerinden sağlamlaştırmalıyız. Bu tavır ve davranış tarzı gerici akımların devrimciler üzerinden yapmaya çalıştıkları oyunları boşa çıkaracağı gibi, devrimci demokrat kurumların birbirine yakınlaşmasını sağlayacak, sınıfın karşı karşıya kaldığı bir dizi saldırıyı boşa çıkarmada önemli bir enerjiyi açığa çıkaracak ve ilişkileri daha ileri nitelikli bir seviyeye taşıyacaktır.

Sonuç olarak, içinden geçtiğimiz kritik süreçte sendikalarda örgütlü olan biz devrimci, demokratlar ve yurtseverlere düşen görev, mevcut örgütsüz yerleri örgütlemek, işçi ve emekçilere yönelik saldırılar karşısında onların mücadele alanlarında buluşmasını sağlamaktır. Biz DDSB'liler olarak 92'lerde söylediklerimizi bugün yeniden daha yüksek sesle söylüyoruz. Bugün DDSB'liler buldukları yerlerde sendikal rekabetin karşısındaki doğru tavrı örgütlemeli, işçi ve emekçilerin asıl enerjisini saldırılara ve sarı gerici bürokratik sendikal anlayışlara karşı yönelmeli, sınıf sendikacılığının yaşama geçirilmesi için mücadele etmelidir. Bu konuda asla geri durulmamalıdır.

-BİTTİ-

“Burası eski Terme ırmak yatağının kolu. Balıkların ölmesinin sebebi çöplüğün burada bulunması. Belediye'nin çöplüğü 3-4 yıldan beri burada.”

Terme Belediyesi, Terme Çayı'nın Karadeniz'le birleştiği deltayı çöplük olarak kullanıyor. Terme'nin Yalı Mahallesi olarak da bilinen yerde yerleşim yeri olmasından kaynaklı köylünün hayvanlarını otlattığı yerde belediye 3-4 yıldır çöpleri biriktiriyor. Bu yüzden mahalleye, köye çok yakın olan yerde kokudan durulmuyor. İlçenin çöplerinin biriktirilmeye başladığı zamandan günümüze biriken çöplerin açıkta dağınık durması, dayanılmayacak derecedeki koku ve yaydığı mikrolar nedeniyle halkın sağlığı bozuldu. Hayvanların hastalanıp ölmesinden endişe eden halk, Terme deresinin eski yatağında balıkların ölmesini örnek vererek Terme Belediyesi'ne karşı tepkisini dile getiriyor. Hal-

kın defalarca Belediye Başkanına çıkmasına rağmen, sağlıklarını bozan, çevreyi kirleten çöplüğün kaldırılması için uyarılarına karşı bugüne kadar hiçbir girişimde bulunulmamış. İl ve İlçe Çevre Müdürlüklerine, Kaymakamlığa şikayet ettikleri halde devlet yetkilileri duyarsız kalmış. Mahalleli ve köyden insanlarla konuşup sorunlarını dinlerken yaşadıkları yerin pis kokusundan biz de rahatsız oluyoruz. Kaç yıldır Belediye'nin çöplük yaptığı Yalı Mahallesi halkının katlanmak zorunda kaldığı sağlıksız ve pis ortamı yaratan çöplüğün buradan kaldırılması için neler yapılabilir çabasına girerek Samsun Çevre ve Orman İl Müdürlüğü'ne gidip çevre ile ilgilenen sorumlu yöneticiye

Terme Belediyesi'nin vurdumduymazlığı halkı zehirlemeye devam ediyor

Tüm uğraşı daha fazla kâr elde etme üzerine kurulu olan sistemin, doğaya ve insan sağlığına düşman uygulamalarının bir örneğini de Terme Belediyesi oluşturuyor.

çektığımız fotoğrafları gösterip durumdan haberdar ettik. Öncesinde de çok şikayet geldiğini, fakat birşey yapamayacaklarını, soruna çözüm bulacak çöplüğü oradan farklı bir yere taşıyarak, çöp arıtma tesisi kuracak kişinin Belediye Başkanı olduğunu söylediler. Çöp arıtma ve toplama ile ilgili Belediye Başkanlarıyla sürekli toplantı yaptıklarından Terme Belediye Başkanının toplantılara katılmayıp yerine zabıta memuru gönderdiğinden söz eden yetkili kişi, caydırıcı bir ceza uygulaması da, çok fazla etkisinin olmayacağını da belirtti. Evinin hemen yakınında biriken çöp yığınından bulaşan hastalıklarla, çöplükte otlayan hayvanların hastalanıp da, sütünden, etinden hastalanan ilçedeki Yalı Mahallesi'nde yaşayan halkın köylünün hastalanmasından yada ölümünden Belediye ve bu sorun çözümlenmek için hiçbir çabası olmayan devletin kurumları sorumludur. Yalı Mahallesi'nden ve Çangallar Köyü'nden insanlar yaşadıkları sorunları gazetemize anlattılar.

Tahsin Kilim: Burası eski Terme ırmak yatağının kolu. Balıkların ölmesinin sebebi çöplüğün burada bulunması. Belediye'nin

çöplüğü 3-4 yıldan beri burada. Az bir rüzgar bu tarafa esse kokudan duramıyoruz. Çöplük 10 sene sonra evimizin önüne kadar gelir. Bu seneye kadar burada böyle olmamıştı. Arıtma tesisi yok, açıkta bulunuyor çöpler. Düzeltme yapıyorlar ama ne de olsa zararı var, sağlık yönünden olsun, hayvan yetiştirilmesi yönünden zararlı. Geçen sene bir kurban kestik hayvanın içinden çıkan alet kalmadı. Oraya gidermiş hayvan, şimdi bakın benim mallar bağlı duruyor satmadım. Bu hayvanlara da zararlı, süte de, eti de yeniyor, sağlığa zararlı. Bu mahalleden hiç kimse çöplüğün burada bulunmasına razı değil. Burada aşağı yukarı 45 haneden fazla aile var.

Ayşegül Kara: Çangallar köyünde oturuyorum. Hayvanlarımızı meraya bırakıyoruz ama çöp hayvanlara da bize de zarar veriyor. Belediye Başkanı'na bile çıktık. Onların yüzünden ineklerimiz bile öldü. Belediye Başkanı diyor ki “siz bize bağlı değilsiniz” Peki biz Belediye'ye bağlı değiliz. Ama Belediye çöprü bizim oraya atıyor, mera bize ait olduğu halde çöprü bizim oraya atıyorlar. Süt, çökelek yiyemiyoruz hepsi kokuyor. (Samsun)

Borç ödemeleri fındıkta fiyat düşüşüne neden oldu

Köylü nüfusunun yoğun olduğu, kapitalist sanayinin gelişmediği, ekonomisi tarıma bağımlı olan bizim gibi ülkelerde, emperyalizmin yarattığı serbest pazarda tefeci-tüccara mahkum olan köylünün ürünleri emperyalist tekellerin yok pahasına belirlediği fiyattan alınıyor. Fındıkta da fiyatı belirleyen köylüler yada köylülerin oluşturduğu kooperatif ve birlikler değil, tefeci-tüccarlar ve emperyalist gıda tekelleridir.

Karadeniz'de fındık hasadı bitmek üzere. Orta ve sahil kesimlerinde toplanması biten fındık hasadı, Ordu'nun Aybastı gibi iç ve yüksek yerlerinde ise 5 Eylül'de başlayıp sonuna doğru hasat tamamlanıyor. Fındık dalındayken tefeci-tüccar Alivre satışıyla kabuklu fındığı 6.250, iç fındığı 12.500'den pazarladı. Geçen yıl yaşanan don felaketinden dolayı stokların tükenmesi Alivre anlaşması yapan tefeci-tüccarın ve emperyalist gıda tekellerinin kârını yükseltiyor. Bu yıl gerçekleşen verimli hasat şimdiden tüccarın yararına gelişiyor. Fiskobirlik tarafından 15 Ağustos tarihinde açıklanan 7.05 liralık alış fiyatı, köylünün ürünü pazara ilk indirdiği günlerde, 6.500 bin tüccar alımlarıyla başlayan fiyatı, 30 Ağustos tarihinde 5.600 bine kadar düşüştü. 50 randımanlı kabuklu fındığın alış fiyatının 5.600-5.850 arasında değişmesi, tüccarın serbest pazarda belirlediği fiyatının bu dönemlerde düşmesi, alivre satışı yapan tüccarın ve fabrikaların menfaatine gelişiyor. 30 Ağustos'tan itibaren düşük fiyatla Eylül ayına giren, fındığın değerinin bu kadar düşmesinin en büyük nedeni köylülerin, borçlarını ödemesini yaptığı döneme denk gelmesidir. Köylüler bu ayda işçilerin günlük yevmiyesini, mazot, gübre, ilaç paralarını ödemek zorunda. Okulların açılmasıyla, okul masrafları çıkıyor. Esnaf da köylüyü sıkıştırıyor borcunu ödemesi için.

Köylü yeni ürün fındığını satıp borçlarını ödediği bu dönemde serbest pazarda fındık fiyatları düşüyor.

Brüt 7.050'den alımlara başlayan Fiskobirlik fındığın vergisini, firesini düşerek randımanına göre 6.340-6.250 arasında köylüye ödemeleri 1 Ekim tarihinden itibaren yapacak. Aracı, tüccarlar, fabrikalar köylüye vergi ve nakliye kesintisini yaptıktan sonra fındığın fiyatını belirleyerek parayı peşin veriyor. Sattığı fındığın parasını peşin aldığı için köylü Fiskobirlik yerine aracılar, tüccara gidiyor. Bir yıl boyunca, ihtiyaçları zorunlu masrafları gidermek için borçlanan köylü, fındığın bir bölümünü satarak borçlarını ödemek, masraflarını karşılamak zorunda. Fiskobirlik ödemeleri geç veya taksitle yaptığından dolayı yıllardır köylü araçlarla, tüccarla karşılıklı alışveriş yapıyor. Pazara ürün girişinin bu ayda fazla olması fiyatının düşmesine neden oluyor.

EYLÜL: BORÇ ÖDEME ZAMANI

Emperyalizmin IMF, DB aracılığıyla sömürdüğü Türkiye'de tarımı tasfiye politikalarını hayata geçiren uşak hükümetler, ürünlerde taban fiyat açıklamadığı, destekleme alımları yapan kuruluşları özelleştirdiği için köylünün yetiştirdiği ürün, değerinin altında serbest pazarda satılıyor. Köylü nüfusunun yoğun olduğu, kapitalist sanayi-

nin gelişmediği, ekonomisi tarıma bağımlı olan bizim gibi ülkelerde, emperyalizmin yarattığı serbest pazarda tefeci-tüccara mahkum olan köylünün ürünleri emperyalist tekellerin yok pahasına belirlediği fiyattan alınıyor. Fındıkta da fiyatı belirleyen köylüler yada köylülerin oluşturduğu kooperatif ve birlikler değil, tefeci-tüccarlar ve emperyalist gıda tekelleridir. Kalitesiyle verimiyle dünya pazarının büyük kısmını karşılayan köylülerimizin ürününün pazarını Hamburg Borsası belirliyor.

Köylülerin ürününün değer kazanması için, çeşitli kampanyalar yapılsa da, mitingler düzenlense de Karadeniz'de fındık yetiştiren köylülerin ürünleri, geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da değer kaybediyor. Köylü bu yıl açıklanan fiyattan memnundu, köylünün memnun olmasının nedeni, geçen yıl fındık olmayıştı. Ancak fındık fiyatlarının açıklanan miktardan çok aşağılara 5.600-5.850'lere kadar düşmesinin nedenini Çarşamba ilçesinin Allı Köyü'nde üreticilik yapan Sinan Bey köylünün borçlarını ödediği Eylül ayında fındığı satmak zorunda kalmasına bağlayarak “yeni ürün fındığını satıp borcunu ödediği bu dönemde fındık fiyatları düşüyor. Bilemiyorum ileride ne olup biteceğini ama köylü bu ay borcunu, günlük yevmiyeyi, gübre, mazot parasını ödemek zorunda. Sahip olduğu borçlarını ödediği bu dönemde fiyatlar düşüyor. Sonuçta Çarşamba'da 4 tane

fabrika var, 4 kişinin dudakları arasında bu fiyat belirleme işi, buradaki küçük esnaf da buna bağlı gidiyor” diyor. Şu anki fiyatın gerçek maliyetini karşılamadığından bahseden fındık üreticisi Sinan Bey “Üretici gerçekte kendi emeğini, gübreyi, ilacı, suyunu, mazotunu hesap ettiği zaman, fındığın gerçek maliyetini karşılaması mümkün değil. Ama üreticimiz geçtiğimiz yıllara göre hiçbir şeyin hesabını yapmadan, fındığın fiyatını geçen yıldan kaynaklı iyi görüyor. Neye göre iyi olduğu da belli değil. İyiyi tespit etmek için masraflarını hesapladıktan sonra cebimize girecek olanı tespit ederek iyi olduğunu ancak belirleyebiliriz” diyor. Serbest pazarın, tarım alanlarının ve üretimin daraltılmaya çalışılarak tek elde IMF, DB gibi büyük emperyalist kurumların yönlendirdiğinden bahseden Sinan Bey, köylünün bugün bunun farkında olmadığından söz ederek “Köylü sadece Ziraat Bankası'ndan aldığı destekleme, tarım alanı başına aldığı 15 milyon ya da 10 milyon gibi ya da mazottan aldığı 100 bin lira, 200 bin lirayı kâr görüyor. Şu anda gelecek aslında çok farklı olacaktır. Sebze göre fındık iyi, domatese göre fındık iyi ama pazarda söz sahibi olmadıkça fiyat belirleyemeyince gelecek yılların ne olacağı çok da belli değil” diyerek köylülerin yeterince bilinçli üretim yapamadığını, sorunlarına sahip çıkmakta eksik kaldığını vurguluyor. (Samsun)

Malatya'da kayısının geliri giderini karşılamıyor

Yılın önemli bir bölümünde üretim yapamayan Malatya köylüleri Temmuz-Ağustos sürecinde ürünlerini alabiliyorlar. Bu aylarda yapılan kayısı üretimi ise ancak giderleri karşılayabiliyor.

Malatya'da kayısı piyasasını 3-5 tüccar belirliyor. Bunların ucuza aldıkları kayısıyı vadeli olarak Avrupa başta olmak üzere ihracat ettikleri ülkelere 10 Euro'ya kadar yükselen fiyatlarla sattığı söyleniyor. Emegini, tüm yaşamını, ev ekonomisini kayısı üzerine kuran küçük bahçe sahipleri, orta halli köylüler ve bahçelerde çalışan işçiler, yani kayısıyı üreten eller ise ekmek yemiyorlar. Konuştuğumuz köylülerin içinde en fazla kâr edeni bile 3-4 milyarlık kalıyor. Bu da ayda 250-300 YTL ediyor ki asgari ücretin bile altında bir kazançta denk düşüyor. Bölgede kayısı üreticileri ev harcamalarını bile dahil etmeden durumlarını anlatırken durumun vehameti kendini ortaya koyuyor. Röportaj yaptığımız iki bahçe sahibi dertlerini şöyle ifade etti;

-Bize kendini tanıtır mısın?

-Adım Hacı Dursun Canpolat. Ka-

yısı üreticisiyim. Kayısında bu sene çok zarar dayız. İşçi çalıştırıyoruz. İşçinin yevmiyesi 10.50 YTL'dir. Evet büyük para değildir ama kayısı da para etmiyor. Kayısının kilosu 50 YKr'dir. Bugün ben işçi parası olarak 9.50 YTL veriyorum. Olacağı da 10-13 ton kayısı. Bu da 14 ton olsa bile ne 50 YKr.'den 7.000 YTL. yapar. Ben diğer 2.500 YTL keseden vermek mecburiyetindeyim. Ben buna 2000 YTL'ye ilaç almışım. 1.500 YTL'ye gübre almışım. En az 400 YTL de su parası keser, bunun altından kalkılır mı? Hepsisi hepsi 10-15 milyara çıkıyor. Bir kayısı üreticisi olarak benim kalan kârım budur.

-Kaç yıldır kayısı üreticiliği yapıyorsunuz?

-Ben 50 yıldır bu işi yapıyorum. 20 yaşımdan beri bu işle uğraşıyorum. Yaşım 70'e geldi. Ben bu kadar yıl bu kadar kötü bir dönem görmedim. Evet çok sayıda kayısıcı o zaman da batmış-

tı. Ama o zaman yevmiyeler azdı.

-Kayısıyı nereye satıyorsunuz?

-Tüccara-tefeciyeye satıyoruz. Malatya'da 5 kişi vardır. 5 insan alıyor. Malatya'da onlar indiriyor, kaldırıyor. Gönlü isterse indiriyor, gönlü isterse kaldırıyor. Onlar ne isterse. Bir vilayet 5 kişinin elinde dolanıyor.

-Onların sizden 500 bine, başka yerlerde 300 bine aldıkları kayısı ne kadar kârına satıyor?

-500 bine, 400 bine, 300-200 bine satanlar var. Onlar en az (tüccarı kastediyor) 10 dolara satıyorlar. Evet onların

da masrafı vardır da, bu kadar kâr da edilmez. Bu kayısıyı düşürdüler, en aşağı 2000'e düşürdüler. Şimdi 2000 liraya gitseydi vatandaşlar ele avuca düşmezdi. Bu sıra bir rençber 12000 YTL (12 milyar) borcun altında, verdiği emeği bırakıp kaçmış. Borcu da malı da bırakmış kaçmış. En az bir yıl emek vermiş o bahçeye, emegini bırakıp kaçmış. Tüccar altında kalkınamıyor insanlar, ineği olsa satsa yine işin içinden çıkamıyor. Bir rençberin neyi olabilir? En fazla bir ineği olur, onu da satar.

-Ek bir geliriniz var mı?

- Ek gelirimiz yok. Biz bahçeye

bağlanmışız. Hep bahçe ekmişiz. 40 dönüm tarlam var, onda da kayısı ekmişim. Başka bir gelirim yok.

-Sonuç olarak giderlerle beraber bakıldığında masraflar gelirden daha büyük.

-Çok büyük. Düşün 14 ton malım olsa 500'den 7 milyar eder. Ben daha işçiye 9,5 milyar para vereceğim, 2 milyar ilaç parası vermişim, o keseden gitmiş. 1.5 milyar gübreye vermişim, o keseden gitmiş. 800 milyara kasa aldım. 300 milyona naylon (muşamba) almışım. O keseden gitmiş. 5 kuruş kalmıyor ki. Çekirdek her sene 500 bine, 600 bine gidiyor. Bu sene 250 kuruş düşmüş. Vatandaş ne yapsın, üretici ne yapsın?

-Kayısı sattığınız tüccarlar parayı size ne kadar zaman vadeyle veriyorlar?

- 1.5 ay sonra, 2-3 ay sonra vadeyle alıyorum. Veriyorsan öyle, vermiyorsan kendin bilirsin. O saatte sonra gönüllü olsun versin, gönüllü olmadı artık o halde vereceksin. Ev masrafın var, işçi masrafın var, borcun var. Mecbur vereceksin, ne yapacaksın? O adam da biliyor mecburi vereceksin. Portakal çıkıyor, onu düşürüyorlar, pamuk çıkıyor onu düşürüyorlar. Başımızdakiler vatandaşın halinden anlamıyor ki.

- Ayrıca söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Devletimiz meydanda. Devletimiz el atıyor, bize yardımda bulunmuyor. Öyle olsa 5 tane adam bir vilayeti böyle ihmal eder mi? Onlara da sattıramaz. Kayısıcı ölürse ölsün. Zaten ölmüş, zaten ölüyor. Öldürdükten sonra hiç değilse tam ölsün. Devlet vatandaşa hiç yardımcı olmuyor.

-Teşekkür ederiz. (Malatya)

Antep fıstığında fiyat belirsizliği köylüyü tedirgin ediyor

Ülkemizde yetiştirilen tarım ürünlerinin taban fiyatı serbest piyasa koşullarına göre, komisyoncular, tüccarlar tarafından belirleniyor. IMF, DB tarafından dayatılan tarımda tasfiye politikalarının Türkiye'de hakim

carlar tarafından belirleniyor. IMF, DB tarafından dayatılan tarımda tasfiye politikalarının Türkiye'de hakim

sınıflar eliyle uygulanması sonucu köylülerin ürününün değeri düşüyor. Buğday, mısır, tütün, fındıkta yaşanan sorunlar Antep fıstığında da yaşanıyor.

Antep fıstığında hasat döneminin gelmesine rağmen taban fiyatın belirlenmemesi üreticiyi düşündürüyor. Fıstık üretimi ve ticaretinin merkezi olan Antep'te serbest piyasa koşullarına göre komisyoncular aracılığıyla yeni mahsul ürün satılıyor. Gatem Fıstıkçılar Sitesi'nde kilogramı 3 YTL'den başlayan su altı baz fıstık 2.2 YTL'ye kadar düştü. Fiyat düşüşü ile ilgili Şehit Kamil Ziraat Odası Başkanı Zihni Kepkep her yıl aynı

senaryonun oynandığını açıklayarak "Ürün serbest piyasada çiftçinin elinden yok pahasına alınıp tüccarların stoklarına doluyor. Çiftçinin elinde mal kalmadıktan sonra para etmeye başlıyor. Güneydoğu Birlik ise alım yapmayarak buna göz yumuyor" şeklinde açıklamada bulundu. Antep fıstığının Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nin en önemli ürünü olduğunu belirten Zihni Kepkep, Antep fıstığının ihraç ürünü haline getirilmesi Güneydoğu Birlik'in aktif çalışması gerektiğinden bahsederek herkesin üzerine düşen görevi yerine getirmesi gerektiğini vurguladı.

(H. Merkezi)

Kürt halkının taleplerine yanıt yine saldırı oldu

Abdullah Öcalan üzerindeki tecriti protesto etmek amacıyla TUHAD-FED'in düzenlediği Gemlik Yürüyüşü'ne izin verilmesi Kürtleri sokaklara döktü.

TUHAD-FED tarafından düzenlenen Gemlik Yürüyüşü'ne katılan yaklaşık 6 bin kişi, Bursa-Ankara yolunun İnegöl Mezitler mevkiinde yaptıkları eylemi sonlandırdı. DEHAP Bursa İl Başkanı Murat Avcı, "Amacımıza ulaştık. Temel amacımız Kürt halkının muhatabını göstermekti. Barış ve demokrasi ısrarımız engellenememiştir. Bugün bunu gösterdik" dedi.

Açıklama üzerine Diyarbakır, Siirt, Adana, Mersin, Kahramanmaraş, Şanlıurfa, Gaziantep, Adıyaman, Antalya, Ankara, Bursa, Eskişehir, Hatay, Mardin, Van, Kars, Iğdır, Ardahan ve Ağrı gibi illerden gelen binlerce kişi, geri dönüş kararı aldı.

Avcı, ayrıca şunları ifade etti: "Biz bu ülkede barış özgürlük ve eşitlik istiyoruz. Bundan dolayı mesajlarımızı yanlış algılayanlar, bir kez daha durup düşünsün."

TUHAD-FED Genel Başkan Yardımcısı Ali Erdemirci de, Kürt sorununun inkar ve imha siyaseti ile çözümsüzlüğe terk edilmesine değindi.

Erdemirci, her sorununun olduğu gibi Kürt sorununun da iki tarafı olduğuna işaret ederek, "Sorunun bir tarafı devlet, diğer tarafı ise bilimsel çevrelerin de kabul ettiği gibi, Kürt demokratik hareketi ve onun önderliği Abdullah Öcalan'dır. Kürt sorununun muhatapları ve tarafları ile tartışılarak çözülür. Bunun dışında farklı muhataplar aramak, sorunu çözümsüzlüğe itmek demektir. Taraflardan birinin katılmadığı çözüm çözüm değildir" diye konuştu.

Açıklama boyunca binlerce kişi, "Selam selam İmralı'ya bin selam", "Savaşta da barışta da seninleyiz Öcalan" sloganlarını attı. Açıklama sırasında nüfus cüzdanla-

rını kaldıran çok sayıda kişi, "Kimliksiz yaşamak istemiyoruz" mesajı verdi. Binlerce kişinin alandan ayrılmasından sonra İstanbul'dan geldikleri bildirilen 5 kişi, sivil polisler ile bazı sivil kişilerin saldırısına uğradı. Saldırganlar, ormanlık yerde sürükledikleri kişilere, "Buradan çıkamayacaksınız" diye bağırdı. 5 kişi, sivil bir polis aracına konularak tartaklandı. Sivil polisler olayı görüntülemek isteyen basın mensuplarını da tartaklayarak, kameralarına el koymaya çalıştı. Çevrede bekleyen binlerce çevik kuvvet ve jandarma olaya müdahale etmedi.

KÜRT HALKI SOKAKLARDA

Yürüyüşün engellenmesi İstanbul'un birçok semtinde protesto edildi. Tuzla, Dolapdere, Kadıköy, Maltepe ve daha birçok semtte bir araya gelen kitle protesto gösterileri yaptı.

* Maltepe Demokratik Halk İniyatifi tarafından Maltepe Beşevler Sokağı'nda protesto edildi. Basın açıklamasına katılan kitle, Öcalan'ın posterlerini taşıyarak, "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganını attı.

* Gemlik'e gitmeleri engellenen yaklaşık 2 bin kişi bugün sabaha saatlerinde Beyoğlu Dolapdere'de yürüyüş yaptı. Beyoğlu'na doğru yürüyüşe geçen kitle polis arasında çatışma çıktı. Kurtuluş'tan Dolapdere'ye doğru yola çıkan 2 bin kişi polise Molotof kokteylleri attı. Polis kitleye polis gaz bombalarıyla saldırdı.

Saldırıya rağmen kitle Beyoğlu'na doğ-

ru yürüyüşünü sürdürdü. Çatışmalar bu sırada da devam etti. Grubun ara sokaklara dağılması üzerine polis, Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü önünde yığınak yaptı. Bazı polisler, ara sokaklardaki esnafı "Bu insanları nereye sakladınız?" diyerek tehdit etti.

* Bağcılar'da da yürüyüşe geçen ve TEM Otopanı'nı trafiğe kapatan grup Osman Gazi Caddesi'nde yürümek istedi. Gruba biber gazı ile saldıran polise, molotof kokteylleri ile karşılık verildi. Biber gazından gazeteciler de etkilendi.

Gaziosmanpaşa Cemevi'nin yanında bulunan İETT otobüsüne de molotofkokteylli atıldı. Polisin gruba saldırmaması üzerine taşlı sopalı çatışma çıktı. Grup daha sonra ara sokaklara dağıldı.

* Manisa'dan yola çıkan yaklaşık 300 kişi Kemalpaşa yakınlarındaki dinlenme tesisinde bekletildi. Engellemeyi protesto eden kitle ise oturma eylemi yaptı.

Yine Aydın ve Denizli'de de yürüyüşe katılmak isteyen kitle jandarma ve polis engeline takıldı.

* İzmir'den katılmaları engellenen grup protesto gösterisi yaptı.

Araçların engellenmesi üzerine geceyi DEHAP Konak İlçe binasında geçiren yüzlerce kişi, parti binası önünde toplanan kitle çeşitli sloganlar attı. Burada bir açıklamada bulunan DEHAP İzmir İl Yöneticisi Hasan İla, yürüyüşün engellenmesini kınadı.

Konvoy, dönüş yolunda Bilecik'e bağlı Bozüyük ilçesinde taşlı saldırıya uğradı.

Diyarbakır'dan giden konvoyun geçtiği esnada yaşanan saldırıda 2 araç çarpışırken, otobüslerden inen kitle ile saldırganlar arasında taşlı sopalı çatışma başladı. Uzun bir süre devam eden saldırı sırasında 8 kişi ağır olmak üzere çok sayıda kişi yaralandı. Bozüyük'ü geçen araçlarda bulunan yolcular

ise saldırı haberini almaları üzerine, araçlardan inerek, yolu trafiğe kapattı. Yolu trafiğe kapatan kitle, saldırıya uğrayan araçlar ulaşana kadar buldukları yeri terk etmeyeceklerini bildirdi. Bozüyük Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen Gemlik yürüyüşçülerinin durumu ağır olanların dahi "güvenlik" gerekçesi ile hastaneye kaldırmadığı öğrenildi. Saldırıya uğrayanlardan 44 kişi ise, polis tarafından dövülerek gözaltına alındı. Yürüyüşçüleri taşıyan otobüs de saldırganlar tarafından yakıldı.

Bozüyük ilçesinde yaşanan saldırının ardından yine birçok ilde saldırıyı protesto eylemleri yapıldı. İstanbul'un Küçükçekmece'de bulunan Kanarya Mahallesi'nde toplanan bir grup, saldırıyı protesto etmek amacıyla molotofkokteylli gösteri yaptı. Şahin Caddesi'ni trafiğe kapatarak, iki dükkana molotofkokteylli atan kitle sloganlarla dağıldı.

Mersin Akdeniz Beldesi'ne bağlı Şevket Sümer Mahallesi'nde 500'ü aşkın kişi saldırıyı protesto etmek için yürüyüşe geçti. Mahalle esnafı da kepenk kapatarak, saldırıyı kınadı.

"HPG cepheye misillemeye" sloganını atan kitle adına açıklama yapan bir kişi "Temel haklarımızın engellenmesi durumunda, Öcalan'ın özgürlük koşulları sağlanmaması durumunda hepimiz birer ateş topu olup, üzerlerine gideriz" açıklamasını yaptı.

Yine Adana'da yapılan eyleme de müdahale edildi. Diyarbakır'da ise binlerce kişi DEHAP binası önünde toplanarak saldırıyı protesto etti.

Ayrıca İstanbul'da yapılan protesto gösterilerine müdahale eden polis, toplam 120 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında çocukların da bulunduğu öğrenildi.

Erdal Yıldırım UNUTULMADI

10 yıl önce Ankara Keçiören'in Ovacık Mahallesi'nde Turgut Altınok'un faşist A Takımı çetesi tarafından katledilen Erdal Yıldırım mezarı başında anıldı. 30 Ağustos 1995'te barınma hakkı için mücadele yürüten Ovacık Mahallesi sakinleri MHP'li Turgut Altınok'un silahlı çetesinin saldırılarına maruz kalıyordu. Faşistlerin mahalleye silahlarıyla beraber girmesine ve terör yaratmalarına karşı koyan Erdal Yıldırım, mahallede sokak ortasında kurşunlandı. Olayın duyulması üzerine belediyeye kadar yürüyen binlerce insan katillerin bulunmasını istedi.

Aradan geçen yıllar içinde katiller belli olmasına rağmen hiç bir işlem yapılmadı. Ovacıklılar Erdal Yıldırım'ı her ölüm yıldönümünde etkinliklerle anıyor. Bu yıl da mezarı başında bir anma gerçekleştirildi. EMEP, ÖDP, Halkevleri ve ESP'nin de katıldığı anmada "Erdal Yıldırım ölümsüzdür", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları haykırıldı. Ovacık Mahallesi sakinleri adına konuşan Hasan Yağız, "Erdal'ın açtığı yolda mücadele ediyoruz/edeceğiz" şeklinde konuştu. (Ankara)

Sömürü ve eşitsizlik düzeni yıkılmadan **BARIŞ GERÇEKLEŞMEYECEKTİR!**

“Dünyada ve ülkemizde elbette barış olacaktır. Amerikan zulmü, emperyalist sömürü son bulduğunda bütün dünyada barış günleri coşkuyla kutlanacaktır. Barış emperyalizme ve işbirlikçilerine, onların politikaları olan işgal ve tecrite karşı mücadele ile kazanılacaktır”

1 Eylül Dünya Barış Günü çeşitli etkinliklerle ülkenin pek çok yerinde kutlanırken, etkinliklerin niteliğine damgasını vuran anlayış, gerçek barışın ancak emperyalizme ve faşizme karşı savaşılararak kazanılacağı gerçeğini vurgulamaktan uzaktı. Devrimcilerin bu yönlü birkaç eylemi olsa da ağırlıklı görüş “silahlar sussun” şeklinde yansıyan ve ezilenlerin devrimci siyasetini ve haklı mücadelesini de bastırmaya objektif olarak hizmet eden anlayıştı.

* Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (BAK) tarafından 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla Beşiktaş Vapur İskelesi'nde oturma eylemi yapıldı.

* Diyarbakır Demokrasi Platformu bileşenleri, 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla Koşuyolu Parkı'nda “barış nöbeti” tuttu.

* Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla Taksim'de yürüyüş yapan kadınlar, “Bugün kadınların şovenizme, operasyonlara, linç girişimlerine yargılı yargısız tüm infazlara karşı barışa el verme zamanıdır” mesajı verdi. Dünya Kadın Yürüyüşü İstanbul Ağı'ndan yaklaşık 250 kadın, Taksim Tünel'de bir araya gelerek, 5 dilde “Barışa el ver” yazılı pankart açıp, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol”, “Batman halkı yalnız değildir” sloganlarını attı. Kadınlar zılgıtlar ve alkışlar eşliğinde trampetler çalarak İstiklal Caddesi boyunca yürüdü. Galatasaray Lisesi önünde yürüyüşü sonlandıran kadınlar, Türkçe ve Kürtçe açıklama yaptı.

* Dersim'de 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle Tunceli Emek ve Demokrasi Platformu tarafından Sanat Sokağı'nda yaklaşık 200 kişilik barış zinciri oluşturuldu.

* İzmir'de çeşitli demokratik kitle örgütleri, 1 Eylül'ü kutlayarak, toplumsal barışın sağlanmasını istedi. TAYD-DER, SDP, ESP, İHD ve ÇHD üyeleri, eski Sümerbank önünde bir araya gelerek, Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. “Operasyonlar durdurulsun Kürt sorunu-

na demokratik siyasal çözüm” yazılı pankartı açtı ve “Batman halkı yalnız değildir” sloganını attı.

Yine İzmir'de çeşitli demokratik kitle örgütleri üyelerinden oluşan bir grup, “Emperyalistlerin İşgal Ettiği Ükelere Getirdiği Barış” konulu bir resim sergisi açtı.

DİSK, KESK, TMMOB ve İzmir Tabip Odası da Konak Meydanı'nda ortak açıklamada bulundu.

* Diyarbakır Demokrasi Platformu, 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle Ofis semtinden Koşuyolu Parkı'na kadar meşaleli yürüyüş düzenledi. Platform Sözcüsü Salih Aydeniz ve İHD Şube Başkanı Selahattin Demirtaş birer konuşma yaptı.

* Ayrıca çeşitli illerden “Adil, onurlu, demokratik barış için yürüyoruz” sloganıyla yola çıkan ESP üyeleri Adana'da buluştu.

* Şırnak'ın Cizre İlçesi'nde 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle düzenlenen etkinliklerde barış talepleri dile getirildi. Cizre'de 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle Mem û Zin Kültür Sanat Merkezi'nde düzenlenen etkinliğe yaklaşık 500 kişi katıldı.

* Sultanahmet Meydanı'nda toplanan HÖC üyeleri, “İşgal ve Tecride Son” yazılı pankartı ile “Hangi barış?” yazılı savaş ve işkenceyi gösteren dövizler taşıdı. Mehmet Akif Ersoy Parkı'na kadar yürüyen grup, “İşgale tecride son”, “Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganları attı. Yürüyüşün ardından Parkta ABD emperyalizmi ve Irak işgalini konu alan tiyatro gösterisi sunuldu.

Açıklamayı yapan Ebru Belek, Dünya Barış Günü'nde dünyada yaşanan savaşlara, işgale ve Türkiye'deki sorunlara dikkat çekti.

* 1 Eylül Dünya Barış Günü kapsamında Mersin Demokrasi Platformu tarafından Barış Yürüyüşü gerçekleştirildi. İHD Mersin Şubesi önünden başlayan

yürüyüş AKP İl Binası önünde yapılan basın açıklaması ile son buldu.

Saat 12:30'da başlayan yürüyüşte “Sözde aydınlar cepheye”, “Barış için emperyalizme savaş” dövizleri taşındı. Platformun hazırladığı basın metninde barış söylemlerinin yoğun olması, silahların susması ve dolayısıyla haklı olan halk savaşları ve Irak-Filistin halkının direnişinin görmezden gelinmesi nedeni ile Partizan açıklamadan imzasını çekti. Açıklama da “Tayip Erdoğan'ın aydınlarla görüşmesi sırasında ifade ettiği söylemlerin kalıcı bir barışa ve ülkenin demokratikleşmesine yeni bir ivme kazandırması temel isteğimizdir” şeklinde devletten barış yönünde beklentilerin ön plana çıkması, ancak devletle yapılacak barışın halka zarar getireceği ve bu barışın gerçek bir barış olmayacağı gerçeği platform bileşenleri tarafından es geçildiği için Partizan bu metne itiraz etti. Buna rağmen metnin normal olduğu savunuldu ve bu metnin gerçeği yansıtmadığını belirten Partizan açıklamadan çekildi. Yürüyüş esnasında ise kitle sık sık

“Silahlar sussun barış hemen şimdi” gibi sloganlarla basın metninin tutarsızlığını destekledi.

* Aynı gün saat 12:00'de Mersin Temel Haklar Derneği tarafından da Taşbina önünde bir basın açıklaması yapıldı. “Barış” kelimesinin kaba bir demagoji ile kullanıldığını belirten Temel Haklar tüemsilcisi böyle bir demagojinin parçası olmayacaklarını belirtti. Açıklamada “Başta ABD olmak üzere emperyalizm tüm dünyayı kana bulamış, ülkeleri işgal etmiş, halkları açlıkla, zulümle teslim almaya çalışmıştır. Onların işbirlikçileri olan yönetimler de baskı ve zulümle halkları yönetmektedir. Böyle bir dünyada hangi barıştan söz edebiliriz. Dünyada ve ülkemizde elbette barış olacaktır. Amerikan zulmü, emperyalist sömürü son bulduğunda bütün dünyada barış günleri coşkuyla kutlanacaktır. Barış emperyalizme ve işbirlikçilerine, onların politikaları olan işgal ve tecrite karşı mücadele ile kazanılacaktır” denildi ve açıklama alkış ve sloganlarla son buldu.

(H. Merkezi)

BOLU F TİPİNDE HAK İHLALLERİ

Bilindiği gibi Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde 31 Temmuz sabahı zorla sevk saldırısı yaşanmış ve 30 devrimci tutsak zorla Bolu ve Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edilmişlerdi. Bolu F Tipi'ne zorla sevk edilen tutsaklardan Memik Horuz, TGDP (Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu)'ye bir mektup yazarak zorla sevk saldırısını ve var olan durumu aktardı.

31 Temmuz sabahı zorla yaka-paça, önceden haber verilmeksizin götürüldüklerini belirten Horuz, Bolu F Tipi'ndeki uygulamalara da dikkat çekti.

Oluşturulan “eğitim kurumları”nın mahkemelerin üstünde yetkiyle donatılarak yasaklanmamış yayınları bile saklayabildiğini(!), kaldırılan üç kitap sınırlaması yerine, on kitap sınırlaması getirildiğini belirtti. Aramaların talana dönüştürüldüğünü ve hücrelerin altüst edildiğini, çöp için kullanılan boş su şişesinin bile “amaç dışı kullanıldığı” belirtilerek el konulduğunu, ayakkabı araması ve ikinci bir arama dayatıldığını, koridorda arkadaşlarına “merhaba” demelerinin bile engellendiğini belirterek, uygulamaların hukuksuzluğuna dikkat çekti.

(H. Merkezi)

Hapishanelerde keyfi uygulamalar bitmiyor!

Tutuklanan okurlarımız Muat Özçelik ve Gonca Özken kaldıkları hapishanelerdeki keyfi uygulamaları mektup yazarak anlattılar. Posta kanalı ile gönderdiğimiz yayınlarımızın eline ulaşmadığını belirten Özçelik, ayrıca kendilerine Özgür Gündem gazetesinin dahi verilmediğini belirtti. Özçelik, ayrıca hapishane idaresinin büyük bir

keyfiyet içinde gelen mektup ve faks-ları uzun bir süre beklettikten sonra verdiğini, kafalarına göre kitap sınırlaması getirdiklerini de ekledi.

Mersin'de tutuklu bulunan Özken ise, kitap ve zarfların kendilerine verildiğini ancak yayınların ellerine geçmediğini belirtti.

(H. Merkezi)

Özgür Politika gazetesi baskın sonunda kapatıldı

Almanya'nın Neu-Isenburg kasabasında bulunan Özgür Politika gazetesinin ve MHA ajansının merkez büroları 5 Eylül Pazartesi sabahı 09:00 sularında Alman polisi tarafından basıldı.

50'den fazla resmi ve sivil polis tarafından yapılan baskında MHA ajansının ve Özgür Politika gazetesinin çalışanları gözaltına alındı. Polis, fotoğraf makinesi ve kameralara el koydu. Kürt kurumlarına düzenlenen baskınlar bunlarla da sınırlı kalmadı. Özgür Politika ile MHA dışında Mir Müzik Merkezi'ne, Mezopotamya Yayınevi ve

Özgür Politika yazarlarından Maşallah Öztürk'ün yanısıra Abdulkadir Konuk, Cemal Uçar, Murat Alpavut, Can Kasaboğlu ve Selim Ferat'ın evine de baskın düzenlendiği bildirildi.

MHA ajansı bir duyuru yaparak baskın nedeniyle yayın akışlarına sınırlı olarak devam edeceklerini açıkladı. Alman polisinin yaptığı baskının ardından Özgür Politika gazetesinin kapatılması kararı açıklandı.

Alman İçişleri Bakanlığı'nın yaptığı açıklamada dernekler yasasının 4. maddesine göre Özgür Politika gazete-

AB emperyalistlerinin İngiltere'deki son bombalamalar sonrası "teröre karşı küresel mücadele" ilan etmelerinin, Orgeneral İlker Başbuğ'un Kürtlerin demokratik kurumlarını hedef gösteren açıklamalarıyla uyuşmasının meyveleri toplanmaya başladı. Çıkarları gereği TC faşizmiyle itediğinde ortaklaşan AB emperyalistlerinin de "demokrasi" maskesini yavaş yavaş yırttığı ilk yağmurda akmış oldu!

sinin yayına son verildi.

Öte yandan Kongra-Gel Başkanlık Divanı Alman polisinin Kürt kurumlarına yönelik baskınlarını ve Özgür Politika gazetesinin kapatılmasına ilişkin bir açıklama yaptı. Alman polisinin Kürt kurumlarına yönelik baskınlarını Türkiye ile işbirliği yaparak Kürtlere yönelik devreye konulan uluslararası konsept olarak değerlendirdi.

Bu yıl 13. düzenlenen Uluslararası Kürt Kültür Festivali'ne Almanya'nın tahammül edemediği vurgulanan açıklamanın devamında şunlar belirtildi: "Halkımızın Önderliği ve özgürlüğü karşısındaki iddialı ve kararlı duruşun ifade ettiği 13. Uluslararası Kürt Kültür Festivali'ne Almanya'da tahammül edemedi. Bu nedenle bugün sabah saatlerinden itibaren birçok Kürt Kuru-

mu basılmış, Kürt halkının sesi olan Özgür Politika gazetesine yönelerek kapatmasının bu sürece denk getirilmesinin arkasında kasıtlı siyasal amaçlar bulunmaktadır" denildi.

Alman emperyalizmi ve TC faşizminin çıkarları gerektirdiğinde ortak hareket etmeleri emperyalizmin ve uşaklığın doğası gereği normaldir. AB emperyalistlerinin işlerine geldiği zaman "demokrasi" maskesi takıp, işlerine geldiğinde demokratik kurumlara saldırmaları kuşkusuz TC ile olan çıkar ilişkilerine bağlıdır. "küresel terör"e karşı "küresel mücadele" söylemlerinin altında yatan gerçeklik budur. Bu durum kimseyi şaşkırtmamalı, ancak AB emperyalistlerine "demokratik" davranma çağrısı yapanları bir kez daha düşündürmelidir.

"24 Eylül'de işgal karşıtları olarak alanlardayız!"

Adana'da yapılan İncirlik Yürüyüşü boyunca provokatif girişimlerin yapıldığını ve keyfi uygulamalara maruz kaldıklarını dile getiren Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu Sözcüsü Eyüp Baş, 24 Eylül günü dünya genelinde yapılacak savaş karşıtı eylemlerin Türkiye'deki sesi olduğu olacağını söyledi.

Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu bir basın açıklaması yaptı. Grup adına konuşan Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu Sözcüsü Eyüp Baş, İncirlik Yürüyüşü boyunca keyfi uygulamalara maruz kaldıklarını söyledi.

Mersin ve Adana'da güvenlik güçlerinin keyfi uygu-

lamaları sonucu konaklama yerlerinde sorun yaşadıklarını vurgulayan Baş, "İncirlik Yürüyüşü bugüne kadar İncirlik Üssü'ne yönelik yapılan büyük eylemdir. Yürüyüşümüz sansürle boğulmaya, yok sayılmaya çalışılmış ve keyfi uygulamalarla engellenmek istenmiştir. Çeşitli illerde provokatif girişimler yapılmıştır. Bizi engellemek isteyen devlet güçleri bilmelidir ki, her koşulda bu tutum ve tavrımız devam edecektir. 24 Eylül'de dünya genelinde yapılacak olan savaş ve işgal karşıtı eylemlerin Türkiye'deki sesi olduğu olacağız" dedi.

Basın açıklaması "Katil ABD Ortadoğu'dan defol" sloganları atılarak sona erdirildi. (İstanbul)

Didar Şensoy mezarı başında anıldı

Tutsak ailelerinin, hapisanelerdeki baskı ve işkencelere son verilmesi ve hapisane koşullarının düzeltilmesi talebiyle topladıkları dilekçeleri Meclis'e vermek isterken polisin saldırısı sonucunda 1 Eylül 1987 tarihinde yaşamını yitiren İHD Kurucu Üyesi Didar Şensoy için Feriköy'deki mezarı başında anma töreni düzenlendi. İHD ve 78'liler Vakfı üyelerinin düzenlediği anmada Didar Şensoy'un mücadele arkadaşları Şensoy'un yaşamının sonuna dek hak ihlallerinin sona ermesi için verilen mücadelede hep en önlere yürüdüğünü söylediler.

1 dakikalık saygı duruşu sonrası söz alan Nimet Tanrıku Didar Şensoy'un 12 Eylül sonrası gelişen mücadelenin bir simgesi olduğunu söyledi. Didar Şensoy'un mücadele arkadaşlarından Alev Çelik ise Şensoy'un hak alma mücadelesinin yılmaz savunucularından biri olduğunu, işkence ve zulme karşı çıktığını söyledi. Yapılan anma mezar başına çiçek bırakılmasıyla sona erdi. (İstanbul)

Mersin Gençlik Derneği'nden açıklama

17 Ocak 2005 tarihinde Gençlik Dernekleri Federasyonu tarafından Ankara'da yapılan eylemde çıkan çatışma sonucu 198 kişi gözaltına alınmıştı ve 198 kişinin altısı tutuklanmıştı. Mersin Gençlik Derneği bu konuyla ilgili bir basın açıklaması yaptı. 26 Ağustos Cuma günü saat 13:00'de Taşbina önünde Gençlik Derneği adına yapılan açıklamada altı kişinin tutukluluk hallerinin devam ettiğine değinildi. Ayrıca tutuklu olan Gençlik Derneği üyesi öğrencilerin mahkemelerine katılım çağrısı yapıldı. (Mersin)

Kamu emekçilerinin tepkisi büyüyor!

Hükümetle kamu emekçileri konfederasyonları arasında gerçekleştirilen ve grev ve toplu sözleşme hakkı olmaksızın ne kadar anlamsız ve işlevsiz olduğu bir kez daha anlaşılan Toplu Görüşmeler süreci AKP hükümetinin dayatmalarıyla geçerken; emekçiler de alanları doldu. Özellikle Kamu Rejimi Yasası'nın sendikalara kabul ettirilmeye çalışıldığı, emek sömürsünün pervasız yüzünün belirmediği süreçte, devletin ve AKP hükümetinin tutumlarını protesto etmek için İstanbul'da çeşitli eylemler yapıldı.

26 Ağustos Cuma günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir araya gelen emekçiler, burada Eğitim-Sen flamaları, SES ve Haber-Sen'e ait dövizleri açarak "Sözleşmeli köle olmayacağız" sloganlarıyla eylemlerine başladı. Kitle adına açıklama yapan KESK İstanbul Şubeler Platformu dönem sözcüsü Nihat Dede, 15 Ağustos'ta başlayan görüşmelerde devlet bakanı Mehmet Ali Şahin'in sendikaları hedef alan tüm açıklamalarının boşa çıktığını ve somutta 800 YTL maaş alan bir emekçiye maaş artışının ayda 18.6 YTL'ye denk düşüğünü söyledi.

Dere, toplu görüşmelerde muhatap olan devlet bakanlarının "sağlık, eğitim ve köy hizmetlerinden kesip kamu çalışanlarına kaynak aktaralım istiyorlar" söyleminin tamamen bir şaşırtmaca, sendikaların haklılığını ve meşruluğunu yıkmaya yönelik bir tuzak olduğunun altını çizerek, zaten tarım ve köy hizmetlerinin devlet eliyle tasfiye edilmeye çalışıldığını, sağlık ve eğitimin de aynı şekilde devlet eliyle ticarileştirilmeye çalışıldığını açıkladı. Devlet bütçesinin % 40'ının, toplanan vergilerin % 65'inin tefecilere ve faizcilere gittiğini belirten Dere, Mehmet Ali Şahin'e atıfta bulunarak AKP'nin halkı değil IMF'nin safını seçtiğini söyledi.

Kitlenin "Yaşasın sınıf dayanışması", "Sadaka değil toplu sözleşme", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbiri-miz" sloganları eşliğinde son bulan açıklamada Dere, tekrar söz alarak haklarını aramak için imza standı açan Coca-Cola işçilerini hatırlatarak "Bizi de istediklerinde

kapı dışarı atabilecekleri sözleşmeli işçi yapmak istiyorlar. Bir örnek yanı başımızda duruyor. Tüm emekçilerin böyle olması için mücadeleye devam edeceğiz" dedi. (İstanbul)

TOPLU GÖRÜŞME SÜRESİ BİTİYOR!

Konfederasyonların toplu görüşmelerinde 3. turu da tüketmeleri üzerine açıklama yapan KESK Genel Merkezi 29 Ağustos Pazartesi günü alanlara çıkacağını belirtti. Bunun üzerine pek çok il ve ilçede meydanlara çıkarak hükümetin tutumunu eleştiren ve mücadelede ısrar edeceğini belirten emekçiler İstanbul'da da Taksim Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelerek basın açıklaması yaptı. İstanbul bazında Haber-Sen, Eğitim-Sen ve SES'in katıldığı eylemde açılış konuşmasında toplu görüşmelerin tıkandığı ve Uzlaştırma Kurulu'nun bağlayıcı bir işlev görmediğinden devletin kendi dediğini dayattığı anlatılarak "Biz hiçbir işimizi icazet dile-nerek yapmadık. Haklarımız için de dilen-meye hiç niyetimiz yok. AKP bu tavrına devam etsin, IMF devleti olsun, ama biz hakkımızı alanlarda arayacağız" denildi.

Hemen ardından kitle adına açıklama yapan Nihat Dede; kamu emekçilerinin insanca yaşanacak bir ücret isterken 2004 görüşmelerinde kendilerine taahhüt edilen haklarının bile verilmediğini, maaş artışı şartken kendilerini 'Aleni' artış sözleriyle önce saf dışı edilmek istendiklerinin sonra ise % 2.5'lük iki artış söylendiğini söyledi.

Dede, emekçilerinin sokakta kazanılan haklarının da gasp edilmek istendiğini belirterek performans dayatmasına denk düşen uygulamaların ve kadro yerine sözleşmeli memurlukların getirilmek istendiğinin ve bunun yanında memurun geleceğinin amirlere bırakılmak istendiğinin altını çizdi.

Pek çok yerde kardeşlik bağlarını bozarak kendini var eden AKP hükümetinin linç ortamlarıyla herkesi boy hedefi haline getirdiğini söyleyen Dede, Bakan Mehmet Ali Şahin'in sözlerini de buna yorarak tehdit ve baskılara boyun eğmeyecekleri-

ne dikkat çekti.

Kitlenin sık sık 'Sadaka değil toplu sözleşme', 'Devlet güdümlü sendika olmayacağız', 'Baskılar bizi yıldırılmaz' sloganlarını attığı eylem Dede'nin devlet eliyle geliştirilen ve bir saldırı dalgası haline gelen linç ortamlarını kınamasıyla son buldu. (İstanbul)

SADAKA DEĞİL TOPLU SÖZLEŞME

Hükümet ile KESK, Kamu-Sen ve Memur-Sen arasında sürdürülen toplu görüşmeler boyunca KESK yaptığı eylemlerle toplu sözleşme istediğini belirterek, mücadelenin süreceğini belirtti.

*26 Ağustos Cuma günü Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü önünde bir araya gelen KESK üyeleri, Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin'in sözlerine tepki gösterdi. "Devlet güdümlü sendikaya hayır" sloganını atan kitle, bakan Şahin'in, KESK'e yönelik tehditlerine sessiz kalmayacaklarını belirttiler.

*27 Ağustos Cumartesi günü Eğitim-Sen Ankara 1 No'lu Şube önünde bir araya gelen kamu emekçileri, toplu görüşmeler sırasında bakan Şahin'in KESK'e yönelik hakaretlerine tepki gösterdi. Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer, Meh-

met Ali Şahin'in yaptığı açıklamalarla AKP'nin demokratikleşmeden ne anladığının da ortaya çıktığını söyledi.

*29 Ağustos Pazartesi günü toplu görüşmelerin dördüncü turunda taleplerini dile getirmek için Başbakanlık önünde bir araya gelen KESK üyelerine polis saldırı. Emekli Sandığının önünden Başbakanlığa yürümek isteyen kitlenin önünde barikat kuran Çevik Kuvvet polisleri gaz bombaları ve biber gazıyla kamu emekçilerine saldırdı. Kitle saldırıya rağmen yolu trafiğe kapatarak Başbakanlık önüne kadar yürüdü. Saldırı sırasında yaralanan Tüm Bel-Sen Genel Sekreteri Mümtaz Başar hastaneye kaldırılırken KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, "haklarımızı sokakta alacağız" şeklinde konuştu.

*31 Ağustos günü Ankara İl Telekom Müdürlüğü önünde toplanan KESK üyeleri, Haber-Sen ile birlikte taleplerini alanlarda haykırdı. "Sefaletle teslim olmayacağız", "Devlet güdümlü sendikaya hayır" sloganları atan kitle Telekom'un özelleştirilmesine de tepki gösterdi. Eylemde söz alan Haber-Sen Genel başkanı Esin Yelekçi, Tüpraş, Erdemir, Telekom gibi devasa kurumların yok pahasına satılmasının kabul edilemez olduğunu söyleyerek özelleştirmeye karşı çıkarılan yalınız olmadığını belirtti. (Ankara)

Türkiye Kürdistanı'nda toprağını ekemeyen, iş bulamayan yoksul köylülerin Mayıs ayıyla başlayan göç hazırlıkları, hasadın yapıldığı ürünler göre çeşitli bölgelere göç etmeleri ile devam ediyor. Tarım işçiliğinden başka yapacak işi olmayan Kürt işçiler gittikleri köylerde, ırmak kenarları, tarla

kenarlarında çok zor şartlarda yaşıyorlar. Çalışma şartlarının zorluğunun yanısıra bir de yöre insanları tarafından sürekli dışlanıyorlar. Kimliğinden dolayı potansiyel suçlu gözüyle değerlendirilen Kürt işçiler, çalıştıkları köylerdeki jandarma tarafından sürekli taciz ediliyor. Kimliklerinin fotokopisi, telefon numar-

Kürt işçilerin yaşadığı sorunlar bitmiyor!

aları alınarak Genel Bilgi Taraması (GBT) yapılıyor. Fındıkta çalışmak için Ordu'ya gelen Kürt işçilerin yerleştiği, çadırlarını kurdukları yerleşim yerine mobil karakol kurularak, Özel Timler yerleştiriliyor. Belirli saatlerden sonra Kürt işçilerin kaldıkları bölgelerden çıkmaları yasaklanıyor. Su, elektrik, tuvalet sorununun yaşandığı çadırlarda sağlıklı yaşam koşullarından uzakta yaşam mücadelesi veren Kürt işçilerinden tüm bunlar yetmezmiş gibi, çadır başına 15 milyon lira para isteniyor.

Samsun'da istenen 15 milyon YTL çadır parası Zonguldak'ın Alaplı ilçesinde Çay köyü muhtarı tarafından 35 milyon YTL olarak alınıyor.

Polisinden Özel Harekatına, jandarmasına kadar gözetimde tutulan ve her

adımı kontrol altında tutulmak istenen tarım işçileri bu durumdan rahatsız oluyor. Ancak tüm bunlara yani devletin tüm bunları tarım işçilerinin güvenliği için yaptığını söylemesine rağmen Urfa'dan gelen Canpolat ailesinin 6 yaşındaki kızlarının "güvenliğini" sağlayamadı. Ordu'nun Fatsa ilçesine fındık toplamak için gelen Canpolat ailesi, bahçeye fındık toplamaya gittikleri bir sırada altı yaşındaki kızları nereden geldiği ve kim tarafından atıldığı belli olmayan bir kurşunla yaralandı. Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Hastanesi'ne getirilen çocuk, felç kaldı. Kızının 15 gün yoğun bakımda kaldığını belirten baba Abdülkadir Canpolat, "Kızım başından yaralandı. 15 gün hastanede kaldı. Bu yıl okula gidecekti. Buraya sağlam gelen kızımız felçli kaldı" dedi. (Samsun)

Telekom emekçileri grev kararı aldı!

Türk Telekom; devlet hazinesinin %30'a yakın kısmını karşılarken 24 Ağustos'ta özelleştirilmesinin son noktası olan hisse devir sözleşmesi imzalandı. Telekom'un %55'lik hisse payı 6 milyar 550 bin dolar karşılığında Öger Telecom Ortak Girişim Grubuna satılmış olurken kararın Danıştay'dan onay görmesi bekleniyor.

Türkiye'de yaşayan 70 milyon insanın ödedikleri vergiler ve Telekom emekçilerinin fedakarlıklarıyla var olan ve kamu kurumu sayılan Telekom'un özelleşmesine Maliye Bakanı Unakitan'ın yanıtı ise Telekom'un özelleşmesinde çok önemli bir safhanın geri de bırakıldığıdır.

İmzanın atıldığı gün basına açıklama yapan Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım ise bu hisse devri ile çok önemli bir açılım yapıldığını ve zaten çalışmalarında ağır olan Telekom kamburundan ülkenin kurtulduğunu ima eden bir konuşma yaptı. Memleketin çok önemli bir pazar alanına kavuşmuş olduğunu iddia eden Yıldırım, satılanın bu ülke emekçilerin emeği ve devletin ayırdığı ödenekler olduğunu unutmuş olacak ki Telekom'a "kambur" gözüyle bakabilmıştır.

Patron-ağa devletin bir "peşkeş" haline daha gerçek olurken yıllardır ödeneklerden mahrum bırakılmış, çeşitli hak gasplarına maruz bırakılmış Telekom emekçileri ise 6. dönem toplu sözleşme

görüşmelerinin tıkanmasından ötürü aldıkları grev kararlarını eylemliliklerle işyerlerine astı.

25 Ağustos Perşembe günü alınan kararlarla işyerlerine giden emekçiler basın açıklamaları, halaylar ve sloganlar eşliğinde grev kararlarını açıkladı. Ankara'da Telekom Genel Müdürlüğü önünde bir araya gelen emekçiler "Telekom vatandır, vatan satılmaz", "Sözleşme hakkımız söke söke alırız" sloganlarıyla basın açıklamalarına başladı. Burada grev kararını halaylar eşliğinde karşılayan işçilere seslenen Haber-İş Genel Başkanı Cengiz Teke "Biz para pul istemiyoruz, işçinin elinden işini almak onu diri diri gömmektir, emeğimize sahip çıkıyoruz" dedi. TİS görüşmelerinin devam edeceğine dikkat çeken Teke, sonuç çıkmaması koşulunda ise grev kararlarının hemen uygulamaya konacağını söyledi.

Teke'nin Telekom emekçilerine "Grev tarihi belli olunca ne yapacağız biliyor musunuz?" sorusuna emekçilerden "Ölme var dönmek yok" sloganlarıyla karşılık geldi.

Bu sırada kurum bahçesine girerek sloganlarını burada dillendirmek isteyen emekçilere polis saldırmaya çalışsa da eylem provoke olmadan son buldu.

İstanbul'da da eylem yapan Telekom emekçileri Gayrettepe İl Telekom Müdürlüğü önünde toplanarak kararlarını eylem-

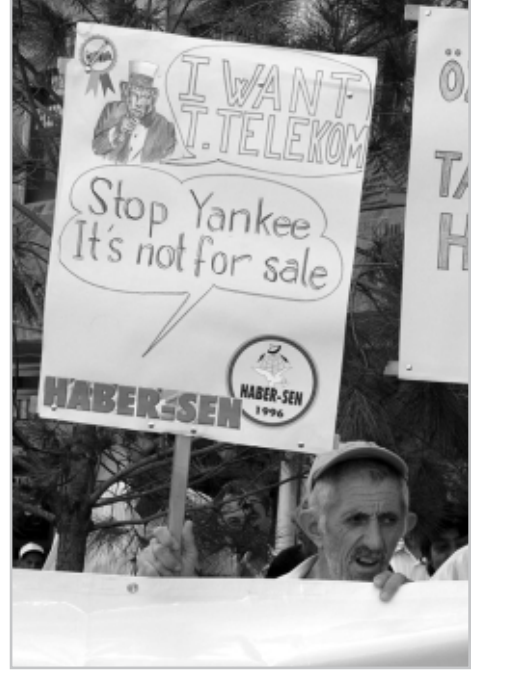
lerle açıklamış oldu.

Öğle saatlerinde başlayan eylemde kitlere hitaben konuşan Haber-Sen Genel Başkanı Esin Yelekçi; Telekom'un satılmasına ve emekçilerine geliştirilen saldırılara karşı birlikte mücadele örnekte kararlı olduklarını belirtti.

Ardından konuşma yapan İstanbul Haber-İş 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu; emekçilerin kazanılmış hakları konusunda asla taviz vermeyeceklerine dikkat çekerek "İsteklerimizden geri adım atmamız söz konusu değildir. Her şeye rağmen grevin kaçınılmaz hale gelmesi durumunda ise, bu yasal hakkımızı kullanmaktan kesinkes kaçınmayacağız" dedi.

Haber-İş Anadolu Yakası Şubesi üyeleri ve destekleyenlerde Acıbadem'deki Telekom Müdürlüğü önünde sloganları ve dövizleriyle toplandı. Haber-Sen üyelerinin ve yöneticilerinin de destek verdiği eylemde konuşma yapan Haber-İş Şube Başkanı Yahya Yemiş, özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırılarının sürdüğü bir dönemde kazanılmış hakların gasp edilmek istendiğinin altını çizerek birlikte örülecek mücadelenin ve meşru hakların kullanılması gerektiğinin önemine vurgu yaptı. İstanbul'daki eylemlerde de grev kararları kurum panolarına asılarak eylemler sonlandırıldı.

Adana'da da eylemlere katkı sunan Te-

lekom emekçileri eylem yaparak grev kararlarını kurumlarına astı. Burada kısa bir konuşma yapan Haber-İş Şube Başkanı Asaf Güzelce "Üyelerimizin sendikal mücadele sonucu elde ettiği haklardan asla taviz vermeyeceğimizin bilinmesini istiyoruz" dedi. Eskişehir, Dersim ve Kayseri gibi pek çok ilde de eylemlerle karşılığın bulan karar için Eylül ayının sonu eyleme başlangıç noktası olarak gösteriliyor.

(İstanbul/ H. Merkezi)

Hekimler Sağlık Bakanlığı'na yürüdü

Dünya Bankası'nın talimatlarıyla "Aile Hekimliği" uygulamalarına başlayan Sağlık Bakanlığı protesto edildi. 26 Ağustos günü çeşitli illerden biraraya gelen hekimler kendilerine dayatılan görevleri kabul etmeyeceklerini belirttiler.

Türk Tabipler Birliği (TTB) ve Pratisyen Hekimler Derneği'nin çağrısı ile Ankara'da toplanan hekimler, TTB binasında basın açıklaması yaparak Bakanlığa yürüdü. Sağlık Ocakları'nın kapatılmasına neden olacak Aile Hekimliği uygulamasına karşı çıkan hekimler, pilot il olarak seçilen Düzce'de görev almadıkları takdirde sürgün edilmekle tehdit ediliyorlar. Bakanlığın önüne kadar önlükleri ile yürüyerek "Patronluk değil hekimlik yapmak istiyoruz", "Sağlık Bakanı istifa" yazılı dövizler taşıyan kitle adına konuşan Pratisyen Hekimler Derneği Başkanı Kurtuluş Arıkök; getirilmek istenen sistemle halkın sağlık hizmetlerine ulaşamayacağını, sağlık çalışanlarının da yoksullaşacağını söyledi. Konuşmanın ardından bakanlığın önüne siyah önlük bırakıldı.

(Ankara)

Mersin ESP'den açıklama

30 Ağustos 2005 tarihinde Mersin-Taşbina önünde saat 13.00'de ESP 1 Eylül Dünya Barış Günü ve Barış Yürüyüşü nedeni ile bir basın açıklaması yaptı. ESP flamaları ve Kürtçe dövizlerin açıldığı basın açıklamasında kitle adına açıklama yapan Uğraş Güzel "Kürt halkının özgürlük taleplerine karşı her yerde kışkırtıcılık ve provokasyonlar teşvik edili-

yor. Ülke genelindeki olaylar, Kürt emekçilerine yönelik linç eylemleri ve saldırganlık tırmandırılıyor. Türk ve Kürt halkları arasında kardeşlik bağlarını koparmaya, kardeşlik köprülerini yıkmaya çalışıyorlar. Bizler halklar arasında eşitlik istiyoruz. Çünkü Kürt halkı en demokratik haklarını kullandığında bile zora başvuruluyor. Biz Kürt halkının öz-

gürlük taleplerinin kabul edilmesini, sömürgeci-inkarcı politikaların terk edilmesini ve Kürt halkının onurlu barış talebinin kabul edilmesini istiyoruz. Bizler sosyalist yurtseverlerin başlatmış olduğu 'özgürlük, eşitlik ve onurlu barış yürüyüşünü' destekliyoruz ve selamlıyoruz" dedi. Kitle atılan sloganlardan sonra dağıldı.

(Mersin)

"12 Eylül darbecileri yargılansın" MİTINGİNE ÇAĞRI YAPILDI

2 Eylül 2005 tarihinde saat 12:30'da Mersin 78'liler Derneği'nde yapılan basın toplantısıyla 11 Eylül 2005 tarihinde Devlet Hastanesi önünden başlayıp Metropol Miting Alanı'nda bitecek miting katılım çağrısı yapıldı. "12 Eylül Darbecileri Yargılansın" başlığı altında yapılacak miting Mersin 78'liler Derneği organize ediyor. Akdeniz Bölgesi merkezli yapılacak miting Partizan, ESP,

DTH, BDSP, SEH, ÖDP, HAK-PAR, SDP, TKP, SHP, DTH, EMEP, Çağrı, Tüm-İGD, Mersin 68'liler Derneği, Akdeniz Göç-Der, Sosyalist Kültür Derneği, TUHAY-DER, Halkevi, İHD, ÇHD, TTB, Tüm Emekli Sen, KESK, DİSK, Genel-İş, Petrol-İş, Yol-İş, Liman-İş ve Kristal-İş katılım sağlıyor. Tüm kurumlar adına yapılan ortak açıklamayı Mersin 78'liler Derneği Başkanı Müslüm Tank okudu. Tank,

yaptığı açıklamada 12 Eylül darbecilerinin yargılanması gerektiğini belirterek "Mustafa Suphilerin, Mahirlerin, Denizlerin, Kaypakkayaların, 17'lerin ve isimlerini bu metne sığdıramayacağımız kadar çok olan işkencede, sokakta, dağda kaybettiğimiz isimsiz kahramanlarımızın resimlerini taşımak, 12 Eylül darbecilerinin yargılanması için tüm halkımızı yapacağımız miting katılmaya çağırıyoruz" dedi.

(Mersin)

Hindistan'dan bir gerilla deneyimi

Kuzey Bihar Bölgesi Madhuban Kasabesindeki Cüretkar Maoist Saldırısı Yükseklerle Taşı-Santosh

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu 23 Haziran 2005 tarihinde Kuzey Bihar bölgesindeki Madhuban'da çürümüş devlet mekanizması ve feodal toprak ağalarına karşı cüretkar bir baskın gerçekleştirdi. Bu muazzam baskın, ülkenin politik durumunda gerçek bir sarsıntı ortaya çıkardı.

Bu saldırı içerisinde HKGO gerillalarının, halk milislerinden oluşan askeri grupların ve aynı zamanda sıradan halkın da içinde bulunduğu yaklaşık 150 kişilik bir askeri grup tarafından gerçekleştirildi. Aynı zamanda kadın gerillaların hatırı sayılır bir bölümü de bu saldırıda cesaretle yer almıştır.

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu 23 Haziran 2005 tarihinde Kuzey Bihar bölgesindeki Madhuban'da çürümüş devlet mekanizması ve feodal toprak ağalarına karşı cüretkar bir baskın gerçekleştirdi. Bu muazzam baskın, ülkenin politik durumunda gerçek bir sarsıntı ortaya çıkardı. Bu saldırının yankılanan sarsıntısı sadece Patna'da değil tüm ülkede hissedildi. Bu yüzden yönetici sınıflar ve onların medyası, Kuzey Bihar ve tüm ülkenin ezilen kitleleri tarafından coşkuyla karşılanan bu saldırı üzerine büyük bir çılgılık kopardı. Her ne kadar Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (HKGO) gerillaları özellikle saldırı son-

kasabanın tümünü ele geçirdiler. Polis karakolundaki küçük bir çatışma dışında geri kalan hedeflerin hiçbirinde hemen hemen hiçbir sorunla karşılaşmadılar. Polis karakolunda karşılaşılan çatışma nedeniyle, gerillaya ateş açtıklarında gerilla iki polisi öldürmek zorunda kalmıştır. Bu engelin üstesinden geldikten sonra polis karakolu ele geçirilmiş ve burada bulunan çok büyük sayıdaki cephaneye beraber tüm silahlara el konmuştur. Bu esnada karakolda bulunan polis memurları teslim olmaya zorlanmışlardır. Bir başka Maoist gerilla grubunun SBI ve Merkez Bankası'nın iki yerel şubesini kuşatarak ele geçirdiği ve kasada bulunan 12 milyon Rupi'ye el koyduğu rapor edildi. Bu grup

bir şekilde çekildiler.

Operasyon gündüz vakti bir kasabada gerçekleştirildiği ve arazinin dümdüz olmasından kaynaklı çok da elverişli olmadığı için geri çekilen gerillalar takip edildi ve Shampu Bahtaha köyünde içinde çevre karakollardan polislerin ve CRPF ve BMP işbirlikçilerinin de olduğu büyük sayıda polis gücü tarafından çembere alındılar. Bunların sayısı gerillaninkinden en az dört kat fazlaydı. Fakat gerillalar bu saldırıyla karşı karşıya gelmeye ve direnmeye hazırды. Bu test zamanında gerillalar tüm enerjilerini yeniden tutuşturdu ve düşmana uygun bir yanıt vermek için derhal bir plan çizdiler. Ardından, HKGO gerillaları kitlelerin aktif yardımı ve katkı-

ve bir diğeri de tutuklandı. 4 polis ise ağır şekilde yaralandı. Carbine marka bir silahın da olduğu dört silah ele geçirildi bu çatışmada. Düşmana bu uygun yanıt sadece gerillaları çembere alma hamlelerini boşa çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda onları geri çekilmeye de zorladı. Birkaç saat sonra bir kez daha gerillaya karşı ilerlemeye çalıştılar. Fakat bu kez gerillalar tam anlamıyla hazırlıklıydılar ve ilerleyen düşmanı tuzağa düşürmek için savaş pozisyonu almışlardı. Bu nedenle düşman güçleri kendilerine doğru çok az ilerlediği anda, çok ağır bir şekilde karşılık aldılar. Bu karşı saldırıda bir başka polis öldürüldü. Ardından gerillanın savaşçı ruh halini

Şehit düşen yoldaşlardan son nefesini vermeden hemen önce Yoldaş Rajinder'in savaşçı pozisyonundan ayrılmaksızın sesi havada yankılanıyordu ve şöyle diyordu: "Eğer biz ölürsek yüz milyon kişi silahlarımızı devralmak için ileri çıkacaklardır."

rası gerçekleşen kahraman çatışmalar sırasında kayıplar vermiş olsa da bu cüretkar saldırının kazanımları bu kayıplardan çok ötesindedir.

Bu saldırı içerisinde HKGO gerillalarının, halk milislerinden oluşan askeri grupların ve aynı zamanda sıradan halkın da içinde bulunduğu yaklaşık 150 kişilik bir askeri grup tarafından gerçekleştirildi. Aynı zamanda kadın gerillaların hatırı sayılır bir bölümü de bu saldırıda cesaretle yer almıştır. Baskın gündüz vakti saat 13:35'te düz arazide başlatıldı. Dhamaka Operasyonu adı verilen bu cüretkar operasyon başlatılmadan önce Maoist gerillalar adamakıllı bir soruşturma ve hazırlık gerçekleştirdi. Bu operasyon başlatıldığı zaman gerillalar kendi içlerinde çeşitli görev gruplarına bölündüler. Bundan sonra, Madhuban kasabesindeki politik, askeri ve ekonomik önemdeki bir düzine hedefe yıldırım hızıyla vurdular. Dakikalar içinde

aynı zamanda bankanın güvenlik görevlilerinin silahlarını da aldı. Teslim olmayı kabul etmeyen ve gereksiz bir şekilde gerillalara ateş açan banka korumalarından birinin gerillalar tarafından öldürülmek zorunda kalınması üzücü bir meseledir. Gerillaların bir diğeri grubu çevre bürosunu vurarak burada bulunan polis memurlarının 4 silahını ele geçirdi ve teslim aldı. Yine bir başka gerilla grubu, aynı zamanda Meclis'te milletvekili olan bölgenin kötü ünlü toprak ağasının evine saldırdı. Bu toprak ağası aynı zamanda silahlı mafya çetesinin lideri olarak hareket etmektedir. Şans eseri kendisi evinde değildi ve böylece hayatını kurtardı. Bu şahsa ait olan yakındaki bir benzin istasyonu da saldırıya uğradı ve tahrip edildi. Bu sırada kötü toprak ağasının kardeşi gerillalar tarafından tutuklandı, ancak yapılan sorgulamanın ardından serbest bırakıldı. Tüm bu operasyonu tamamladıktan sonra Maoist gerillalar kasabadan başarılı

lımlıyla geri çekilmelerine devam ettiler. İlk çatışmadan sonra gerillalar uyanıklıklarını artırdılar. Çatışmada yenilgiye uğradıktan sonra morali bozulan düşmanın daha da vahşi bir şekilde hareket edeceğinin farkındaydılar. Bu düşünce doğrulandı. Hırpalanmış ve yaralanmış olan düşman, gerillayı takip etmeye devam etti. Bu nedenle de Maoist gerillalarla düşman güçleri arasında dördüncü gün 26 Haziran günü Piprahi'de yine gündüz vakti bir başka çatışma yaşandı. Bu kez düşman güçlerinin sayısı birinci çatışmadakinden daha da fazlaydı. Buna karşın gerilla güçlerinin sayısı azalmış ve güçlerini dağıtma sürecine girmişlerdi. Gücü azalmış olmasına karşın gerilla güçleri bu çatışmada da yiğitliklerini, cesaretlerini bir kez daha kanıtlamışlardır, zira gerillalar buna hazırlıklıydılar ve düşman güçlerini kendilerini kuşatmaya başladıkları zaman geri püskürttüler. Bu karşı saldırıda, çatışma alanında bir polis öldürüldü

hisseden düşman güçleri, derhal geri çekilmeye başladı ve saat 18:00'de tamamen geri çekildi. Gerillanın bu cesur ve başarılı karşı saldırısı bir başka şanlı zafer getirdi. Ondan sonra Hindistan Komünist Partisi (Maoist) gerillaları derin sulardaki balık gibi büyük kitle okyanusu ile birleşerek başarılı bir şekilde geri çekildiler.

Tüm bu cüretkar saldırı boyunca, özellikle de ardından yaşanan çatışmalar sırasında HKGO gerillaları istenmeyen bazı kayıplar da verdiler. Altı cesur yoldaş en ön saflarda kahramanca dövüşürken ve kalan yoldaşların geri çekilmesine yardımcı olarak çok değerli yaşamlarını verdiler. Madhuban'da şehit düşen kahramanların isimleri şöyle: Yoldaş Rajinder (23), Gaurav (31), Sourav (26), Mohamad Sabir (23), Vaijna (22) ve Jitendra (22). Tüm bu kahramanlar ilk çatışma sırasında şehit düşerken bazı yoldaşlar da yaralanmışlardı.

Şehit düşen yoldaşlardan son nefesini vermeden hemen önce Yoldaş Rajinder'in savaşçı pozisyonundan ayrılma maksızın sesi havada yankılanıyordu ve şöyle diyordu: "Eğer biz ölürsek yüz milyon kişi silahlarımızı devralmak için ileri çıkacaklardır." Rajinder Yoldaş bu sözleri düşmana karşı savaşırken değerli yaşamlarını veren diğer iki yoldaşın son nefeslerini vermesinden hemen sonra söylemişti. Şehit düşen kahramanların sözlerinin yüksek anlamı Madhuban kahramanlarının kanlarının boşa akmadığını ifade etmektedir. Daha ve daha çok devrimci güç bu hesabı sormak için ileri çıkacak ve böylece son zafere doğru ilerleyen Halk Savaşı'nı daha ileri taşıyacaktır. Vahşi polis güçleri aynı zamanda ayırım gözetmeksizin açtıkları ateşle iki silahsız köylüyü katletmişlerdir. Köylülerden biri kadındı.

Gerillanın bu üzücü kayıplarına ve halktan iki insanın katledilmesine karşın Madhuban baskını ilerleyen silahlı toprak devrimi savaşının yeni bir üst seviyeye ulaştığı gerçeğine işaret etmektedir. Bu kazanım nedeniyle yönetici sınıflar ve onların medyası bu saldırıyla ilgili bağırıp kopardılar. Yalan bir şekilde saldırının ardından yaşanan çatışmada 29'dan fazla Maoist'in öldürüldüğünü yaydılar. Bu çıplak yalanı, savaşta Maoist gerillalarla karşı karşıya gelmek zorunda kalan polis güçlerinin korkak yenilgisinin üzerini kapatmak için uydurdular. Bu nedenle yüzüstü bir şekilde bu saldırının Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde değil Nepalli Maoistler tarafından gerçekleştirildiği yalanını yaymaya çalıştılar. Bu yalanın bir diğer nedeni ise Hindistanlı yayımların Nepal'e özellikle de Nepal halkına ve Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in önderlik ettiği uzun süreli Halk Savaşı'na karşı saldırganlık savaşını başlatmak için sudan bir sebep aradıkları gerçeğidir.

Bu baskının bir başka yönü ise bunun artık tecrit olmuş bir olay olmaması ve boşluktan ortaya çıkmamasıdır. Bu Kuzey Bihar'da neredeyse yirmi yıl önce başlayan ve süren devrimci hareketin bir sonucudur ve Mushahari'nin devrimci mirasını ileri taşımak için başlatılmıştır. Son yıllarda, özellikle 2000 yılından sonra bu hareket yeni bir dönemece girmekle kalmamış aynı zamanda Kuzey Bihar'ın daha fazla bölgesine genişlemeye başlamış ve hatta onu aşmıştır. Birçok önemli mücadele gerici feodal güçlere ve emperyalizm, feodalizm ve komprador bürokratik burjuvazinin temsilcisi gerici devletin polis mekanizmasına karşı bazı cüretkar saldırı ve pusular gerçekleştirilmiştir. Bu mücadelelerde toprak ağalarının büyük miktarda toprakları ve zenginliklerine el konulmuş ve toprağın gerçek sahiplerine dağıtılmıştır. Zimdar Singh, Vijay Singh, Dinesh Singh ve

Ram Kumar Shaw gibi toprak ağalarını tamamen ortadan kaldırmak ve topraklarını ele geçirmek için çeşitli mücadeleler yaşanmıştır.

Bu mücadeleler içinde en önemlisi şöyle anlatılabilir: İlk önce devlet mekanizmasının polis karakoluna Haziran 2001'de Dharbanga sınırı yakınındaki Muzaffarpur-Phasaul'da bir saldırı gerçekleştirildi. Bu yiğit baskında 8 silah ele geçirildi ve polis teslim alındı. Haziran 2001'de Shivhar bölgesindeki Dexuly polis karakoluna yine cüretkar bir saldırı gerçekleştirildi. Bu baskında polis karakolunda bulunan 6 silaha gerilla tarafından el konuldu. Ardından Batı Champaran bölgesindeki Semrahani polis devriyesine bir başka saldırıda bulunuldu ve üç saatlik bir çatışmadan sonra tüm polisler 15 silahıyla birlikte teslim alındı. Bu ve daha birçok devrimci mücadeleler ezilen kitlelerin aktif yardımı ve katılımıyla gerçekleştirilmiştir. 15 Temmuz 2003'te Kuzey Bihar bölgesinde Tirhut-Mithla'da devlet baskısına karşı bir genel grev (bandh) binlerce insanın katılımıyla başarıyla gerçekleştirildi. Bu grev tüm Kuzey Bihar'ı içine aldı.

Madhuban baskını da dahil silahlı devrimci toprak savaşının gelişimi, orada hakim olan sosyo-ekonomik koşullar içinde anlaşılabilir. Ülkenin bu bölümündeki müthiş geri kalmışlık ve yoksulluk çıplak gözle dahi görülebilir. Üretimdeki feodal, yarı-sömürgeci ilişkiler en kaba haliyle mevcuttur. Halkın çoğunluğu, özellikle de köylü kitleleri sefil bir yaşamı yaşamaya mahkum edilmişlerdir. Feodal toprak ağalarının ve onların silahlı mafya çetelerinin zalim baskı ve sömürsü nedeniyle köylü kitlelerinin, özellikle de yoksul ve topraksız köylülerin yaşam koşulları son derece dayanılmazdır. Toprak sorunu Kuzey Bihar'daki en temel problemlerden biridir. Bu, emperyalizm, feodalizm ve komprador bürokratik burjuvazinin çıkarlarını temsil eden ve koruyan devlet mekanizmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Bu nedenle, sınıf çelişkileri ve meydana çıkan sınıf mücadelesi oldukça keskindir.

Bunun dışında ve ötesinde, özellikle yağmurlu mevsimlerde düzenli olarak meydana gelen seller her yıl felakete neden olmaktadır. Bu, aynı zamanda Kuzey Bihar bölgesindeki insanların çoğunun neden yaşamak için ülkenin diğer bölümlerine göçmelerinin de bir başka nedenidir. Bunun bir başka yönü de gittikleri yerlerde de üçüncü sınıf vatandaş muamelesi görmeleridir. Yönetici sınıfların tüm politik partileri sözde bağımsızlık nedeniyle bu insanların yaşam koşullarını düzeltmek için halkın temel problemlerini çözmek için dikkate değer hiçbir adımları yoktur. Onlardan başka ne beklenebilir ki? Bugün her zamankinden daha fazla teşhir

olmuş durumdadırlar.

Bu nedenle, yönetici sınıflar ve onların parlamento partileri en basit talepleri için dahi mücadele eden halkı sindirmek için her geçen gün daha baskıcı önlemleri yaşama geçirmek için harekete geçiyorlar. Halkın özellikle de köylülüğün silahlı devrimci toprak devriminin gelişmesinden dolayı her aracı kullanarak bunu bastırmak için ellerinden geleni yapmaya çalışmaktadırlar. Şimdiye kadar 15 Maoist gerilla ve 2 köylü katledilmiş ve diğer birçokları da hapisanelerde çürütülmektedir. Şimdi, Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in kurulmasından sonra, önlerindeki temel tehlikenin "Aşırı Solcular" olduğunu ilan etmişlerdir. Bu vesileyle bu harekete karşı ilan edilmemiş topyekün bir savaş planlamaktadırlar. Tüm bunların dışında Madhuban baskınının önemi aslında tüm bu planlara uygun bir yanıt olmasında yatmaktadır. Kesindir ki, Kuzey Bihar'da baskı daha da yoğunlaştırılacaktır. Bu kanunsuz oyunda, bu hareketi ezmek için tüm silahlı güçlerini seferber edebilirler. Fakat şu da kesindir ki, zaferlerle ilerleyen silahlı devrimci toprak hareketi, yani HKP (M) tarafından önderlik edilen uzun süreli Halk Savaşı her geçen gün daha fazla uygun yanıtları vererek ilerleyişini sürdürecektir.

Yukarıda değinildiği gibi, Kuzey Bihar'da gelişen silahlı devrimci toprak hareketi sadece toprak için feodal mafya ve polisi hedef almamakta, aynı zamanda emperyalizm, feodalizm ve komprador bürokratik burjuvaziyi temsil eden ve koruyan devlet mekanizmasına karşı da yönelmektedir. Madhuban baskınının sorumluluğu üstlenilirken yayınlanan basın açıklamasında şunlar ifade edilmişti: "...bu baskının doğrudan amacı Patna ve Delhi yönetimlerinin baskıcı ve ezici planlarının yükseltile önlemlerine karşı çıkmaktır. İkinci olarak emperyalizme, özellikle de ABD emperyalizmine ayrılmaz bir şekilde bağlı olan yönetici sınıfların özellikle Nepal'e karşı yayımları planlarına kar-

şıdır. Bu şekilde Nepal halkına ve NKP (M) tarafından önderlik edilen uzun süreli Halk Savaşına tam ve canlı dayanışmasını ifade etmiştir. Üçüncü olarak, bu saldırı Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun kendi ayakları üzerinde durabilen Halk Kurtuluş Ordusu'na ve gerilla bölgelerini kurtarılmış üs alanlarına dönüştürme yöneliminde bir adımdı."

Madhuban baskını, ilk olarak, Kuzey Bihar ve Hindistan alt kıtasında zaferlerle ilerleyen devrimci toprak savaşında yani uzun süreli Halk Savaşında yeni bir bölüm açmıştır. Bazı kayıplara karşın savaşın düzlük arazide de gerçekleştirilebileceğini ve ilerleyebileceğini kanıtlamıştır. İkinci olarak Kuzey Bihar'da gerilla güçlerinin savaş yeteneğinin yüksek bir aşamaya ulaştığını açıkça göstermiştir. Üçüncü olarak, Kuzey Bihar, Kuzey Utar Pradesh ve Uttarakhand'ın özel bölgelerindeki mücadelenin Andhra, Jharkhand, Bihar Chhathisgarh düzeyine yükseltilmesi olasılığının daha büyük olduğuna işaret etmiştir. Dördüncü olarak, Hindistan yönetici sınıfları ve onların şefleri olan emperyalistlerin, özellikle de ABD emperyalizminin yükselen baskıcı planlarına uygun bir yanıt verilmiştir. Beşinci olarak; savaşın Hindistan halkının, savaşın Nepal halkına ve onların NKP(M) önderliğinde zaferlerle yürüttükleri uzun süreli Halk Savaşına dayanışmasını güçlü bir şekilde ilan etmiştir. Altıncı olarak, Madhuban baskınında kadın gerillaların oynadıkları onurlu rol en göze çarpan kazanım haline gelmiştir. Bu, kadınların tüm sorunlarda özellikle de askeri meselelerde en cüretkar rolü oynama kapasitesine eşit olarak sahip olduklarını kanıtlamıştır. Son olarak, Hindistan halkının silahları ellerine alarak, kendi olağanüstü gücüne dayanarak ve Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde; eski ve çürümüş Hindistan'ın yıkılma ve tamamen yeni bir Hindistan inşa etmede yeni mucizeler yaratabileceği arzusunun uyardırıştır.

Halk mahkemeleri sınıf mücadelesinin bir parçasıdır

- Filipinler'de 10-19 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştirilen Uluslararası Dayanışma Delegasyonu ve Uluslararası Halk Mahkemesinin gerçekleştirilişi mantığı neydi? Nasıl örgütlendi?

Başkanlığını yürütmekte olduğum kuruluşun yani Uluslararası Halkın Avukatları Birliği'nin, zaten kuruluş amaçları arasında bu tür faaliyetler mevcut. Yani bahsettiğimiz gibi çeşitli ülkelerdeki insan hakları ihlallerinin araştırılması, bunlarla ilgili uluslararası dayanışma faaliyetlerinin örgütlenmesi gibi. Bununla ilgili daha önce de Hindistan'da benzer bir çalışma yürütmüştük. Bu konuda Filipinli üyelerimizden de bir talep geldi. Ülkelerinde böyle bir çalışmanın yapılacağını ve bunun neticesinde bir uluslararası halk mahkemesinin oluşturulacağını söylemişlerdi. Yaklaşık 3-4 ay önce progra-

mı gönderdiler. Bu programı inceledik ve kuruluş olarak bunun organizasyonunda yer almayı kararlaştırdık. Ve bu organizasyonda dışımızdaki dört kuruluşla beraber (ki aralarında Halkların Uluslararası Mücadele Ligi Filipinler Seksiyonu'nun da bulunduğu ağırlıklı olarak Filipinli kuruluşlar bunlar) bu işin organizasyonuna giriştik. Neticede bu faaliyet doğrultusunda Türkiye'den ben ve Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı beraber Filipinler'e gittik. Filipinler'deki faaliyetin örgütlenmesi böyle başladı. Buradaki amaç Filipinler'de son yıllarda özellikle Başkan Gloria Macapagal Arroyo'nun göreve gelmesinden sonraki süreçte meydana gelen yoğun insan hakları ihlallerinin soruşturulması, açığa çıkartılması ve bunlara karşı yürütülen mücadeleye destek verilmesiydi. Orada neticede bir mahkeme

Inşan hakları ihlallerinin, katliam, kaçırma ve kaybetmelerin son yıllarda sıkça ve sistemli bir şekilde yaşandığı Filipinler'de mevcut durumu incelemek üzere Uluslararası Halkın Avukatları Birliği'nin öncülüğünde 10-19 Ağustos tarihleri arasında Uluslararası Dayanışma Delegasyonu ve Uluslararası Halk Mahkemesi gerçekleştirildi. Bu önemli deneyim üzerine, çalışmaya Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı ile birlikte katılan ve mahkemede yargıç olarak görev yapan UHAB Başkanı Hakan Karakuş ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

kurulacaktı. Bu tabii ki sembolik bir mahkeme idi. Bu mahkemenin sonuçlarıyla birlikte edinilen uluslararası destek orada yürütülen demokratik mücadele açısından önemli bir rol oynayacaktı. Biz zaten bu tür faaliyetlere kuruluş olarak her zaman hem örgütlemek açısından hem de örgütlenmelere katılmak ya da destek olmak gibi misyonu görev biliyoruz.

- Daha önce böyle bir mahkemeye katılmış mıydınız?

Hayır, böyle bir mahkemeye katılmadım, ancak böyle bir mahkemenin organizasyonuna yine kuruluş olarak destek vermiştik. Benim katılmam ABD tarafından engellenmişti. Kore Savaş Suçları Mahkemesi Amerika'da New York ve Washington'da organize edildi 2002 yılında. Bizim kuruluşumuzdan Filipinli avukat Edre Olalia ve yine Hollanda'dan bir üyemiz katılmıştı. Ama Amerikalılar bana vize vermediler, hatta vize başvuruma yanıt dahi vermediler. Bu nedenle bizzat katılamamıştım. O mahkeme oldukça iyi bir organizasyon olarak gerçekleşti. Kore'deki işgal ve savaş suçları nedeniyle Amerika, işgalin 50. yıldönümünde suçlu bulunmuştu. Ameri-

ka'yla beraber işgale ve savaş suçlarına katılan, asker gönderen Türkiye dahil 16 ülke de yargılanmış ve mahkum edilmişlerdi.

- Oluşturulan Uluslararası Dayanışma Delegasyonu (ISM) ve halk mahkemesi nasıl bir organizasyonla yapıldı?

Bu, ISM ismi verilen dayanışma ekibi 18 ülkeden 85 yabancı delege ve Filipinler'in çeşitli bölgelerinden, değişik meslek gruplarından 100'ün üzerinde yani toplam 200'e yakın bir grup faaliyeti olarak başlatıldı. Bu faaliyet içerisinde çok değişik meslek gruplarından kişiler vardı; akademisyenler, doktorlar, avukatlar. Yani ekip çok değişik kesimleri temsil ediyordu.

10-12 Ağustos tarihleri arasında Filipinler'de bir araya geldik ve Filipinler'deki biraz önce bahsettiğim organizasyon için orada oluşturulan bir sekreterliğin yapmış olduğu çalışma neticesinde Filipinler'in insan hakları açısından 5 kritik bölgesine göre 5 takıma bölündük. 17 ila 20 kişilik gruplardı bunlar. Ve bu bölgelere sevk edildik. O bölgelerde 3'er günlük çalışma yapıldı. Bu üç gün boyunca insan hakları ihlallerinin kurbanlarıyla, tanıkla-

Filipinler'in sosyo-ekonomik durumu

-Bize biraz Filipinler'den de bahseder misiniz?

Filipinler Uzakdoğu Asya'nın adalar üzerine kurulmuş bir ülkesi. 7 bin 107 adadan oluşuyor. 8.5 milyon nüfusa sahip ve ABD emperyalizminin en sadık kalelerinden yada şöyle ifade edebiliriz; yönetim olarak Amerika'nın en sadık uşağına sahip bir ülke. Ferdinand Marcos döneminden, Estrada'ya, Arroyo'ya kadar zincirleme süren diktatörler yönetimi söz konusu. Filipinler yarı-sömürge yapıya sahip bir ülke. Komprador kapitalist yönetim ağalıkları yani feodal yapıyla iç içe geçmiş bir tarzda yürüyor. Bu sistem ülke içersinde oldukça otoriter baskıcı bir rejimi dayatıyor halka. Gelir dağılımı oldukça bozuk ve bunu başkent Manila'dan kırsal kesime doğru ilerledikçe her yerde çok net bir şekilde görebiliyorsunuz. Bundan kaynaklı da ülkede sınıf çelişkisinin keskinliği sınıf müca-

delesini oldukça yoğun bir şekilde yansıtıyor. Mücadele çok eski yıllardan beri özellikle de şu son yarım yüzyıl içerisinde çok şiddetli biçimde sürüyor. Silahlı hareketler/silahlı mücadele ülkenin dört bir tarafında kendisini gösteriyor; hemen her yere sirayet etmiş durumda. Bundan dolayı da ülkede yakın tarihte yani bundan 7-8 sene önce bu silahlı mücadelenin geldiği nokta o kadar ileri bir seviye yaratmış ki, Ulusal Demokratik Cepheyle iktidar arasında ateşkes görüşmeleri yapılmıştır, böyle bir de denge söz konusu. Ülkede şu andaki mevcut yönetim, yürütülen halk mücadelesi nedeniyle çok zor günler geçiriyor. Zaten bizim oraya davet edilmemiz ve gitmemizin yürütülen bu mücadeleye verilen destek anlamında şu andaki mevcut dengeleri oldukça etkileyeceğinden söz edilmekte. Yani deyim yerindeyse tam istim üstünde bir dönemde gittiğimiz söyleniyordu.

rıyla görüşmelerde bulunuldu. Bizzat olay yerlerine gidildi, oralardaki idari, askeri ve polis yetkilileriyle görüşüldü aynı zamanda. Tanıklar dinlendi, bilgiler ve belgeler toplanmaya çalışıldı. Klasik anlamda yerinde inceleme dediğimiz çalışma iyi bir şekilde yerine getirilmeye çalışıldı. Çünkü ekiplerde daha önceden benzeri çalışmalara katılan veya kendi ülkelerinde bu konunun uzmanı sayılabilecek düzeyde olan kişiler amatör bir ruhla çalışma yürüttüler. Bu çalışmalar yapıldıktan sonra bu ekipler, toplamış oldukları doküman, bilgi ve belgelerin tümünü çalışmanın bir sonraki evresine yani mahkeme aşamasına taşımak durumundaydılar. Ve üç günlük faaliyetten sonra 19 Ağustos'ta Filipinler Üniversitesinde toplanacak olan mahkemeye bu belgeleri taşıdılar. Mahkemenin bir gün öncesinde belgeler toplandı ve savcılar grubuna iletildi.

- Mahkeme aşamasına geçmeden önce sizin içinde bulunduğunuz ekibin çalışmalarından bahsedebilir misiniz?

Türkiye'den beraber gittiğimiz arkadaşım Şebnem Fincancı'yla birlikte Mindaro takımında yer aldık. Gittiğimiz ada, seçilen beş bölge arasında Filipinler'in insan hakları ihlallerinin en yoğun yaşandığı bölgeydi. O bölgede geçtiğimiz süreç içinde Filipinler çapında insan hakları ihlalleri sicili bakımından en azılı kişi olarak kabul edilen (onun yanında yetişenler de onu aratmıyor şu anda) General Palparan görev yapmış. Bu kişi çok acımasız halk düşmanı olarak tanınıyor. Onun dönemi ve devam eden süreçte çok sayıda insanın öldürülmesi, kaybedilmesi söz konusu. İşkence vakaları oldukça fazla. Biz o bölgeye gittik. Bölgeye gitmeden önce, hemen adaya bitişik bir gecekondu semtine uğradık. Burada bize hiç yabancı olmayan görüntülerle karşı karşıya kaldık. Yaklaşık 40 yıllık bir gecekondu mücadelesi söz konusu bu Batangas isimli şehre ait Santa Clara bölgesinde. Bu bölgede gecekondu halkının sorunlarını dinledik, paylaştık. Ardından feribotla 3.5 saatlik bir yolculuk sonrasında Adaya geldik. Adada 2 gün boyunca bu çalışmalarını yaptık. Çok sayıda öldürme vakası, gözaltında kaybetmeler, faili meçhuller gördük. Faili meçhul denilen vakalar çok net bir şekilde araştırıldığında görülebiliyor ki; bunların tümü failleri belli olabilen vakalardı. Tanıklarla görüşüldüğünde, olayların oluş şekli, olaylardan sonraki soruşturmaların gerçekleştirilişi biçimi çok ayrıntısına kadar burada gerek yok ama açıklıkla söylenebilecek biçimde devletle yada orduyla ilişkilendirilebilecek vakalardı tüm bunlar.

- Yaşanmış ne tür olaylarla karşılaştınız bu adada?

Örneğin pusuya düşürme olayları vardı. Diyelim bir avukat var, belediye başkan adayı ve kazanması da kuvvet-

le muhtemel. Seçim kampanyası başlamadan kısa bir süre önce çapraz ateşe tutulup öldürülüyor. Faillerinden bir tanesi bir süre sonra yakalanıyor, fakat hiç ifadesi alınmıyor, diğerlerinin ise izine dahi rastlanmıyor. Yine bölgedeki insan hakları örgütünün sekreteri birlikte olduğu kişilerle beraber kaçırılıyor, bu kişilerden ikisi serbest bırakılıyor bir süre sonra. Ardından ikinci bir kişiyle birlikte sekreterin işkenceyle katledilmiş bir şekilde cesetleri bulunuyor. Bu olayda serbest bırakılan iki kişiyle görüşme imkânımız oldu. Anlattıkları çok çarpıcıydı ve anlatımların tümü ordu mensuplarına işaret ediyordu. Yine bir başka vakada bölgede balıkçılar sendikasının önderi, (yaşlı bir insan ama mücadeleyi geliştiren bir kişi) 8-9 kurşunla yaralanıyor, ölümden kıl payı dönüyor. Bir başka kişi çok küçük yaştaki çocuğunun gözü önünde evinin içinde kurşunlanıp öldürülüyor. Bütün bu vakalarda hiçbir zaman olayları gerçekleştirenlere ulaşamıyoruz. Ve vakaların hemen ardından olay yerine yerel polis ulaştıktan hemen kısa bir süre sonra Filipinler'in merkezi polisi gelerek olayı devralıyor. Otopsiler ortada yok, tutanak tutulmuyor, bütün kanıtlara bu polis tarafından el konuluyor ve merkeze götürülüyor. Bu kanıtlara ulaş-

yani bir takım grupları suçlayıcı şeyler söylediler. Tabi inandırıcı değillerdi. Olayların soruşturulduğunu söylediler. Gerçekte ise bilanço çok fazlaydı. Onların söylediği gibi münferit olarak ifade edilemeyecek kadar çoktu. Kanıtlar, tanıklıklar bunların hiç de faili meçhul olmadıklarını gösteriyor, devletle ilişkili olduğunu çok net ortaya koyuyordu. Bunla ilgili yönelttiğimiz sorulara kaçamak yanıtlar verdiler. Zaten bakışları, konuşma tarzları hiç inandırıcı değildi. Yani insan beden diliyle kendini ele verebiliyor. Sonunda hiç beklemediğimiz bir görüşme oldu; diğer ekiplerin hiç yapamadığı bir şeydi bu. Biz orduyla da görüştük. Filipin çapında çok meşhur olan 204. Tümen var. Ülkenin insan hakları ihlalleriyle ilgili nam salmış bu tümenin yetkilileriyle görüştük. Tabi Tümen yetkilileri derken, tümene komuta eden en önemli birliğin başındaki albayla değil, albayın kendisi de görüşmede hazır bulundu ama hiç konuşmadı, tek kelime etmedi. Sadece etrafı süzmekle yetindi. Albayın yanında sivil kıyafetle çıkan Jovily Carmel Cabading isimli bayan bir subay bizi karşıladı, muhatap aldı. Bu subay özellikle sivil kıyafet seçmişti. Kendisi sahnede bir tiyatro oyuncusu gibiydi. Şov yapar gibi konuşuyordu; yer yer

hatırlatarak tüm çalışmaların "solcu" kesimlerin propagandası için düzenlendiğini ifade etti. Görüşmede bizim konuşmamıza mümkün olduğunca izin vermemeye çalıştı. Bunu da susturucu, kırıcı tarzda değil çok nazik bir üslupla yaptı. Böylece monolog tarzında bir görüşme oldu. Son derece ustaydı kendi alanında, genç birisiydi ama iyi yetiştirilmiş olduğu belliydi. Albay ise sadece bizi süzmekle yetiniyordu. Bir kamera çekimi problemi oldu görüşme sırasında. Kamera ve fotoğraf çekmeye çalıştı karşı taraf. Bizim ekipten itiraz geldi, onların çekmesine izin vermedik. Bir tartışma oldu ama onda bile hemen geri adım atıltılar. Tam bir rol yapıyordu, şov yapıyordu karşımızda ama gözleri hiç öyle söylemiyordu. Gözleri bambaşka şeyler söylüyordu.

- Bu görüşme dışında ordu yada polisle başka bir karşı karşıya geliş yaşadınız mı? Yani fiziksel yada psikolojik bir baskıyla karşılaştınız mı?

Tabi anlatmam gereken çok önemli bir şey var. Yine Filipinler çapında diğer ekiplerin karşılaşmadığı bir olay yaşadık. Bütün gezimiz boyunca biz sivil faşist grupların hemen hemen hiç olmadığı bir alanda ordu tarafından hazırlandığı çok belli olan, görüştüğü-

Bu dövizlerde bizim adadan defolmamızı isteyen, bizim aslında adayı yada Filipinler'i karıştırmak için geldiğimizi ifade eden, bizim Filipinler Komünist Partisi, Yeni Halk Ordusu ve Ulusal Demokratik Cephe'nin maşası olduğumuzu yazan yani bizim aleyhimizde hem bizi tehdit eden hem bizi korkutmaya yönelik, hem de bizi oradaki bir takım örgütlerle ilişkilendirmeye çalışan sayısız dövizle karşılaştık.

mak, olayları soruşturmak mümkün olmuyor. Biz yerel polisle de görüştük, onlar da bu konudaki çaresizliklerini dile getirdiler.

Adada belediye başkanlarıyla görüştük. Bunlar başta randevu istediklerinde kabul etmemişlerdi. Ama uluslararası heyetin baskısıyla bizimle görüşmeyi kabul ettiler. Belediye başkanları ve adanın en büyük yetkilisi olan valiyle görüştük. Bu yetkililer bizim hiç yabancı olmamızdan turden konuşmalar yaptılar. Ülkemizdeki yada tüm yarı-sömürge ülkelerdeki yetkililer gibi konuştular. Bunların münferit olaylar olduğunu, kendilerinin de insan haklarından yana olduklarını, bu tür öldürme olaylarına karşı olduklarını söylediler. Aslında bu tür öldürme olaylarının ülkedeki Komünist Partisi ve ona bağlı Yeni Halk Ordusu tarafından gerçekleştirildiğini iddia ettiler,

ağlar gibi konuşurken, kimi zaman çok nazik bir edayla konuşuyordu, bazen de nutuk çekiyordu. Kendisini Filipin çapında polisle ordunun ortak kurduğu halkla ilişkiler departmanının başındaki kişi olarak tanıttı. CIA tarafından özel yetiştirilmiş birisi olduğu çok net anlaşılıyordu. Tam bir propaganda yapmaya çalıştı. Bir yandan kendini acındırmaya diğer yandan tam tersi mesajlar vermeye çalışıyordu. Söyledikleri arasında daha önce bize ilkokul öğrencileri tarafından verilen ancak ordu tarafından hazırlandığı çok belli olan bildirimlerdeki yazarlarla çok benzer cümleler vardı. Örneğin "fazla demokrasi demokrasiyi öldürür" di-yordu. Bu cümle aynen bahsettiğim bildiride de mevcuttu. Ayrıca hapishaneye yaptığımız ziyarette politik bir tutsakla çekilen fotoğrafta ekipten bazı kişilerin yumruklarını kaldırdığını

müz kadın subayın da dolaylı olarak kabul ettiği dövizlerle karşılandık. Bu dövizlerde bizim adadan defolmamızı isteyen, bizim aslında adayı yada Filipinler'i karıştırmak için geldiğimizi ifade eden, bizim Filipinler Komünist Partisi, Yeni Halk Ordusu ve Ulusal Demokratik Cephe'nin maşası olduğumuzu yazan yani bizim aleyhimizde hem bizi tehdit eden hem bizi korkutmaya yönelik, hem de bizi oradaki bir takım örgütlerle ilişkilendirmeye çalışan sayısız dövizle karşılaştık. Gittiğimiz her yerde görüştüğümüz yetkililere bu durumu şikayet ettik. "Bu mu sizin misafirperverliğiniz, madem yetkilisiniz, neden toplatmıyorsunuz bu dövizleri" dedik. Gördüklerini, birkaç tanesini kaldırdıklarını iddia ettiler. Ama öyle değildi. Kaç gün boyunca bunlar asılı kaldı.

Bunun dışında yolumuzu kestiler. Arabalarımızı yada üstümüzü hiç aramadılar. Ama yer yer keyfi biçimde bizi durdurdular. Ve bunun karşısında bize eşlik eden Filipinli insan hakları aktivistleri arkadaşlar da onlar bizi durdurunca, karşı eylem olarak onlar da yolu kestiler, bütün trafiği durdurarak herkeşe propaganda yaptılar, asker ve polisi teşhir ettiler. Şunu söylemem lazım; Filipinler'de demokrasi mücadelesi yada genel kapsamlı olarak Halk Savaşı mücadelesi oldukça ileri bir noktada. Örneğin Ulusal Demokratik Cepheyle hükümet aynı binayı paylaşacak bir mevzi elde etmiş zamanında ve bu mevziyi koruyor. Dolayısıyla mücadeledeki tecrübeleri, kitle içinde ulaştıkları prestijleri ve kitle güçleri oldukça iyi bir noktada. Devlet sadece biz uluslararası bir heyetiz, bunlara dokunursak etkisi ülkelerinde yada dünyada şöyle olur diye bakmıyor olaya. Oradaki kitlesel güç, yani halk muhalefetinin biriktirdiği gücün her an taşabileceğini de hesaplıyor. O gücün etkisiyle biz orada belli bir dokunulmazlık, rahatlık içersindeydik. Biz yabancı insanlar, başka bir ülkenin insanları olduğumuz için belli bir dokunulmazlığa sahip değildik sadece. Aynı zamanda oradaki mücadelenin elde etmiş olduğu gücün güvencesiyle hareket ediyorduk biz. Bunun özellikle altını çizmek gerekir. Yani bir anlamda bir yanda bir sürü insan hakları ihlalleri yapıyor ama oradaki mücadelenin elde etmiş olduğu çok önemli mevziler var. Gerçekten önemli bir noktaya gelmiş durumdadır. Bunun bilinmesi gerekiyor.

- Gittiğiniz yerlerde halk sizi nasıl karşıladı? Halkın ekonomik sosyal durumunu siz nasıl gözlemlediniz?

Halkın ekonomik-sosyal durumu oldukça kötü. Yani kötü derken Filipinler'de sınıf çelişkisi oldukça keskin, yoğun. Asgari ücret 100 dolar civarında. Filipinler'de halkın genelde oldukça yoksul olduğunu biz kendi gözlerimizle de gördük. Bütün bölgelerde bu böyle. Örneğin başkent Manila'dan örnek verelim. En gelişmiş kentlerden bir tanesi. Bu kentin bazı semtleri yaklaşık % 10 diyebileceğimiz bir bölümü Paris'le, Londra'yla yarış eder durumda, öylesine lüks. Ama tıpkı diğer yarı-sömürge başkentlerinde olduğu gibi kalan kısım

da korkunç vahşi bir şekilde çok büyük bir sefalet içinde yaşıyor. Metro Manila denilen bölgeden bahsediyorum. Halkın büyük bölümü sokaklarda baraka gibi yerlerde yaşıyor. Durum Hindistan kadar kötü değil tabi ama bizden çok daha beter durumdadır. Ama yozlaşma

Adadan dönüşte gecekondu bölgesi halkı delegasyonu karşılayarak kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi.

açısından çok daha kötü. 13-14 yaşındaki kızların pazarlandığını görüyoruz. Bize eşlik eden Filipinli devrimcilerin bize anlattıkları ve bizim de gittiğimiz kimi yerlerde gördüklerimiz tümüyle çakışan şeyler. Günde iki öğün sadece pirinç yiyerek yaşayanlar nüfusun yaklaşık yarısını oluşturuyor. Bu insanlar balıkçılık da yapamıyorlar. Düşünün 7 binden fazla ada var ama balıkçılığı sınırlı sayıda insan yapabiliyor. Balıkçılık bile belli kesimlerin tekelinde. Yani bu belli kesimlerin dışında da halkın sadece nispeten zengin sayılabilecek bir kesimi bundan yararlanabiliyor. Bu çok önemli, yoksullar deniz kıyısına yakın bile olsalar balıkçılık yapamıyorlar.

Özellikle ABD emperyalizminin (oralarda AB emperyalizmi yok) çok ciddi bir şekilde hegemonyasını her yerde görebilirsiniz. Her yere birçok kurumlarıyla bayrağını çekmiş durumda. Ekonomiyi müthiş biçimde sağlıyor. Askerleri de dahil. Bizden bir önceki benzer faaliyet orada Amerikan emperyalizminin askerlerine yönelik gerçekleştirilmiş.

Halkın bize yönelik yaklaşımı; yabancılar, misyonerler geldiler tarzında olmadı. Bizim yanımızda Filipinli insan

hakları savunucuları, devrimciler bize eşlik ediyorlardı. Ve onların daha önce söylediğim gibi kitle ile ilişkileri, kitle kazanımları oldukça iyiydi. Kitlenin durumu, anlayışı ve yıllardır mücadeleyle iç içeliği belli bir seviyeye gelmiş durumda. Mücadele kitleyi belli oranda

eğitmiş durumda. O anlamda bu faaliyetin ne olduğunun bilincindeydiler. Bizimle kaynaşmaları, kurdukları ilişkileri oldukça iyiydi. Devletin veya oradaki idari yetkililerin konuyla ilgili yapmış oldukları bir takım anti-propagandan etkilenmemişlerdi. Bize karşı konukseverlikleri, bizimle kurdukları diyaloglar oldukça etkileyiciydi. Nitekim kaldığımız yerlerde, onlarla temas kurduğumuz yerlerde ciddi anlamda iyi karşılandık.

- Ekibiniz bir de hapishane ziyareti yaptı. Belki küçük bir bölümü görebildiniz ama oradaki politik tutsakların durumu ile ilgili gözlemlerinizi oldu mu?

Şimdi orada da ilginç bir durum var. Hapishane ziyaretine izin vermeleri gerçekten tuhaftı. Yani politik tutsaklarla görüşmek açısından. Bir video kameralarla bir de fotoğraf makinesine izin verdiler. Görüştiğimiz kişi kendilerinin "tehlikeli" kapsamında Ka Makling isimli bir siyasi tutukluydu. Bu kişiyle görüşmeye girdik, görüşmede kendisinin adli tutukluların bulunduğu yerde tutulduğunu gördük. Çünkü Filipinler'de şöyle bir durum var; siyasi tutuklu statüsünü yasalardan kaynaklı vermek durumunda kalmamak için siyasi

yada silahlı örgüt mensuplarını adli suçlarla itham ediyorlar, yargılıyorlar. Bu kişi de bu durumdaydı. Bize örneğin ordu sözcüsü bu kişiden bahsederken askerlere yönelik birçok saldırıda, öldürmede bulunduğunu söylediği halde kişi kendisi bize mahkemede adli olaylardan yargılandığını söyledi. Ama ordu sözcüsü bize o kişinin asker öldürdüğünü söylüyor. Böyle garip bir çelişki. Peki bu neden böyle diyoruz. Tutsak, bu şekilde suçlamanın işlerine geldiğini söylüyor. Bu durumu daha sonra avukat arkadaşlarla konuşma fırsatımız olmadı. Görüştiğimiz tutsak için hapishanede ayrı bir hücre inşa etmekte olduklarını söyledi. Tek kişilik bir hücre yapıyorlarmış. Filipinler'de 700 ila 1000 arası siyasi tutuklu varmış şu anda.

- Bunların hepsi adli suçlarla mı yargılanıyorlar?

Hayır hepsinin durumu aynı değil. Kimine böyle suçlar atfedememişler henüz. Ama ciddi bir bölümünü böyle yargılamaya çalışıyorlarmış. Tümüne ilişkin aslında çok net bilgiler elde edemedik. Ama onlar için yapılmış sadece siyasi tutukluları koydukları bir cezaevi varmış başkent Manila'da.

- Çalışmalarınız nasıl devam etti?

Oradaki çalışma basın toplantısıyla sürdü. Basın toplantısına ilgi oldukça düşüktü. Çünkü tüm bu cinayetlerden sonra basını büyük oranda sindirmiş durumdadır. Basın büyük oranda devletin kontrolü altında. Sadece ilerici, devrimci nitelikteki gazeteler geldi. Bir iki televizyon kanalı geldi. Onlara yaptığımız çalışmalarımızı anlattık. Basın toplantısından sonra tekrar ana karaya yani Luzon adasına döndük. Burada ilk uğradığımız yer daha önce uğradığımız gecekondu bölgesiydi. Halk bizi karşıladı. Onlarla beraber kısa bir yürüyüş söz konusu oldu. O gece Batangas bölgesinde kaldıktan sonra ertesi gün döndüğümüz yer Manila'ydı. Burada mahkeme hazırlıkları yapıldı. Ayın 19'unda da mahkeme gerçekleştirildi. Yani gezimiz bu şekilde sona erdi.

-Mahkeme nasıl gerçekleştirildi?

Dünyada ilk olarak bilindiği gibi Amerikan emperyalizminin Vietnam'daki savaş suçlarının yargılandığı Russel Mahkemesi vardı. Ondan beri benzer şekilde oluşturulan mahkemeler var. Bunu sonuncusu olarak kabul etmek lazım. Sembolik mi demek lazım, yoksa devletlerin kurduğu mu sembolik yada sözde mahkemeler? İşin bu tarafı tartışılır.

Mahkeme ilk olarak oldukça iyi hazırlanmış ve başından sonuna kadar kurullarıyla sistemiyle iyi işleyen bir mahkeme oldu ve başarılı bir şekilde gerçekleşti. En başta bundan söz etmek lazım. Mahkeme Filipinler Üniversitesinde eskiden başkent olan ve ülkenin ikinci büyük kenti Quezon kentinde gerçekleşti. Yaklaşık 1.500 kişilik büyük bir amfisi var. Filipinler çapında çok çeşitli kurumların temsilcileri ve delegasyonları gelmişti.

Ekiplerin toplamış oldukları ve daha önceden toplanmış olan çok sayıda delil, kanıt, tanıkların dinlenmesi, video kayıtlarının izlenmesi ve anlatımlarla uzun bir süre iddia sunuldu mahkemeye. Ekiplerin araştırma yaptıkları bölgelerden hazırladıkları raporlar okundu. Arkasından jüri heyeti kararını açıkladı.

İzleyiciler büyük oranda onlardan oluşuyordu. Mahkemenin savcılar heyeti, Filipinler'in değişik bölgelerinden gelen tanınmış hukukçulardan oluşuyordu. 9 savcı vardı. Yargıç heyeti benimle beraber 3 kişiden oluşuyordu. Bunlar, Rutgers Üniversitesi'nde Hukuk Profesörü olan aynı zamanda Nelson Mandela'nın avukatlığını da yapmış Lennox Hinds (ABD) ve Nobel Barış Ödülü adayı Irene Fernandez (Malezya) idi. Jüri üyeleri yine değişik ülkelerden Şebnem'in de aralarında bulunduğu 12 kişiden oluşuyordu. Savcılardan birisinin iddianameyi okumasıyla başladı mahkeme. Bu ekiplerin toplamış oldukları ve daha önceden toplanmış olan çok sayıda delil, kanıt, tanıkların dinlenmesi, video kayıtlarının izlenmesi ve anlatımlarla uzun bir süre iddia sunuldu mahkemeye. Ekiplerin araştırma yaptıkları bölgelerden hazırladıkları raporlar okundu. Arkasından jüri heyeti kararını açıkladı. Onlar bütün bu anlatımlardan sonra doğal olarak bu kadar yoğun hak ihlalinin sistemli bir devlet politikası ve uygulaması haline geldiğini düşündüklerini açıkladılar, Arroyo'nun suçlu olduğunu ilan ettiler. Bu, büyük bir coşkuyla karşılandı. Bu tabii malumu ilandı şüphesiz. Yani bilenen çok açık bir olguydu ama asla düzmece bir olgu değildi. Ve tamamen kurallarına uygun bir şekilde gerçekleşti. Yani hukuki bir formasyon içinde gerçekleşti; kanıtlar, tanıklar her şeyiyle. Jürinin açıklamasından sonra biz yargıçlara düşen bu kararı belli bir hukuki formasyon içerisinde belgelemek ve ilan etmektir. Yargıç olarak bizler de bunu formüle ettik.

- Bu mahkeme hangi hukuk normlarına göre hareket etti?

Biz bir takım yeni hukuk kuralları uydurmadık, yeni bir hukuk yaratmadık bu yargılama için. Biz şu anda uluslararası hukuk diye tabir edilen, aslında burjuvazinin kabul etmiş olduğu hukuk normlarını uyguladık. Yani proletaryanın yada halkın hukuku gibi bir çerçevenin içeriğine de sokmadık meseleyi.

- Bu durum mahkemenin ismiyle çelişiyor mu? Yani Halk Mahkemesi olarak kurulmuştu?

Şimdi şöyle çelişiyor çok fazla. Zaten bugün burjuvazinin kullanmış olduğu uluslararası hukuk diye tabir edilen hukuk aslında sınıf mücadelesinin getirip burjuvaziye dayattığı ve kabul ettirdiği kurallardan oluşuyor. Yani burjuvazinin kendiliğinden koyduğu kurallar değil. Sınıf mücadelesi getirip dayatıyor. Aslında bugün sınıf mücadelesi daha ileri bir hukuku dayatıyor geldiği noktada. Burjuvazi bunu kabul etmiş değil. Ama biz diyoruz ki, bunu bile uygulamıyor burjuvazi. Yani bugün varolan kendisinin kabul etmiş yada etmek zorunda kalmış olduğu kuralları bile uygulamıyor. Biz diyoruz ki, halk mahkemesi olarak, bu kuralları uygulasak bile siz suçlusunuz. Biz bugün onların uygulamadıkları, halk mücadelesinin gelip dayattığı kurallarla sizi yargılasak dahi çok bariz suçlusunuz. Bugün sınıf mücadelesinin getirdiği çok daha ileri kurallar var. O kuralları uygulasak hiç şansınız yok. Şu anda sizin kabul ettiğiniz kurallar dahi yetiyor diyoruz.

- Mahkeme sonucunda ABD emperyalizmi de suçlu bulundu Filipinler'deki insan hak ihlalleri nedeniyle. ABD ile nasıl ilişkilendirdiniz bu ihlalleri?

Hükümde tabii ABD de geçiyor. ABD zaten suçlanan kişilerin azmettiricisi ola-

rak yargılamanın bir parçası konumunda. ABD bu tür rejimlerin zaten perde arkasındadır. Gerçi artık hemen hemen çok yerde perde arkasından da çıkmış durumda, sahnenin tam ortasında rol alıyor. Bizzat askerleriyle rol alıyor artık, yani dolaylı biçimde de değil. Bizimle benzer birçok ülkede öyle ama mesela Filipinler örneğinde bu çok açık. Geçtiğimiz yıllarda daha net görülmüş bu. Bizzat askerleriyle müdahale etmiş, sadece üslerini bulundurarak değil. ABD, Filipinler'deki gerek Müslüman gerillalarla, gerekse Halk Ordusu gerillalarıyla direkt çatışmaya da girmiştir. Arroyo hükümetine de önceki Marcos ve Estrada'ya olduğu gibi çok ciddi desteği var Amerikan emperyalizminin. O anlamda ABD bütünüyle suçlu, 11 Eylül sonrası süreçte yine Uzakdoğu Asya'da en ciddi destek verdiği, anti-terör yasalarıyla ilgili insan hakları ihlalleri sürecinde bu kadar kıyamet koptuğu halde ABD sesini hiç çıkartmamıştır. ABD Dışişleri Bakanlığının hazırladığı insan hakları ihlalleri raporlarında Filipinler'in adı geçmemektedir. Buna karşın örneğin Sınır Tanımayan Gazeteciler örgütünün dünya çapında yaptığı araştırmada gazeteciler için en

güvensiz, en tehlikeli ülke Filipinler'dir. Bu arada söylemek istiyorum, biz UHAB olarak yeni bir kampanya başlatacağız önümüzdeki aydan itibaren. Avukatların saldırıya uğraması açısından Filipinler'de son iki yıl içerisinde çok büyük çaplı bir yoğunlaşma var. Çok sayıda üyemiz yada üyemiz olmayan halkın avukatı saldırıya uğradı. Filipinler'de faaliyet bu anlamda yoğun bir şekilde devam edecek.

-Son olarak, bu mahkemenin sonuçlarını nasıl değerlendireceksiniz?

Mahkemenin sonuçları, dediğim gibi bu bir kamuoyu faaliyeti, neticesinde bir propaganda faaliyeti. Oradaki mücadeleye destek olmak anlamında gerek iç gerek dış kamuoyunda yürütülecek olan alabildiğine geniş bir propaganda faaliyeti yapmaya çalışacağız. Bir kere herkes hem kendi ülkesinde hem de dış kamuoyunda duyurmaya çalışacak, yapılan faaliyeti. Belli oranda yapılabilecek bir takım kampanyalara hizmet edecek, mahkemenin sonuçları. Orada elde edilen bilgi, görüntü ve belgelerin bir biçimde aktarılması, insanlara ulaştırılması gerekiyor. Bundan sonra konuyla ilgili çalışmalarımız da sürecek.

Irak Dünya Mahkemesi üzerine

- İstanbul'da gerçekleştirilen Irak Dünya Mahkemesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bu çok geri bir mahkemeydi, kurallar olarak. Örneğin bu mahkeme, Türkiye'yi suçlu bulmadı. Kazara çıkan bir 1 Mart tezkeresi sayesinde,

onu bahane ederek Türkiye'yi olayın dışına çıkarmaya çalıştılar. Türkiye Cumhuriyeti devleti Irak işgali sürecinde ABD kadar suçludur. ABD'nin suçluluğunu yapmıştır. ABD'ye destek vermiştir. Asker göndermemiş olması bir şeyi değiştirmez. Afganistan'a as-

ker göndermiştir ama. Irak özgülünde bir mahkemedir bu ama Irak'a baktığımızda oraya da destek verdiğini görürüz. 1 Mart sadece bir kazadır, sonraki sürece baktığımızda sonraki kararların olduğu gibi çıktığını görüyoruz. Irak için Türkiye'de kurulan dünya mahkemesi çok ciddi zaaf ve çelişkilerle doludur. Kriterleri arasında birçok yanlışlar vardır, ayrıntılarına girmiyorum ama bu mahkeme hiç iyi bir mahkeme değildir, öncesi safhalarında da bir sürü hata vardır. Biz Irak Dünya Mahkemesine UHAB olarak daha önce başvurduk, temaslar kurduk, hatta bizim Türkiye'de yaptığımız 2. Kongrede Irak Mahkemesine yönelik ABD'ye karşı hazırladığımız bir iddianame var. Oldukça esaslı ve kapsamlı bir iddianame. Onu da gönderdik Türkiye'deki organizasyonundaki avukat arkadaşlara, onu da dikkate almadılar. Bu sürece katılalım dedik, bizimle muhatap dahi olmadılar. Çünkü arkadaşlar o konuda çok

farklı bir anlayışı ve çizgiyi temsil ediyorlardı ABD emperyalizmine yönelik.

- Aynı uluslararası hukuku kullanmadılar mı?

Aynı hukuku bizim anlayışımız doğrultusunda kullanmadılar. Yani emperyalizme bakış konusundaki anlayışları farklıydı. Yani halk mahkemesi konusundaki yargılama ve perspektifleri farklıydı. Aynı hukuku çok geri bir noktada kullandılar. Dolayısıyla bu konudaki kavrayış yada sınıf mücadelesiyle bu tür mahkemelerin ilgisi-ilişkisini kavrayış meselesi farklıdır. Bu mahkemeleri siz sınıf mücadelesinin bir parçası, propaganda aracı olarak kavrarsanız mesele farklılaşır. Ama tek mevzi olarak bunu alırsanız, bu tür mahkemelerle oyalanırsanız o zaman sınıf mücadelesini tatil edersiniz. Olay farklılaşır. Biz böyle kavramıyoruz. Ne rolümüzü ne de yaptığımız işi bu şekilde algılamıyoruz.

Her çelişki karşısıyla birlikte, iç içe var olabilir. Karşıt yönü olmayan, bir yönün varlık koşulu olamaz. Bütün çelişik şeyler (demokrasi-diktatörlük) birbirlerine bağlı, bir arada buldukları gibi belirli koşullar altında birbirlerine dönüşürler. Sınıflı toplumlarda her türlü demokrasi, karşıtı olan diktatörlükle birlikte vardır. Burjuva diktatörlüğü var olmadan burjuva demokrasisi mevcut olamaz. Aynı durum, tersi için de geçerlidir. Burjuva demokrasisi ancak burjuva diktatörlüğüyle birlikte vardır. Burjuva feodal sınıflar yönetim erkini sadece diktatörlükle kullanamaz. Toplumsal düzenin sürdürülmesi için bir yandan en koyu gerici diktatörlüğü uygularken diğer yandan emekçi halkı “demokrasi ve özgürlük” ile “inandırma” zorundadır. Kendi sömürücü ve zorba iktidarlarını havuç ve sopa, diktatörlük ve demokrasi, idari emirlerle ve şiddet yöntemiyle inandırma ve eğitme

yönetimlerinin tümünü kullanarak, yönetme gücünü elinde bulundurur. Egemenler tek başına diktatörlükle, tek başına şiddet yöntemleriyle, idari emir uygulamalarıyla emekçileri ve ezilenleri yönetemez. Yönetimsel bütün aldatma ve kandırma yöntemleriyle “demokrasi-özgürlük” manipülasyonu yönetmeye çalışır. Egemenler “barış zamanlarında son derece ustaca, fırtınalı zamanlarda hayvanca gaddar biçimde” proletaryanın ve emekçilerin ezilmesi yöntemlerini politika ve uygulamalarını devreye koymaktan çekinmez. Sınıf bilinçli proleterler egemenlerin yönetimsel politikalarını ve yöntemlerini kavramak zorundadır. Bu kavrayış emekçilerin ve ezilenlerin uyanışına, bilinçlenip örgütlenmesine hizmeti beraberinde getirir.

Sınıf bilinçli proleterler politik özgürlük için mücadele edecek mi? Özgürlük mücadelesini örgütleyecek mi? “Burjuva-Feodal” üretim ilişkiler zemini üzerin-

de tüm siyasal özgürlük burjuva-feodal özgürlük de olsa bunun savaşımının yapılmaması, öneminin azaltılması söz konusu olamaz.

Sınıf bilinçli proletarya kimi reformist ve ekonomist taleplerin burjuva-feodal sistemin pekişmesine objektif olarak hizmet edeceğini bilse de bunu politik özgürlükler için savaşıma çevirmeyi becerebilmelidir. Politik özgürlük mücadelesini demokratik halk devrimi savaşımının bir parçası haline getirmek perspektifiyle hareket eder. Her türden demokrasi ve özgürlük mücadelesini politik iktidar mücadelesiyle birleştirmeyi amaçlar. Sınıf bilinçli proletarya sınıf savaşımını çok yönlü bir şekilde geliştirmek, yaygınlaştırmak için çalışır. Sınıf savaşımını daha bilinçli daha örgütlü yürütmeye çalışır.

Sınıf bilinçli proleterler demokrasi mücadelesi vermenin devrim mücadelesinin bir parçası olduğu bilinciyle hareket

eder ve demokrasi ve özgürlük mücadelesinin örgütlenmesi mücadelesini kesinlikle küçümsemez. Her türden reformist ve revizyonistlerin önderliğinde örgütlenmek istenen ve örgütlenen her türden demokrasi, özgürlük ve hak alma mücadelesi içinde yer alarak onu etkileyerek, kendi sınıfsal mücadelesinin bir parçası haline getirme sabrı ve kararlılığını gösterecek hareket eder. Bu her zaman kolay olmaz. Kendi içinde birçok zorluk taşır. Öncelikle reformistlerin tepki ve engeli ile karşılaşılır. Ancak bundan daha önemlisi engel olarak görebileceğimiz kendi bilincimizdeki geriliktir. Yeterli bilinç ve duyarlılık gösterilmez; ya tepkisiz kalınır ya da demokrasi, özgürlük talepli ve hak alma ve koruma mücadeleleri reformistlerin önderliğinde yürütülüyor diye küçümsenir. Bu yanılıklı bakış açısından, duruş ve hareket(siz)likten kurtulunmalıdır.

PUSULA

İLKELERİMİZDE ISRARLI OLALIM VE YAŞAMIMIZIN BİR PARÇASI HALİNE GETİRELİM

Devrimciler ilkeleriyle var olur, ilkeleriyle yaşarlar. İlkelerimizde bizlerin var oluş gerekçeleri, ideolojik, politik, örgütsel, kültürel, ahlaki vb. tüm değer ve normlarımız en öznlü şekilde ifade edilmiştir MLM formülasyonun içerisine doldurduğumuz tüm elementlerin damıtılması, sadeleştirilmesi ile bizim ilkelerimiz ortaya çıkmıştır. İlkelerimiz soyut değil oldukça somuttur. Nasıl ki burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıfsal uzlaşmazlık tartışılmaz bir somutlukta, bu somutlukta proletaryanın safında yer almak ve bu yer alışı zaferle sonuçlandırma pratiği de aynı zamanda somutluk ve bu somutluk ilkeler üzerinde bir mücadeleyi zorunlu kılar. Türkiye proletaryası ve çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçi halkımızın kurtuluş yol göstericisi İbrahim Kaypakkaya, Proletarya Partisi’ni oluştururken aynı zamanda ilkelerimiz noktasında da bir duyarlılığı miras bırakmıştır. Bu duyarlılık noktasında zaman zaman problemler yaşadığımız açıktır. Aksini iddia etmek gerçekliğe gözlerini kapamak ve kendini silahsızlandırmak olacaktır.

MLM ilkeleri kendimizde ve dolayısıyla mücadele pratiğimizde somutlamamızın anlamı, en öznlü ifade ile yaşamımızı devrim ve sosyalizm mücadelesine adamaktır. Adamak ise yalnızca bir yapılanma içerisinde yer almak değildir. Sınıf mücadelesi var olana karşı alternatif yaratma mücadelesidir. Varolana alternatif yaratmayı hedefleyenler alternatiflerinde her aşamada yeniden ve geliştirerek yaratmak durumundadırlar. Varolanı kendinde yıkmadan varolanla barışık halde yaşayarak alternatif yaratılmaz. Yaratıldığı düşünülense ancak aslının bir karikatürü olabilir.

Bizlerin sorunu yalnızca mücadele içerisinde yer almak değildir içerisinde yer almak bir aşamadır ama bu aşamadan sonra esas olan yan ise içerisinde nasıl yer aldığımızdır. Çünkü sorunuz yalnızca bir işi yapmamız değildir. Bizim için aslanan bu işin nasıl yapıldığıdır. Örneğin mücadelenin sürekli olarak maddi imkânlarla ihtiyacı bulunur ve elde edilmesi zorunludur. Burada karşımıza bu sorun nasıl çözülecektir sorusu çıkar. Bizim bu soruya yanıtımız nasıl olursa olsun olabilir mi? Olamayacağı açıktır. Bu sorunun en öznlü karşılığı ise ilkelerimizle örtüşen yol ve yöntemler olmak

durumundadır. Yoksa aksi durumda karşıtımızdan ne farkımız kalır?

Ya da yaşamımızı sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre değil de kendi dar kişisel kaygı ve hesaplarımıza göre uyarlıyorsak, kişisel, grupsal, ailesel vb. kaygı ve hesaplarımız sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarının önüne geçiyorsa burada sınıf mücadelesinde anlamlı bir duruştan söz edebilir miyiz? Bir ayağı kapitalizmde, bir ayağı devrimci mücadele içerisinde olarak yürütülen sınıf mücadelesinin anlamlı olmayacağı ve sınıf mücadelesi içerisinde kendisini bu tarzda konumlandırmanın sınıf mücadelesi içerisinde fazla bir geleceğinin olmadığı ve olmayacağı proletaryanın tarihsel tecrübeleriyle sabittir. Sınıf mücadelesinin keskin kanunları “iki arada bir derede”, “ne serden ne yardan vazgeçmeden” yapılan bir mücadeleyi kaldırır. Taraf olmaya mecbur bırakır. Yanlışla doğru arasında, burjuvazi ile proletarya arasında “kardeşlik türküleri” söylenemez. Söylenirse de bunun proletaryaya hizmet etmesi mümkün değildir.

Bu anlamıyla yalnızca içerisinde olmak yetmez aynı zamanda MLM normlara uygunluk ya da bu normlara uygun olma yönü gösterilen çaba önemlidir. MLM normlara uygunluk noktasında nerelerdesiniz? Geriye dönüp baktığımızda başladığımız yerden ne kadar ileriye çıramışız? Bu ve benzeri sorulara verdiğimiz yanıtlar bir olumluluk içeriyorsa mücadelenin içerisinde layıkıyla yerimizi almış ve almaya devam ediyoruz demektir. Aksi bir konumlanışın çok fazla anlamı olmadığı açıktır. Sınıflar mücadelesinin her düzeyde insana ihtiyacının olduğu bir gerçektir ama en az bu gerçek kadar önemli olan bir gerçek de sınıf mücadelesinin “ne akar ne kokar” kişiliklere değil, kendisini tüm benliğiyle sınıf mücadelesinin ateşine atacak insanlara ihtiyacının olduğudur.

Biz sadece kendimize ya da içerisinde yer aldığımız örgütlenmeye karşı sorumlu değiliz. Bizlerin sorumluluğu oldukça kapsamlıdır. Binlerce yıldır ezilen kitlelerin ezenlere karşı verdiği mücadelenin sentezi nasıl ki Marksizm’le bizlerin eline yenilmez bir silah olarak verilmişse bizlerde bu silahı geleceğe devredeceğiz.

İlkelerimizden savrulmuş bizleri götür-

ceği nokta revizyonizmdir. “Duruma göre tavır takınmak, günlük olaylara ve küçük politikaların kaynaklarına ayak uydurmak, bir tüm olarak kapitalist sistemin başlıca özelliklerini ve bir tüm olarak kapitalist evrimin özelliklerini unutmak, o anın ve gerçeğin ya da varsayılan avantajları uğruna feda etme, işte revizyonizmin politikası budur.” (Lenin)

İlkelerimizle hareket etmek ya da ilkelerimize bağlı kalmak, onlardan ödün vermemek meselesi bizler tarafından çoğu zaman daraltılmış olarak ele alınmaktadır. Karşımıza çıkan ve çözmek zorunda olduğumuz her gelişmeye yönelik düşünce ve pratiğimizin ideolojimizle, siyasetimizle örtüşmesi aynı zamanda ilkelerimizle örtüşmesi anlamına gelir. Bu doğrudur ama yalnızca pratikte karşılaştığımız kimi meselelerin çözümüne yönelik olarak darlaştırmak eksik bir ele alıştır.

Bizleri yaşatan, ayakta tutan ve bağlı kaldığımızda ileriye taşıyan ilkelerimizden her ayrılışımızın somutta ve bütünlüklü olarak sınıflar mücadelesindeki anlamı, en yalın tanımlamayla karşıtımıza hizmet etmek demektir. Doğruyu yapmıyorsak yanlış yapıyoruzdur. Devrim hizmet etmiyorsa karşı-devrime hizmet ediyoruzdur. Mesele niyet meselesi değildir. Niyetimiz şu ya da bu olabilir ama önemli olan pratikte yaptıklarımızın hangi tarafa hizmet ettiği. Bilcümle karşı devrimci ve anti-MLM’nin MLM’lere karşı en fazla yönelttikleri eleştiriler MLM’lerin meselelere ak ya da kara olarak baktıkları, katı oldukları vb. noktalarındadır. İlkesel davranmak adına yaşamın çok renkliliğini anlayamadığımızı söylerler. Bu eleştirilerinde haklı mıdırlar? Haklı olmadıkları açıktır. Amaç devrimcilerin bağlı kaldığında yenilmez oldukları ilkelerinden sapmalarını sağlamak. Burjuva cephenin MLM’lere bu tür söylemlerle yönelmesinin kendisi dahi başlı başına bir ideolojik saldırıyı içermektedir. Marksizm düşmanlarının bozup, iğdiş etmeye yöneldikleri temel nokta sınıflar mücadelesi olgusudur. Çünkü bu noktada yaratılacak bozulma Marksizm’in temellerine indirilebilecek en köklü darbedir ve tüm Marksizm düşmanlarının ilk hedefleri de budur. MLM’ler ve devrimcilerin sınıflar mücadelesindeki ısrarları karşı cephe tarafından sürekli çeşitli argümanlarla etkisizleştirilmeye çalışılmaktadır. Kapitalist kampın direkt sözcülerinin saldırılarıyla iç içe ve ondan daha fazla etkili olan ve ezilen kitlelerde kafa karışıklığı yaratan ise reformist, revizyonist vb. her türden anti-Marksist’in Marksizm kisvesi altında Marksist ilkelere yönelik saldırılarıdır. Aslında Marksist hareketin tarihi-

ne baktığımızda sınıflar mücadelesinin en temel ilkeleri noktasında kesintisiz bir çatışma yaşandığını görürüz. Lenin bu gerçekten dolaşarak “Bu doktrin (Marks’ın doktrini) yolu üzerindeki her adımda bir savaş vermek zorundadır” demiştir ve kendi süreci de bu mücadelenin kesintisizliğinin en somut kanıtı olmuştur. İdeolojik sapmalar olarak tanımladığımız ve sınıf mücadelesine müdahale etme perspektifiyle ortaya çıktığımız andan itibaren kesintisiz bir biçimde mücadele etmek zorunda kaldığımız doğmatizm, subjektivizm, liberalizm, makyavelizm-pragmatizm vb. tüm eski topluma ait düşünce ve davranış biçimlerinin aynı zamanda ilkelerimizden uzaklaşma olduğu bilinir.

Makyavelizm-pragmatizm ilkelerden sapmada en çok karşılaşılan noktalardan birisidir. Bu tür bir burjuva yaklaşıma düşülmesinin birkaç önemli nedeni vardır.a)ideolojik olarak oturmuş bir MLM bilinçten yoksun olmak dolayısıyla da var oluş ve mücadele ediş hedeflerimizi şu veya bu gerekçeyle bir kenara bırakabilmek,b)Karşılaşılan sorunların çözümünde yaşanan yetmezliğin sonucunda oluşan “çaresizlik” den “proletaryanın çıkarları” için “bir kereye mahsus” ilkesizlik yapmak. Tıpkı egemen sınıflar arasında yakın tarihte yaşanan “anayasayı bir kere delmekle bir şey olmaz” tartışmalarında olduğu gibi.

Makyavelist-pragmatist yaklaşımların revaçta olduğu dönemler örgüt ya da bireylerin içerisinde buldukları koşullara proletaryanın çıkarları doğrultusunda yön verememe dönemleridir. Koşullara hükmedecek ideolojik donanım ve politik birikimden yoksun oluş beraberinde kolayca yönelmeyi getirmektedir. Amaç ve araç arasındaki uyumu bozan, amacı deforme eden bu tarz yaklaşımlarla zamanında ve köklü bir biçimde mücadele edilmediği taktirde, tıpkı bir kanser hücreleri gibi tüm örgütsel bünyeyi saracağı ve giderek daha fazla zarar vereceği, verdiği bilinen durumlardır. Taktiklerde çalışma tarzında,örgütsel şemalarda esneklik koşullara hükmetmek ve koşulları değiştirebilmek açısından bir zorunlulukken ilkelere ısrar esas alacağımız nokta olmak durumundadır.İlkelerimizde esneklik olmaz. Duruma ve adama göre ilkeler biçimlenmez. İlkelerden sapıldığında kişi ve örgütlerin nerede duracağını kestirmek zordur. İlkelerimizin yol göstericiliğinde ilerlediğimizde sınıf mücadelesinin omuzlarımızı yüklediği sorumluluklarını yerine getirmemizin önünde hiçbir engelin fazla bir şansı olmayacağı açıktır. Bu yüzden ilkelere yol göstericimiz ve yaşam biçimimiz haline getirelim.

Nepal'de üç aylık tek taraflı ateşkes ilan edildi

NKP(M) bu ilk ve öncelikli hedef için monarşiyi tecrit etme ve geniş karakterli bir cephe oluşturma politikası doğrultusunda yeni bir karar alarak 3 aylık tek taraflı ateşkes ilan etti.

NKP (M) Merkez Komite adına Başkan Prachanda tarafından yapılan açıklamada konuyla ilgili şu görüşlere yer verildi:

“Nepal, tarihsel olarak, bugün çok zor ve karmaşık bir dönüm noktasındadır. 1 Şubat'taki otokratik adım, demokratik politik bir çıkış yolu arayan ülkeyi daha da korkunç bir kriz girdabına itmişti. Partimiz ezilen kitlelerin kendi kaderlerini ve geleceklerini tayin etme haklarını elde edinceye kadar Nepal'de hakim olan bu krize bir çözüm olmadığına kuvvetle inanmaktadır. Bu inançtan kaynaklı, asgari demokratik bir zemin ve politik çıkış yolu için bir araç olarak anayasal meclisin seçilmesini önüne koymaktadır. Problemlere acil bir çözüm olarak sınıfsal, ulusal, bölgesel problemleri de içine alacak olan demokratik cumhuriyete açık olduğumuz herkes tarafından bilinmektedir.

Genel olarak Narayanhiti katliamından özel olarak da 1 Şubat'tan sonra partimiz parlamento partileri ve sivil topluma feodal otokrasiye karşı geniş

bir işbirliği ve cephe için çağrı yapmaktadır. Daha sonraki süreçte, partimizin mücadele eden yeri politik parti ve sivil toplumlarla olan politik etkileşimi sürdürmektedir” denilerek bu sürecin bir parçası ve Nepal halkının barışa olan özlemini dikkate alarak böyle bir karar alındığı açıklanıyor bildiride. Bu süreçte Halk Kurtuluş Ordusu'nun aktif savunma içinde olacağı ve düşman saldırılarına karşı direnecekleri açıklanırken bunun dışında bir askeri saldırıda bulunmayacağı vurgulandı.

Bildiride ayrıca “Kraliyet Hükümeti, ülkemize, halkımıza ve politik çıkış yoluna olan sorumluluk duygumuzu küçümseyerek askeri faaliyetlerini artırmayı, askeri kamplarını genişletmeyi hedefler ise, ateşkesi sonlandırarak saldırılarımızı yeni bir düzeyde yükselteceğimizi açıklamak istiyoruz” denilerek bu ateşkesin Halk Savaşının bir parçası olarak değerlendirildiğine vurgu yapılmakta ve silahlı mücadeleden vazgeçtikleri yolunda yapılacak yorumlara da açık bir şekilde yanıt verilmektedir.

Nepal'de Halk Savaşına önderlik eden Nepal Komünist Partisi (Maoist), 3 Eylül günü Başkan Prachanda imzasıyla yayınladığı bildiriyle üç aylık tek taraflı ateşkes ilan ettiğini açıkladı.

Bilindiği gibi ülkedeki monarşinin temsilcisi durumundaki Kral Gyanendra 1 Şubat 2005 tarihinde gerçekleştirdiği darbeyle parlamentoyu feshetmiş, ülkede sıkıyönetim ilan ederek tüm yasal partileri de yasaklamıştı. Bu tarihten itibaren ülkenin en büyük politik gücü elinde tutan Nepal Komünist Partisi (Maoist) ise yürüttüğü Halk Savaşı'nı bir üst aşamaya taşıyarak stratejik saldı-

rı aşamasına geçildiğini ilan etmişti. Bu ilanla birlikte askeri saldırılarını yükselten NKP (M), diğer yandan da politik partilere monarşinin ortadan kaldırılması ve anayasal rejimin ülkeye hakim kılınması için belli noktalarda ortaklaşmak için çağrıda bulunmuştu.

Halk Savaşının öncelikli hedefi olarak monarşinin yıkılmasını ve cumhuriyetçi bir anayasa ile meclisin kurulmasını koyan NKP(M) bu ilk ve öncelikli hedef için monarşiyi tecrit etme ve geniş karakterli bir cephe oluşturma politikası doğrultusunda yeni bir karar alarak 3 aylık tek taraflı ateşkes ilan etti.

Almanya Federal Parlamentosu seçimlerine ilişkin ATİF'in tavrı Özgürlük ve Adalet için Enternasyonal Dayanışmadır

Açıklama: Aşağıdaki yazı Almanya'da gerçekleştirilecek Federal Parlamento seçimlerine ilişkin ülkede yaşayan göçmenlerin örgütü Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu'nun değerlendirmesi ve gösterilmesi gereken tavır üzerine yayınladığı bildiridir.

Kuzey-Ren-Westfalya seçimleri ertesinde Almanya'da ortaya çıkan politik kriz ve bu nedenle gündemleşen erken seçim; Schröder/Fischer hükümetinin ve burjuva kamptaki bütün partilerin halk düşmanı politikalarının hem bir sonucu, hem de burjuva politikacılar halk tarafından atılan iyi bir tokattır.

Almanya'yı, SPD/Yeşiller hükümetinin halk/sosyal değerler düşmanı politikalarından kaynaklı, büyük bir kin ve nefret dalgası sarmış durumdadır. SPD yüz binlere varan oranda üye, taraftar ve seçmen kaybına uğramaktadır. Bütün diğer burjuva partilerde bu durumdan nasibini almaktadırlar. Medya tarafından alternatif olarak gösterilen muhtemel CDU/CSU ve FDP koalisyonu ancak hü-

kümet krizinden çıkmak için bir imdat freni misyonunu üstlenebilir. Aynı zamanda secimler sonrası büyük koalisyon (SPD/CDU) kurulma ihtimalide yüksektir.

Kitlelerin ezici çoğunluğu gelecekle ilgili hakkında şüpheli ve tedirgindirler. Çünkü fakirlik olgusu, devletsel fakirlik uygulaması olan Hartz IV yasaları sayesinde, hızla artmaktadır. Yıllardır yutturulan aldatmacı “sosyal devlet” tezi, belli ki bitiş aşamasındadır. Bu durumda sosyal demokratların “sosyal adalet” savlarının burjuva politik arenada bir anlamı da kalmıyor artık. Bu ne demektir? İktidarda kimin olduğu değil, ne yaptığı artık daha önemlidir. İktidarda kim olursa olsun, yapılanlar büyük sermaye çevrelerine tam bir teslimiyetten ibarettir. Sonuç; kitlelerde burjuva politik partilere, politikacılar, egemenlere ve onların aldatmacalarına karşı gelişen derin güvensizliktir. Sınıfsal düşünüş tarzı ve tepkiler -istenilen oranda olmasa da- yeniden bir anlam kazanmaktadır. Örneğin; Opel işçilerinin direnişi ve hala süren meşhur Pazartesi eylemlilikleridir.

Almanya Federal Cumhuriyeti'ndeki kriz salt yerel bir kriz değildir. Bütün Avrupa'da halk kitleleri hükümetlerinin

politik yönelimlerine karşı seçimlerde ortaya koydukları tepkilerle krizi bütün kıtaya yaymışlardır. Fransa, İngiltere, Hollanda ve İtalya'da halk kitleleri, egemenlerin sermaye çıkarlarını esas alan ve kapitalist entegrasyonu derinleştiren ulus ötesi tekellerin Avrupa'sına karşı uyarı niteliğinde “Hayır” tepkilerini vermiş/vermektedirler. Açıktır ki; kitleler artık eskisi gibi yönetilmek istememektedirler. Almanya'da ve Avrupa'da egemenler de artık eskisi gibi yönetememektedir. Bu durumda sormak gerekiyor: AB'nin lokomotifleri (Almanya ve Fransa) raydan çıkıyorlar mı acaba?

Almanya'da öne alınan seçim tarihi, muhtemelen 18 Eylül 2005, işbaşındaki emekçi düşmanı hükümetin sonu olacaktır. Neoliberal reel politik arenada sağ muhafazakar ve neo-liberal seçenek (CDU/CSU, FDP) kesinlikle gerçek bir alternatif değil, tersine çıkmaz bir sokak ve daha derin sosyal yıkıntı olacaktır.

Gerçek alternatif; halkların kardeşliği ve enternasyonal dayanışma üzerine kurulan politiklardır. Öyle bir politika ki; emperyal savaş karşıtı, militarizm karşıtı ve gerçek barış için cesur ve atak olsun. Öyle bir politika ki; İnsanın insan tarafından sömürülmesine karşı gelen ve

bu sayede gerçek/nihai barışı imkanı kılan olsun. Öyle bir politika ki; Bütün emekçileri ulusal, etnik ve kültürel farklılıklarına rağmen haklarını eşitleyen olsun. Öyle bir politika ki; Kadınları hayatın bütün alanlarında eşitleyen olsun. Öyle bir politika ki; demokratik haklarımızı rafa kaldıran ‘anti-terör’ yasalarını kaldırmak yöneliminde olsun. Öyle bir politika ki; burjuva sağa hızla kaymalar ve kapitalistlerin öncelik tanıma girişimlerine karşı olsun. Öyle bir politika ki; ırkçılığa, faşizme, emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı olsun.

Biz, Avrupa Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİF) olarak, bu nedenlerle MLPD/Açık Liste'yi destekliyoruz. Çünkü bu listenin adayları, halklar ve uluslararası gerçek barış, adalet ve enternasyonal dayanışma eksenli sınıf mücadelesi için kendilerini aday göstermektedirler. Bizim alternatifimiz bu listedir.

Taleplerimiz: Bütün göçmenler için seçme ve seçilme hakkı! Yaşasın halkların kardeşliği! Hartz IV Yasaları derhal iptal edilsin! Ücret, eğitim ve sosyal alan yıkımlarına son! Tam ücret karşılığı 6 saatlik iş günü! Kadınlar için her alanda eşit haklar!

Paris'te göçmenlerin sorunlarına yönelik yürüyüş

1996 yılının Ağustos ayında Paris'in Saint-Bernard Kilisesi Bölgesi'nde bulunan onlarca mültecinin oturum izni alabilmek için girmiş olduğu açlık grevine polis saldırmış ve mültecilerin önemli bir bölümünü sınır dışı etmişti.

Saldırı bu yıl 27 Ağustos Cumartesi günü saat 14:00'de République Meydanı'nda başlayan yürüyüşle kınandı. Yürüyüşün organizasyonunu CNSP (Kağıtsızların Ulusal Koordinasyonu) ile birlikte çeşitli Fransız kurumlar yaparken Türkiye-

li kurumlar da etkinliklerde yerini aldı. ILPS pankartının açıldığı yürüyüşte ayrıca ATİK-ILPS bayrakları ve "Faşizm ve ırkçılık insanlığın düşmanıdır/Partizan", "Yaşasın halkların kardeşliği ve mücadelesi-Partizan" vb. dövizler de taşındı.

Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu'nun sınır dışı olaylarıyla ilgili yayınladığı Türkçe ve Fransızca bildirisi, yoğun bir şekilde dağıtıldı. Bildiride "UMP'nin (Cumhurbaşkanlık Çoğunluğu İçin Birlik'in) kukla rolü oynadığı Fransa'daki son birkaç yıl-

lık saldırılar, emperyalizmin genel olarak girmiş olduğu krizden bağımsız değildir. Emperyalistlerin, emekçilerin şanlı mücadeleleri sonucu elde etmiş oldukları sosyal haklara saldırma cesareti krizden bir türlü çıkmamanın yarattığı korkuda saklıdır. Son dönemlerde gerçekleştirilen G 5 (Fransa, Almanya, İngiltere, İtalya ve İspanya) zirvesi de bu çıkmazın ürünüdür. Saldırıların bir parçası da oturum iznini elde etmiş olan/elde edememiş olan tüm göçmenlere dayanmaktadır" denildi.

Paris'te göçmelerin yoğunlukta yaşadığı bölgelerden geçerek Saint-Bernard Kilisesi'ne ulaşan kitle, burada toplanarak CNSP temsilcisinin yaptığı konuşmayı dinledi. Yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından oturum izni olmayanlar için 10 yıllık oturum izni talebinde bulunan CNSP temsilcisi bir konuşma yaptı. Yaklaşık 2000 kişinin katılmış olduğu yürüyüş sloganlarla sona erdi.

Filipinler'de halkın avukatı katledildi

Filipinler'de Uluslararası Halkın Avukatları Birliği'nin diğer örgütlerle birlikte oluşturduğu Uluslararası Dayanışma Delegasyonunun ülkedeki faaliyeti sonlandırıp ülkelerine dönmelerinin hemen ardından 1 Eylül günü Doğu Samar bölgesinde Bagong Alyansang Makabayan (BAYAN) adlı Ulusal Demokratik Cephe üyesi örgütün bölge bölümünün başkanı Avukat Norman Bocak katledildi. Görgü tanıklarının anlatımlarına göre Av. Bocak motosikletli saldırganlar tarafından başının arkasından silahla vurularak öldürüldü.

BAYAN örgütünün Doğu Visayas sözcüsü Nestor Nir-

za, "Tümgeneral Jovita Palparan başka bir yerde görevlendirilmesine karşın terör hüküm sürmeye devam etmektedir. Hükümet için tehlikeli olan liderlerin ortadan kaldırılması politikası sürüyor. Bu Doğu Visayas'da Palparan'ın mirasıdır" dedi. İnsan haklarının en ciddi ihlalcilerinden biri olan Palparan Nueva Ecija'ya atanmıştı. Aynı örgütün başkanı Doktor Carol Araullo da "...Avukat Bocak Doğu Visayas'ta öldürülen ikinci avukattır. Onun öldürülmesi, Samar bölgesinde bulunduğu pozisyonundan geri çekilmesinin ardından Palparan'ın misillemesi olabilir" şeklinde değerlendirme yaptı.

Evrensel Bakış

ABD ORTA ASYA'DA ELDE ETTİĞİ ÖNEMLİ BİR MEVZİYİ KAYBEDİYOR

Afganistan operasyonu arasında Özbekistan ve ABD arasında kurulan ve geliştirilen ve "stratejik ortaklık" olarak tanımlanan ilişki son süreçte gerilemeye devam etmekte. Özbekistan hükümetinin Hanabad hava üssündeki ABD askerlerinin tahliye edilmesine yönelik aldığı karar parlamentoda da onaylandı. ABD'liler ise bu kararı akıllıca bulmadıklarını ama çekileceklerini söylediler. Colin Powell buralarda etkinliklerini hızla artırdıkları süreçte şöyle diyor: "ABD, Orta Asya'da daha önce hayal edemeyeceği bir varlığı ve süregiden çıkarılara sahip olacaktır..." Aslında ABD açısından gidişatta bu yöneydi fakat Rusya'nın bu ülkelerdeki güç ve etkinliğini gereğinden fazla küçük görerek ciddi bir yanılgıya düştüğünü bölgedeki en önemli üssünü kaybederek görmüş oldu. ABD ile Özbekistan arasında anlaşmazlıklar Andican olayları sonrası ABD'nin "bağımsız soruşturma açılmasına" destek vermesi ile iyice artmıştı. ABD'nin mevcut Özbek iktidarına yönelik saldırılarını artırmasına neden olan en önemli gelişmeler Kerimov iktidarının son dönemde ABD'den uzaklaşarak Moskova'yla ilişkilerini geliştirmeye başlamasıdır. Son dönemde Özbekistan ve ABD arasında yaşanan gerginlikler artmaya başlamış, kriz döneminde kurulan ve kısa ama aynı zamanda çok yol kat eden bu ilişki aynı ölçüde de hızla yerini gerginliğe bırakmıştı. Kerimov iktidarı ile ABD arasındaki ilişkiler ilk olarak Clinton döneminde Osama bin Ladin'e karşı işbirliği adı altında başladı. 11 Eylül sonrasında, eski bir Sovyet üssü ABD'ye tahsis edildi. Afganistan operasyonunda bu üs kullanıldı. ABD bu üssün dışında Özbekistan'da dinleme istasyonları kurdu; casus uçaklarını buradan havalandırdı. Karşılığında Özbe-

kistan'a yarım milyar dolar kredi verildi. Özbekistan-ABD ilişkilerinde "balayı dönemi" Özbekistan'a Amerikan askeri ve ekonomik yardımı Şubat 2000'den sonra artmaya başlamış NATO Barış İçin Ortaklık Programı'na dahil olmuştur.

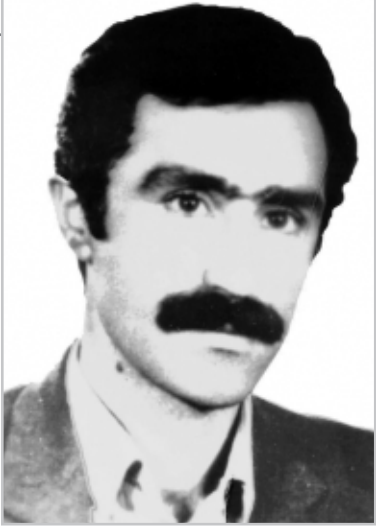
ABD Özbekistan'a Avrasya politikasının "temel taşlarından biri" olarak bakmaktaydı. Afganistan operasyonu nedeni ile Hanabad Üssü'nü ABD kullanımına açan Taşkent yönetimi de, ilişkilerin "stratejik işbirliği" noktasına taşınması için, diğer Orta Asya Cumhuriyetlerinden çok daha fazla gönüllü olmuştu. Nitekim Afganistan operasyonu sırasında ve sonrasında, bölgede ABD yarlığının temelini Özbekistan oluşturmaktadır. Özbekistan, ABD için bölgede en stratejik öneme sahip ülke olarak değerlendirilebilir. Bölge ülkeleri açısından ve özellikle radikal İslami örgütler nedeniyle büyük bir sorun olarak görülen Fergana Vadisi'nin önemli bir bölümü Özbek toprakları içerisindedir. ABD'nin Orta Doğu ve Orta Asya'da radikal İslami hareketin konumlandığı, taban bulduğu alan olarak sürekli öne çıkardığı bir bölgedir burası. Fergana Vadisi, ABD'nin Orta Asya'daki varlığı ve sürekliliği açısından kaçınılmaz olarak ön plana çıkmaktadır. Fergana Vadisi mevcut yapısı ve sorunları itibarıyla bir bakıma Orta Asya'nın Bekaa Vadisi olarak da adlandırılabilir. Uyuşturucu ticareti silah kaçakçılığı, radikal İslamcı örgütleri ve diğer silahlı muhalif örgütlerin merkezi pozisyonunda olup, bu örgütlerin en büyük lojistik destek aldıkları bir yer konumundadır.

Vadi Özbekistan, Tacikistan ve Kırgızistan sınırlarının bulunduğu ve "fikirlerin çabucak yayıldığı, sınırları aştığı" geniş bir alanı kapsamaktadır. Fergana mevcut konumu itibarıyla bir bakıma Orta Asya'nın

kalbi olarak kabul edilmekte. Tarihte olduğu gibi günümüzde de bölgeye hakim olmak isteyen güçlerin ilgisini çekmeye devam etmektedir. Bölgedeki tüm iktidarlar bu vadiyi kendileri açısından tehdit olarak görmektedirler. Burada üsler elde etmesi ABD'nin Rusya ve Çin'e karşı elde ettiği ciddi bir kazanımdı. Bu durum doğal olarak Rusya ve Çin'in karşı hamlelere girişmesini beraberinde getirdi. ABD bu ülkede kısa sayılabilecek bir süre içerisinde önemli mevziler kazanmış fakat emperyalist açgözlülük ve daha köklü bir bağımlılık ilişkisini kurabileceği iktidar yapısı oluşturmak için mevcut egemen yapıya karşı da alttan alta STÖ'ler vasıtasıyla muhalefet örgütlemeyi de bir an olsun bırakmamıştır. ABD tıpkı Ukrayna ve Gürcistan'daki gibi iktidar değişiklikleri istiyordu.

Özbek egemenleri her ne kadar Rusya'ya karşı dengeleyici bir güç unsuru olarak ABD ve NATO ile ilişkiler geliştirmiş olsalar da Rusya'nın bu ülke üzerinde oldukça ciddi bir ekonomik ve siyasi etkisi vardı ve bu etki esasta devam etmekteydi. Bu durumun bilincinde olan ABD bu ülkede çok daha köklü ve etkili bir hegemonya oluşturmak için kolları sıvadı. Alternatif güçler yaratılmaya çalışıldı. Bu sistem ABD tarafından son yıllarda özellikle eski Sovyet Cumhuriyetleri ve Doğu Bloku ülkelerinde iktidar değişikliklerinde en önemli araç olarak başarılı bir biçimde uygulamaya konuldu. STÖ'ler vasıtasıyla muhalefet yaratma ve yaratılan bu muhalefetle de başka özellikle Rusya'nın etkinliğinde olan ülkelerde iktidar değişimleri gerçekleştirildi. Gürcistan ve Ukrayna'da bu yöntemle sonuca gidildi. ABD açısından devrimin alt yapısının uzun süredir hazırlanmışına yönelik iddiaların gerçeklik payı olduğunu ifade etmek gerekmektedir. Diğer Türkistan Cumhuriyetleri gibi ABD'nin ilgisini çezebedecek oranda doğal kaynaklara sahip olmayan, hatta transit bir ülke olarak da çok değerli sayılmayan Kırgızistan'ın jeopolitik konumu açısından ABD için değeri dikkat çekicidir. Afganis-

tan'a sınırı olmamasına rağmen, teorik olarak Afganistan'daki Bagram Üssüne destek vermek amacıyla kurulan Manas Amerikan Üssü, büyüyen tehdit Çin'e karşı alınan bir önlem olarak değerlendirilmelidir. Çin'e psikolojik bir baskı aracı olarak varlığını koruyan askeri üs, ABD'nin Afganistan planlarından çok, Çin politikalarına hizmet etmektedir. Bölgede ABD politikalarına hizmet edecek açık toplumlar ve yönetimler oluşturulması yönünde ilk hedef Kırgızistan olmuştur. En son Kırgızistan'da yaşananlar ve yine Azerbaycan'da hala devam eden STÖ'ler eksenli muhalefet örgütlenme süreci Özbek egemenlerinin elini daha çabuk tutmaya zorlamıştır ABD'ye elini veren kolunu kurtaramamaktadır. Özellikle Gürcistan ve Ukrayna'da yaşananlardan sonra aynı durumun kendi başlarına da gelebileceğini ve bunun için özellikle STÖ'ler vasıtasıyla ciddi örgütlenmelere gidildiğini fark eden Özbek egemenleri bir taraftan bu kurumlar üzerinde baskılarını artırıp hareket alanlarını daraltırken diğer taraftan da tekrardan Rusya ile ilişkilerini geliştirmeye başladılar. Bunun üzerine mevcut iktidara yönelik ABD merkezli bir saldırı dalgası başlatıldı. Özbek egemenlerinin Rusya ile ilişkilerini geliştirme yönü hamleleri akabinde Soros Vakfı'nın Özbekistan'da faaliyetlerinin durdurulması ise baskıların doruk noktasına ulaşmasına neden oldu. 1999 Nisan'ında Orta Asya bölgesinde ilk STÖ yasasını kabul eden devlet Özbekistan'dır. Soros Vakfı, Özbekistan'da faaliyetlerine 1996 yılında başlamıştır. ABD yalnızca Soros Vakfı'na bağlı Açık Toplum Enstitüsü vasıtasıyla mevcut iktidarın altını oymaya çalışmamış, aynı zamanda, Özbek muhaliflerle de ilişkiler geliştirip onları yönlendirmeye çalışmaktadır. ABD bu grupların mevcut iktidara karşı birlikte hareket etmeleri için yoğun çaba harcamaktadır. Önümüzdeki dönemde ABD burada elde ettiği ve çıkarları ABD çıkarlarına endekslenmiş olan güçlerle varolan iktidarı devirmek için çeşitli girişimlerde bulunacaktır.

En zor koşullarda mücadeleye sınıksız sarılmanın adıdır Süleyman Cihan... Kendinden önce İbrahim Kaypakaya'nın oluşturduğu "ser verip sır vermeme" geleneğine en büyük ikinci halkayı eklemiş, 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde tüm devrimcilerle örnek teşkil edecek bir direniş ortaya koymuştur. Her bireyin emeğiyle örülen büyük bir zincire benzetilebilirse eğer mücadele, irili ufaklı halkaların birbirine bağlanmasıyla oluşuyorsa, O, bu büyük zincirin ikinci büyük halkasını oluşturarak kavgayı ardıllarına devretmiştir.

Süleyman Cihan, 1949 yılında Dersim'in Ovacık ilçesinin Hülüküşağı köyünde doğdu. İlk ve ortaokulu Ovacık'ta okudu. Lise öğrenimini ise Elazığ'da tamamladı. Daha genç yaşlarda TKP/ML ile ilişkiye geçti. Ancak TKP/ML'nin 1973 yılında aldığı yenilgi nedeniyle ilişkisi uzun sürmedi. Süleyman Cihan, bir taraftan okurken bir taraftan genç nesillere öğretmenlik yapıyordu. Sonrasında bu öğretmenlik, yaşamının geri kalanı boyunca halka öğretme, halktan öğrenme şeklinde şehit düşüşüne kadar devam edecekti.

En zor dönemlerin en kararlı öğretmeni...

Öğretmen olduktan sonra da aktif mücadelesi sürdü. 1974 yılında İstanbul'da Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği'ni kurarak bizzat başkanlığını yaptı. Bu tavrıyla, devrimcilerin her yerde çalışma yapması gerektiğini ortaya koyuyor, bizzat kuruluşunu gerçekleştirerek yeni bir kurum oluşturuyordu. Aynı yıl Batı Anadolu Bölge Komitesi'nde görev aldı. Parti içindeki iki çizgi mücadelesinde her zaman proleter çizginin yılmaz savunucusu oldu. En zor dönemlerde, en zor görevlerde tereddütsüz öne atılmaktan çekinmedi. Tüm ülke çapında bir ilişki ağı kurdu. Nitekim Konferans Örgütlenme Komitesi onun sayesinde toplandı. Yine onun yoğun faaliyetleri sonucunda 1. Konferans yapıldı. Konferans'ta Merkez Komitesi Siyasi Büro üyeliğine ve Örgütlenme Komitesi'ne getirildi.

Ülkenin en karanlık günlerine itildiği günlerde aranır duruma düştü. Süleyman Cihan, '77 ve '80 dönemi arasında uluslararası alanda ortaya çıkan "Üç Dünya Teorisi" akabinde AEP modern revizyonizmine karşı Mao'yu ve Çin devrimini savunarak, revizyonist cephenin saldırılarının boşa çıkartılmasında aktif rol aldı.

Toplumun üstüne karabasan gibi çöken 12 Eylül'le birlikte, mücadeleyi bırakma, yılgınlık, karamsarlık, örgütleri feshetme, yurtdışına kaçma, ve ricat "taktik"lerinin alındığı bir süreçte TKP/ML, cunta koşullarında 2. Konferansı'nı Şubat 1981'de yaparak, sebatla silahlı mücadeleyi yürütme kararını alıp sınıf mücadelesindeki

kararlılığını dostta da düşmana da gösteriyordu. Bu Konferans'ta Süleyman Cihan MK üyeliğine, MK tarafından da Genel Sekreterliğe seçildi.

Cunta koşulları tüm hızıyla sürerken O, faaliyetlerini bir an olsun aksatmadı. 28 Temmuz 1981'de İstanbul'da düşmanın eline geçti. Ancak faşizmin böyle değerli bir komünisti ele geçirmekten duyduğu çılgınca sevinç, Süleyman Cihan'ın önderinden devraldığı "ser verip sır vermeme" tavrıyla "hayal kırıklığı"na döndü. Kimliğini dahi kabul ettiremeyen düşman, onu katlederek yok edeceğini sanma gibi bir gaflete düştü. Aylar süren işkenceli sorguların ardından 15 Eylül 1981'de katledildiğinde ardında pırl pırl parlayan görkemli bir direniş bırakarak ölümsüzleşiyordu. Direnişi hem halkın, hem yoldaşlarının hem de diğer devrimcilerin üzerinde büyük bir etki yaratmış ve o koşullarda faşizmin yüzüne çarpılan sert bir tokat olmuştu. Süleyman Cihan, İbrahim Kaypakaya'dan sonra işkencede katledilen, Proletarya Partisi'nin İkinci Genel Sekreteriydi. O, kuşkusuz işkencede düşmana karşı o umutsuzluğun en yoğun oyduğu günlerde, ölümüne direnirken, kendinden sonrakilerin kavga bayrağını yükselteceklerine yürekten inanıyordu. Ardıllarına düşen, bu inancı yaşatmak ve gelecek kuşaklara daha da büyütürken aktarmaktır. Böylesi bir tarihsel süreçte O, görkemli bir direnişle bayrağı devrederek tarihin unutulmayacak olanlar ibaresini fazlasıyla hak ederek almıştır...

Buca Katliamı: Sonraki katliamların habercisi...

Sınıflı toplumların ortaya çıkışından itibaren ezen ile ezilen arasındaki savaş her alanda olduğu gibi, egemenlerin ezilen yığınları sindirmek, gözünü korkutmak için kurduğu hapishaneler cephesinde de olanca hızıyla devam etmektedir.

Bu konuda dünyanın kanlı siciline sahip olan ülkelerden biri olan ülkemiz hapishaneler tarihi de, hem katliam,

baskı ve işkence, hem de bunun karşıtıyla direniş ve mücadeleyle doludur.

Her dönem hapishanelerdeki devrimci tutsaklara karşı baskı politikalarını uygulayan TC devleti, '90 sonrası

koşu sistemini terkedip, kimliksizleşmenin ve kişiliksizleşmenin dayatılacağı, kolektivistimin ve dayanışma ruhunun çökertileceği bir model oluş-

turmayı hedeflemiştir. Bunu yaşama geçirmesinin önündeki en büyük engelin devrimci tutsakların ortaya koyacağı direniş olacağını bilen sistem, bunu adım adım hayata geçirmiştir.

Hapishaneler cephesindeki azgın ve sistematik saldırı dalgasının ilk halkasını oluşturmaktadır Buca Katliamı. 21 Eylül 1995'te Buca Hapishanesi'ne saldıran devlet 3 DHKP-C tutsağını vahşice katletmiştir. Uğur Sarıaslan, Turan Kılıç ve Yusuf Bağ devletin Buca'da cisimleşen saldırıganlığı altında ölümsüzleşmiştir. Onları bir yıl sonrasında Diyarbakır, Ulucanlar, daha sonrasında ise 19 Aralık Katliamı izleyecektir.

Adlarınız bu ülkenin zulme karşı direniş tarihine kazınmıştır, döktükleri kanda boğulduklarında sizleri katledenler, tarihin çöplüğünü boylamış olacaklardır...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Hasan Saz: 1940 yılında Maraş'ın Tanır köyünde doğdu. 1969 yılında çalışmak için gittiği yurtdışında PDA ile ilişki kurdu. 1974'te İbrahim Kaypakaya'nın görüşlerini benimseyerek TKP/ML saflarında yer aldı. Yurtdışı faaliyetinde aktif bir şekilde rol aldı. 22 Eylül 1977'de geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Sırma Boyoğlu: 1958'de Erzincan'ın Refahiye ilçesinde doğdu. Ekonomik nedenlerle ailece İstanbul'a göç ederek Tuzla Yayla Mahallesi'ne yerleştiler. 14 Eylül 1978'de Tuzla'da bildiri dağıtan kalabalık bir sivil faşist gruba aralarında Sırma Boyoğlu ve abisinin de bulunduğu devrimci ve demokrat güçler tarafından müdahale edilir. Faşistlerin abisine silah çekmesi üzerine Sırma Boyoğlu öne atılır ve aldığı kurşun yaraları nedeniyle şehit düşer.

Zühre Dersim: Yüreği memleket sevgisiyle ve kavgayla dolup taşan Zühre Dersim, 14 Eylül 1988 yılında İsveç'te yakalandığı kanserden dolayı hayatını kaybetti.

Bektaş Daşgöl: 1945'te Sivas'ın Kangal ilçesinde dünyaya geldi. Daha sonra işçi olarak Almanya'ya gitti. ATİF'de aktif olarak çalıştı. Beş yıl Dernek Yönetim Kurulu Başkanlığı yapar. Yakalandığı karaciğer kanseri sonucu 16 Eylül 1994 tarihinde yaşamını yitirir.

Ölüm Orucu Şehitleri: Hamide Öztürk, 9 Eylül 2002 (DHKP-C), Ümüştü Şahingöz, 14 Eylül 2001 (DHKP-C), Abdülbari Yusufoglu, 20 Eylül 2001 (DHKP-C)

İbrahim Erler: 2000 Ölüm Orucu direnişi sırasında tecrit ve F Tipi Hapishaneleri protesto etmek için 17 Eylül 2001'de bedenini tutuşturarak şehit düştü. (DHKP-C)

Uğur Bülbül: Tecriti protesto etmek için Taksim'de 10 Eylül 2001'de yaptığı fedaya eyleminde şehit düştü. (DHKP-C)

Kenan Bilgin: 12 Eylül 1994'te kaybedildi.

Baba Erdoğan: Dersim Hozat'a bağlı Sırtikan köyünde doğdu. 1980 döneminde mücadeleye sınıksız sarılanlardandı. 1987'de TKP/ML saflarında ortaya çıkan DABK hizbinde yer aldı. 1988'de Kandıra Alay Baskını'nda yakalanarak esir düştü. 1989'da firar etti. Karadeniz'e çıkan ilk gerilla birliğinin komutanı olarak 1990'da Tokat dağlarına gitti. 16 Eylül'de Almus Gömelönü Jandarma Karakolu baskınında yaralandı ve ertesi gün şehit düştü.

Suresh Wagle: Öğrencilik yıllarında ve Gorkha bölgesinde öğretmenlik yaptığı yıllarda Panchayati diktatörlüğüne karşı mücadele etti. Tüm yaşamını partiye ve devrim adadı. 18 Eylül 1999'da 46 yaşındayken yakalanarak katledildiğinde Nepal Komünist Partisi (Maoist) Siyasi Büro üyesiydi.

Bhimsen Pakhrel: Suresh Wagle ile birlikte şehit düştüğünde gerilla müfrezesinin komutanıydı.

Mao Zedung, ezilen dünya halklarının eline dalgalanan bayraktır...

Marksizmin büyük ustası Mao Zedung'un 26 Aralık 1893'te Çin'in Hunan eyaletinin klan köylerinden Şaoşa Çung'da başlayan hayatı, devrim mücadelesine, onu görme mutluluğuna erişikten sonra da sosyalizmi inşa etme, yeni yaratma mücadelesine uzanarak devam etti. Proletaryanın bu büyük öğretmenin başlangıcı belli olan hayatının sonu belli değildir! Çünkü 9 Eylül 1976'da aramızdan fiziken ayrılmış olsa da Marksizm-Leninizme eklediği halka olan Maoizm, ezilen dünya halklarına ve proletaryaya yol göstermeye devam etmektedir. O, bugün Halk Savaşını yükselterek proletaryanın iktidarını kurma yolunda ilerleyenlerin elinde dalgalanan bayraktır, bu bayrak sömürünün ve zulmün ortadan kalkacağı nihai zafere kadar ellerde dalgalanmaya devam edecektir. Onun fiziki ölümü, yarattığı düşüncenin ölümünü getirmemiştir, her büyük devrimci gibi. Komünist bir önder olarak Mao Zedung, düşüncelerinin kavrandığı ve hayata geçirildiği oranda ölümsüzleşmiş olacaktır...

Ölümünün 29. yılı dolayısıyla O'nun makalelerinden birini yayınlıyor ve bu büyük ustanın tekrar tekrar okunmasının ve kavranmasının, somut şartlarla harmanlanmasının sonucu olarak iyi bir rehber olacağını biliyoruz...

KİTLELERİN REFAHIYLA İLGİLENİN, ÇALIŞMA YÖNTEMLERİNE DİKKAT EDİN! (27 Ocak 1934)

Yoldaşların tartışmalar sırasında gereken önemi vermedikleri ve üzerinde durulması gerektiğine inandığım iki sorun var.

Birinci sorun, kitlelerin refahıyla ilgilidir.

Bugün merkezi görevimiz, geniş kitleleri devrimci savaşa katılmaya seferber etmek, böyle bir savaşla emperyalizmi ve Guomindang'ı devirmek, devrimi bütün ülkeye yaymak ve emperyalizmi Çin'den kovmaktır. Bu merkezi göreve yeteri kadar önem vermeyen bir kimse, iyi devrimci kadro değildir. Eğer yoldaşlarımız bu görevi gerçekten kavlıyor ve devrimin ne pahasına olursa olsun bütün ülkeye yayılması gerektiğini anlıyorlarsa, o zaman geniş kitlelerin acil çıkarları ve refahı sorununu hiç bir şekilde gözardı etmemeli ya da küçümsememelidirler. Çünkü devrimci savaş kitlelerin savaşdır; ancak kitleler seferber edilerek ve onlara dayanılarak yürütülebilir.

Eğer halkı, sadece savaşı yürütmek için seferber eder ve başka hiçbir şey yapmazsak, düşmanı yenmeyi başarabilir miyiz? Elbette ki hayır. Eğer kazanmak istiyorsak, daha pek çok şey yapmamız gerekir. Köylülerin toprak mücadelesine önderlik etmeli ve onlara toprak dağıtmalıyız; onların çalışma şevkini yükseltmeli ve tarım üretimini artırmalıyız; işçilerin çıkarlarını korumalı; kooperatifler kurmalı; dış bölgelerle ticareti geliştirmeli ve kitlelerin karşılaştıkları sorunları, yani yiyecek, giyecek, konut, yakacak, piriç, yemelik yağ ve tuz, hastalık ve sağlık, evlenme gibi sorunları çözmeliyiz. Kısacası kitlelerin günlük hayatındaki bütün pratik sorunlara önem vermeliyiz. Eğer bu sorunlarla ilgilenir, bunları çözer ve kitlelerin ihtiyaçlarını karşılarsak, kitlelerin refahını gerçekten sağlarız ve onlar da gerçekten bizim yanımızda saf tutar ve bizi içtenlikle desteklerler. Yoldaşlar, o zaman onları devrimci savaşa katılmak üzere harekete geçirebilir miyiz? Elbette ki geçirebiliriz.

Oysa kadrolarımızdan bazılarındaki görülen eğilim şudur; Onlar sadece Kızıl Ordu'nun genişletilmesinden, ulaşım birliklerinin büyütülmesinden, toprak vergisinin toplanmasından ve tahvil satışından söz etmektedirler; diğer sorunlara gelince, bunları ne tartışmakta ne de bunlara ilgi duymaktadırlar, hatta bu sorunları bütünüyle yok saymaktadırlar. Örneğin, Tingçov Şehir Yönetimi'nin sadece Kızıl Ordu'nun genişletilmesi ve ulaşım birlikleri için kitlelerin seferber edilmesiyle uğraştığı, kitlelerin refahıyla ilgili sorunlara ise en ufak bir ilgi göstermediği dönemler oldu. Tingçov şehri halkının yakacak odunu yoktu, kapitalistler istifçilik yaptığı için piyasada tuz bulunmuyordu, bazıların başlarını sokacak evi yoktu ve piriç

hem kıt hem de pahalıydı. Bunlar, Tingçov'daki halk kitlelerinin pratik sorunlarıydı ve onlar bu sorunların çözümünü konusunda sabırsızlıkla bizden yardım beklemekteydiler. Fakat Tingçov Şehir Yönetimi bu sorunlardan hiçbirini ele almadı. İşte bu yüzden, şehirde yeni işçi ve köylü temsilcileri meclisi seçildiği zaman, meclisin ilk birkaç toplantısında kitlelerin refahıyla ilgili sorunlar bütünüyle yok sayılarak sadece Kızıl Ordu'nun genişletilmesi ve ulaşım birlikleri için kitlelerin seferber edilmesi konuları tartışılınca, yüz ya da daha fazla temsilci toplantılara katılmakta isteksiz davrandı ve bunun sonucunda meclis toplanamaz hale geldi. Sonuçta, Kızıl Ordu'nun genişletilmesi ve ulaşım birlikleri için kitlelerin seferber edilmesi konularında da çok az şey yapılabildi. Birinci sorun buydu.

Yoldaşlar! İki örnek kasaba hakkında dağıtılan broşürleri herhalde okumuşsunuzdur. Oralarda durum tamamen farklıdır. Ciangsi'deki Çangang kasabasının ve Fucien'deki Caysi kasabasının Kızıl Ordu'ya katılanların sayısının çokluğuna bakın! Çangang'da genç erkek ve kadınların yüzde 80'i Kızıl Ordu'ya katılmıştır; bu oran Caysi'de yüzde 88'dir. Buralarda büyük miktarda tahvil satışı da olmuştur. Nüfusu 1500 kişi olan Çangang'da 4500 yuan değerinde tahvil satılmıştır. Diğer alanlarda da çok şey yapılmıştır. Bunların nedeni nedir? Birkaç örnek, durumu açıklığa kavuşturacaktır. Çangang'da yoksul bir köylünün evinde bir buçuk odanın tahrip olmasına yol açan bir yangın çıkınca, kasaba yönetimi, bu köylüye para yardımı yapmaları için kitlelere çağrıda bulundu. Başka bir örnek de, açlıktan ölmek üzere olan üç kişiye kasaba yönetiminin ve karşılıklı yardım derneğinin derhal piriç vermesidir. Geçen yaz görülen kıtlık sırasında, kasaba yönetimi kitlelerin bu derdine çare bulmak için, 200 ilden daha uzakta bulunan Gonglue ilinden piriç temin etti. Caysi'de de benzer şekilde çok başarılı bir çalışma yapıldı. Bu şekilde davranan kasaba yönetimleri bize gerçekten örnek olmaktadır. Onlar, bürokratik önderlik yöntemlerine sahip olan Tingçov Şehir Yönetiminden tamamen farklıdır. Çangang ve Caysi kasabalarını örnek almalı, Tingçov şehrindekiler gibi bürokratik önderlere ise karşı çıkmalıyız.

Toprak ve işgücü sorunlarından yakacak, piriç, yemelik yağ ve tuz varana dek kitlelerin refahıyla ilgili bütün konulara yakın bir ilgi göstermemizi bu kongreye ciddiyetle öneriyorum. Kadınlar toprağı sürmeyi ve tırmık çekmeyi öğrenmek istiyorlar. Onlara bunu öğretmek için kimi bulabiliriz? Çocuklar okula gitmek istiyorlar. İlkokullar açtık mı? Şuradaki tahta köprü çok dardır ve üstünden geçenler aşağıya düşebilirler. Köprüyü onarmamız gerekmez mi? Birçok kimse çıban ve başka hastalıklardan acı çekiyor. Bu konuda ne yapacağız? Kitlelerin refahını ilgilendiren bu gibi sorunların tümünü gündemimize almalıyız. Bu sorunları tartışmalı, kararlar alıp bunları uygulamalı ve nasıl uygulandıklarını denetlemeliyiz. Kitleleri, onların çıkarlarını temsil ettiğimize, hayatlarımızın onların hayatlarıyla sıkıca birleşmiş olduğumuza ikna etmeliyiz. Kitlelerin bu noktalardan hareket ederek, ortaya koymuş olduğumuz daha ileri görevleri, devrimci savaş görevlerini kavrayacak düzeye ulaşmalarına yardımcı olmalı ve böylece devrimi destekleyip bütün ülkeye yaymalarını, siyasi çağrılarımıza gerekli tepkiyi göstermelerini ve devrimin zaferi için sonuna kadar mücadele etmelerini sağlamalıyız. Çangang'da kitleler "Komünist Partisi gerçekten iyi! Bizim için her şeyi düşünmüş" demektedirler. Çangang kasabasındaki yoldaşlar hepimize örnek olmaktadır; onlar hayran olunacak kişilerdir. Savaş seferberliği için yaptıkları çağrıları destekleyen geniş kitlelerin gerçek sevgisini kazanmışlardır. Kitlelerin desteğini kazanmak istiyor muyuz? Onlardan bütün güçlerini cepheye vermelerini istiyor muyuz? Eğer bunları istiyorsak, onlarla birlikte olmalı, coşku ve inisiyatiflerini harekete geçirmeli, onların refahıyla ilgilenmeli, çıkarları için ciddi yet ve içtenlikle çalışmalı ve üretimde ve günlük ha-

yatta karşılaştıkları bütün sorunları-tuz, piriç, konut, giyecek, doğum vb. sorunlarını çözmeliyiz. Böyle yaparsak, kitleler bizi mutlaka destekleyecek ve devrimi, en değerli varlıklarını, bizzat kendi hayatları olarak görecektirler. Guomindang'ın Kızıl bölgelere saldırması halinde, Guomindang'la sonuna kadar savaşacaklardır. Bu konuda kuşkuya yer olamaz; çünkü düşmanın birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü "kuşatma ve bastırma" hareketlerini ezmiş olduğumuz açık bir gerçek değil midir? Guomindang, şimdi can havliyle, yıkılmaz kaleler olarak gördüğü "kaplumbağa kabukları"na inşa ederek bu koruganlarda mevzilenmeye dayanan bir savaş siyaseti izlemektedir. Yoldaşlar! Bunlar gerçekten yıkılmaz kaleler midir? Hiç de değil! Feodal imparatorların binlerce yıl boyunca içinde yaşadıkları sarayları düşünün, bunlar surları ve hendekleriyle güçlü görünmüyorlar mıydı? Buna karşın, kitleler ayaklanınca birbiri ardı sıra yerle bir oldular. Rus çarı dünyanın en zalim hükümdarlarından biriydi; ama proletarya ve köylülük devrim için ayaklanınca, Rus çarından geriye ne kaldı? Hiçbir şey! Ya onun yıkılmaz kaleleri? Hepsi yerle bir edildi. Yoldaşlar! Gerçekten yıkılmaz olan kale nedir? Kitlelerdir, devrimi gerçekten ve içtenlikle destekleyen ve milyonlarca ve milyonlarca halktır. Ne olursa olsun hiç bir gücün ezemeyeceği gerçekten yıkılmaz kale, işte budur. Karşıdevrim bizi ezemez; aksine biz onu ezacağız. Milyonlarca halkı, devrimci hükümetin etrafında toplayarak ve devrimci savaşımızı genişleterek karşı-devrimi tamamen yok edecek ve bütün Çin'i ele geçireceğiz.

İkinci sorun, çalışma yöntemlerimizle ilgilidir.

Biz, kitlelerin hayatının olduğu gibi, devrimci savaşın da önderleri ve örgütleyicileriyiz. Devrimci savaş örgütlemek ve kitlelerin yaşama düzeyini yükseltmek, başlıca iki görevimizdir. Bu konuyla ilgili olarak, çalışma yöntemleri gibi ciddi bir sorunla karşı karşıya bulunmaktayız. Görevleri saptamak yetmez, aynı zamanda bunları yerine getirmek için uygulanması gereken yöntemler sorununu da çözmek zorundayız. Eğer görevimiz bir ırmağı geçmek ise, bunu köprü ya da sandal olmadan yapamayız. Köprü ya da sandal sorununu çözmeden ırmağı geçmekten söz etmek boştur. Yöntem sorununu çözmeden, görev hakkında konuşmak yararsızdır. Eğer Kızıl Ordu'yu genişletme çalışmasına önderlik etmeye önem vermez ve yöntemlerimize özel bir dikkat göstermezsek, "Kızıl Ordu'yu genişletelim" sözünü bin defa da tekrar etsek, bu görevi hiç bir zaman başaramayız. Eğer görevleri yerine getirme yöntemlerine ilgi göstermeden, bürokratik çalışma yöntemleriyle mücadele edip pratik ve somut yöntemler benimsemeyen ve buyrukçu yöntemleri bir kenara bırakıp sabırla ikna yöntemini benimsemeyen sadece görevleri saptamakla yetinirsek diğer alanlardaki, örneğin toprak dağıtımının denetlenmesinde ekonomik inşada, kültür ve eğitimde ya da yeni bölgelerde ve sınırlarımızın dışındaki bölgelerde yürüttüğümüz çalışmalarda görevlerimizi de başaramayız.(...)

Önderliğimiz altındaki bütün bölgelerde, kuşkusuz, kitlelerin içinden çıkmış birçok etkin kadro ve mükemmel yoldaşımız bulunmaktadır. Bu yoldaşlar, çalışmalarımızın zayıf olduğu yerlerde yardımcı olmak ve henüz başarılı bir çalışma yürütmeyen yoldaşlara yardım etmekle sorumludurlar. Büyük bir devrimci savaşın içinde bulunmaktayız; düşmanın büyük çaptaki "kuşatma ve bastırma" hareketlerini ezme ve devrimi ülkenin her yanına yaymak zorundayız. Bütün devrimci kadrolara çok büyük sorumluluk düşmektedir. Bu kongreden sonra, çalışmalarımızı geliştirmek için etkili önlemler almalıyız. İleri bölgeler daha da ileri bir hale gelmeli, geri bölgeler ise ileri bölgelere yetişmelidir. Çangang gibi binlerce kasaba ve Singguo gibi birçok il yaratmalıyız. Bunlar bizim kalelerimiz olacaktır. Bu kalelerden çıkarak, düşmanın "kuşatma ve bastırma" hareketlerini ezme ve ülke çapında emperyalizmin ve Guomindang'ın hâkimiyetini devirmek yolunda ilerleyeceğiz. (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt I.)

GÜN'DE DÜN..

9 Eylül

1973. İstanbul Ayvansaray'da Cıvata Fabrikası'nda çalışan 215 işçi açlık grevine başladı.

11 Eylül

1973. ABD destekli askeri cuntanın yönetime el koymasına direnen Şili Cumhurbaşkanı Salvador Allende 1973'de öldürüldü.

12 Eylül

1937. Dersim isyanının lideri Seyit Rıza komployle ele geçirildi. Seyit Rıza yargılama sonucu 15 Kasım'da idam edildi.

1970. Filistinli gerillalar, ABD, İsviçre, İngiltere ve Almanya'ya ait dört uçağı kaçırdılar. Gerillalar uçaklardan üçünü Ürdün çölünde havaya uçurdular; yolcuları rehin aldılar.

1980. Askeri Faşist Cunta gerçekleştirildi. Parlamento feshedildi, siyasi faaliyetler durduruldu, tüm yurttaki sıkıyönetim ve sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

12 Eylül askeri darbesi sonrasında 7000 kişinin idamı istendi. Askeri Yargıtay 124 idam cezasını onayladı. 50 kişi idam edildi. Askeri yönetimde, gözaltında ya da hapishanelerde, "doğal olmayan ölüm" sayısı 229 oldu. İHD kayıtlarına göre 12 Eylül döneminde: 650 bin kişi gözaltına alındı. 230 bin kişi yargılandı. 1 milyon 683 kişi fişlendi. 141,142 ve 163. maddelerden 71 bin kişi, yasadışı örgüt üyesi olma iddiasıyla da 98.404 kişi yargılandı.

17 Eylül

1982. 15 Eylül'de İsrail ordusunun Ariel Şaron komutasında Lübnan'ı işgalinin ardından 16 Eylül'de Sabra ve Şatilla Filistin Mülteciler Kampı İsrail askerlerince kuşatıldı. İsrail ordusu ve Lübnanlı Hıristiyan Falanjist milislerin işbirliğiyle 40 saat süren katliam 17 Eylül'de sona erdi. Uluslararası Kızıl Haç Komitesi'nin tespitlerine göre 2750 sivil erkek, kadın ve çocuk öldürüldü. Katliam sonrası kampa giren ilk İsraili gazeteci Amnon Kapeliouk'a göre ölü sayısı 3 binden fazlaydı. Kimi Filistin kaynaklarına göre öldürülenlerin sayısı 7 bini geçiyordu. İsrail ordusuna göre ölü sayısı 300 dolayındaydı.

1988. 18 devrimci tutsak 118 metre tünel kazarak Kırşehir E Tipi Hapishanesi'nden kaçtı.

19 Eylül

1927. Nikaragua'da ayaklanmacıların lideri Augusto Sandino hükümet kuvvetlerine karşı taaaruza geçti.

20 Eylül

1992. Özgür Gündem gazetesi yazarı Musa Anter Diyarbakır'da öldürüldü.

Burjuva sinemasının karşısında proleter bir duvar: Yılmaz Güney

Kendi köklerine yabancılaşmış bir ağaç koca bir ormanda yapayalnız kalmış demektir. Egemenlerin post-modernizm masallarıyla halkları uyutmaya çalıştığı bir dönemdeyiz. Bizi biz yapanları elimizden alarak yaşamı koca bir anlamsızlıktan ve amaçsızlıktan ibaret kılmak çabasında olan egemenler, boşlukta asılı duran köksüz bir ağaç portresi çizerek “gerçekleri anlatıyoruz” diye başlıyorlar söze. Oysa biz çok iyi biliyoruz ki, ne kadar vururlarsa vursunlar gerçekleri öldüremezler.

Egemenlerin halkların ilerici, devrimci değerlerini yok etmek için başlattığı “haçlı seferinde” geçmişten günümüze uzanan ve bilinçlerimize motif motif işlenen suretleri karartma çabası özellikle son dönem revaçta olan bir yöntem. Kuşkusuz ki “halkın sanatçısı, halkın savaşçısıdır” diyen devrimci sanatın sembollerinden ve köklerimizden biri olan Yılmaz Güney de, köhneleşmiş sistemin halkların değerlerine yönelik başlattığı ideolojik ve kültürel bombardımanın en çok hedefte olanlarının arasındadır. Yılmaz Güney’i, Yılmaz Güney yapan devrimci yaşamından ve düşüncelerinden koparıp, içini boşaltarak onu karartmak isteyenler saçmalıkların gerçekleri zaptetme nanelerini başlattığı “post-modern haçlı seferinin” bayraktarlığını yapanlardır. Birkaç yıl önce bir televizyon programında şöyle diyordu Sinan Çetin: “Sosyalizm Yılmaz Güney’in hayatını çalmıştır. Yılmaz Güney eğer sosyalist fikirlerle değil de sanatıyla uğraşsaydı cezaevine girmeyecekti ve sinemalarındaki o büyük başarılarını daha verimli devam ettirecekti.”

İşte Yılmaz Güney’e yönelik tam da sistemin istediği bir karartma çabası. Öncelikle şunu söyleyelim ki; Yılmaz Güney’in en başarılı yapıtları (Yol, Arkadaş, Duvar, Sürü vb.) onun fikirlerini sanatına en verimli şekilde yansıtmaya çalışmıştır. Yılmaz Güney, her şeyden

önce bir devrimcidir. O yaşama devrim cephesinden baktığı için sembolleşmiştir ve egemenlerin tüm saldırılarına rağmen sanatında büyük başarılar imza atarak, halkların bilincinde ölümsüzleşmiştir. Bu yüzden sosyalizm onun hayatını çalmamış ona hayat vermiştir. Gerçi Sinan Çetin gibiler bunu anlayamaz, bunu anlayamadıkları ve bunu yaşayamadıkları için de Duvar, Arkadaş vb. gibi filmler çekemezler, onlar yalnızca sistem saflarında üstlendikleri misyona uygun olarak Yılmaz Güney’i karartmaya çalışırlar.

Bir de son dönemde sıkça rastladığımız “sosyalistim” diyen ama sosyalizmi birkaç söylem dışında hiçbir yerde gerekli görmeyen “sosyalist sanatçılar” var. Sistemin bu son model koyun postu kreasyonu içinde televizyon ve kitapların podyumlarından indirmediği bu kurtlar, devrimci literatürde sıkça kullanılan kelimeleri bir araya getirip “solcu”luk yaptığını sanırlar. Faşizmin “yorgun demokratları” topladığı pota olan CHP kulvarlarında oryantallık yapanlar veya aynı özden beslenip farklı kulvarlardan kitlelere seslenenler. Berhan Şimşek’ler, Oya Baydar’lar...

Bir öyküsünde “Ölüm Beni Çağırıyor” demişti Yılmaz Güney. Aradan yıllar geçti ama ölüm hep farklı dilden, farklı frekanslardan ve farklı tonlardan ama aynı özden hep seni çağırıyor Yılmaz Güney. Ama sen yaşam tutkusuyla ölümü küçültenlerin sayfalarında, şiirlerinde, türkülerinde, filmlerinde her şeyden öncede savaş siperlerinin kızılığında yaşayacaksın ve biz bir kez daha Mahir olup mahpustan firar ettiğimizde senin kapını çalmaya devam edeceğiz. Çünkü biliyoruz ki bizi ancak biz saklarız. Bazen bir

etkinlikte, bazen bir köy evinde, bazense bir kış üssü sığınağında senin portrelerini duvarlarımıza asma hakkı ettiğimiz için biz köklerimizimize asla yabancılaşmayacağız ve asla koca bir ormanda yapayalnız kalmayacağız. Biliyoruz ki yine toplanacak “sanatçılar” ve bir zamanlar seni tutsak edenlerin dilinden seslenecekler. “Koşulsuz şartsız silah bira-

kın”. Kimileri bu emre uyacak belki, ama senin 70’li yılların biricik Komünist önderi olarak gördüğün İbrahim Kaypakaya’nın ardılları teslimiyete yüz veremeyerek seni haklı çıkaracaklar. Bir gün mutlaka biz düşmanı koşulsuz, şartsız teslim alırken de duvar’larımızda senin portren olacak.

KENDİ DİLİNDEN-YILMAZ GÜNEY

“Bir sanatçı olarak ‘Yılmaz Güney’ olarak bilirim. Ama asıl adım Yılmaz Pütün’dür. Adım zorluklar karşısında eğilmez, umutsuzluğa kapılmaz, yıldıza düşmez ve baş eğmez anlamına gelir, soyadım Pütün ise bir dağ meyvesinin kırılmaz çekirdeği demektir.

1931 yılında Türkiye’de bir güney şehri olan Adana’nın Yenice köyünde doğdum. Kürt asıllı topraksız bir köylü ailesinin iki çocuğundan biriyim. Annem dindardı ve okuma yazma bilmezdi. Hala sağ... Babam ise okuma yazmayı askerde öğrenmişti. Annem gibi o da okula hiç gitmemişti. 1976’da ben Kayseri cezaevinde iken öldü. Mezarını göremedim...

Dokuz yaşımdan beri hayatımı çalışarak kazandım. İlk işim dana gütmektir. Liseyi Adana’da bitirdim. O yıllar Doruk adında bir sanat dergisi çıkardım. Sanata meraklıydım ve hikayeler yazıyordum. 1955 yılında bir hikayemden ötürü takibata uğradım. Hakkımda dava açıldı.

1957 yılında, İstanbul’a İktisat Fakültesi’nde öğrenim görme hayalleriyle gittim fakat devam edemedim. 1955’te süren takibat ve mahkeme sonuçlanmamıştı ve ben başlangıçta 7.5 yıl ağır hapis ve 2.5 yıl sürgün cezasına çarptırıldım. Daha sonra temyiz mahkemesi kararı bozdu, yeniden görülen mahkeme sonucu cezam, 1.5 yıl ağır hapis ve 6 ay sürgün cezasına çevrildi. Öğrenimim yarıda kalmıştı. Önümdeki tek yol kendimi hayatın okulunda hayatın kabul ettiği ve dayattığı öğretmenler aracılığıyla eğitmektir. Öyle yaptım... Kitaplar, sinema, iş, cezaevi, acımasızlık, hayatın katı kuralları, toplumsal baskılar, kahpelikler, yiğitlikler... Karşılaştığım zorlukları yenmek için direnmek ve kararlılık... Öğretmenlerimden biri ZORDUR...

1961 Mayıs’ında cezaeviyle tanıştım. 1962 Aralıkta cezam bitti. Muhafazakarlığıyla ünlü, Konya şehrine sürgüne gönderildim. Konya sınırları

çıkamazdım. Her akşam polise imza vermeliydim. En çok imzayı polis defterine attım. 180 defa...

1968’de askere gittim. 1970 Nisanında döndüm. Hayatımdan çalınan iki yıl... 1971 Mayıs’ında on binlerce aydın, sanatçı, yazar gibi ben de gözaltına alındım. Hakkımda hiçbir delil yoktu. Sadece kuşku. Bir hafta gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldım, resmi olmayan bir emirle, sözlü bir emirle ve tehditle yine Nevşehir’e üç aylığına sürgün edildim. Bu kez polise imzaya gitmiyordum, polis beni dıştan kolluyordu.

1972 yılı 16 Mart’ta devrimcilere yardım ettiğim gerekçesiyle tutuklandım. Mahkeme sonucu 10 yıl ağır hapis ve sürgün cezasına çarptırıldım. Genel afla salıverdim. 1974 Eylül’ünde bir cinayet olayına adım karıştı ve 19 yıla mahkum edildim. Cezaevinde iken, Güney adlı bir sanat ve kültür dergisi çıkardım. 13 sayı sonra sıkıyönetimin yeniden gelmesi üzerine dergimiz kapatıldı ve hakkımda yazılarımdan ötürü on ayrı dava açıldı. Suçum komünizm propagandası yapmak, milli duyguları zayıflatmak, halkı suç işlemeye teşvik etmek, suç sayılan fiilleri övmek ve devletin içte ve dışta itibarını sarsmak... İstenen ceza toplamı, yaklaşık 100 yıl...

1981 Ekim’inde izinli çıktığım İsparta yarı açık cezaevine döndüm. Sonra da yurtdışına çıktım.

1981 Ekim’ine kadar yaklaşık 12 yılımı çeşitli cezaevlerinde geçirdim. Bu 12 yıl içerisinde, ikisi yarı açık olmak üzere 15 cezaevi tanıdım.

Ülkemden ayrıldıktan sonraki ilk aylarda 3 davamın sonuçlandığını, sonuçta toplam 20 yıl ağır hapis 7 yıla yakın sürgün cezası aldığımı öğrendim... Öbür davalarım devam etmekte, ancak henüz, hangileri sonuçlandı, ne kadar daha ceza aldım bilmiyorum...”

2. Yenice Barış ve Kültür Sanat Festivali yapıldı

Mersin Tarsus'a bağlı Yenice Kasabası'nda 2. Barış ve Kültür Sanat Festivali yapıldı. Saat 16:30'da Yenice Meydanı'ndan Churchill Parkı'na kadar yapılan yürüyüşle start alan Festival, Cemevi yanındaki barış konulu panelle devam etti. Panel sonra-

sı yerel grupların, Yenice Halk Oyunları ve Semah ekibiyle başlayan birinci gün konserleri Özlem Özdil'in sahne almasıyla devam etti. Yenice halkı Özlem Özdil'in türküleri ile coşkulu anlar yaşadı. Özlem Özdil'in türkülerinden sonra ilk gün etkinlikleri son buldu. Festival kapsamında İnce Memed Kitap Kafe'ye ve daha birçok kitabevine stand açmaları için davetiye yollayan Yenice Belediyesi, festival günü İnce Memed Kafe'nin kitap standı açmasına izin vermezken sadece takı standı açabileceklerini söyledi. Festival süresince Partizan okurları da gazete ve dergi dağıtımını yaptı. İlk gün konser alanında yapılan dağıtımlara halk yoğun ilgi gösterdi. İkinci gün ise Partizan okurları semt dağıtımları gerçekleştirdi. Bu dağıtımlarda da halkın ilgisi yoğundu. İkinci gün etkinliklerinde saat 17:00'de Churchill Parkı'nda arala-

rında Eşber Yağmurdereli'nin de olduğu bir panel yapıldı. Söyleşinin ardından konser alanına geçildi ve festivalin konser bölümü başladı.

Konser alanında sesli ajitasyonla gazete dağıtımını yapan okurlarımıza TC'nin kolluk güçleri müdahale etti. Propaganda yaptıkları ve halkı rahatsız ettikleri gerekçesiyle gazete çalışanımız Danyal Ülgen ve gazetemiz okuru Kadir Özer gözaltına alınmakla tehdit edildi. Ayrıca konser boyunca dağıtım yapan okurlarımız jandarma tarafından takip edilerek taciz edildi. Bu uygulama ile devletin kolluk güçleri devrimcilerin halkla buluşmasını engellemeye çalıştı, ancak başarılı olamadı. Ayrıca festivalin ilk günü Komünist gazetesi dağıtan bir grup TKP'li gözaltına alındı ve 1 saat sonra serbest bırakıldı.

Festivalin ikinci günü konser bölümünde ise misafir bir halk ozanının

sahne almasından sonra Yenice Yolları grubu sahne aldı. İkinci gün son olarak ise Suavi sahne aldı. Festivalin son bölümünde halk coşkulu anlar yaşadı. Konserlerin ardından festival sona erdi. (Mersin)

Paris'te "Umuda Merhaba Pikniği"

Paris'te geleneksel olarak düzenlenen piknik, bu yıl 28 Ağustos'ta yapıldı. "Anti-emperyalist Mücadelede Umuda Merhaba" adı verilen ve Sarcelles Parkı'nda yapılan piknik saat 14:00'te başladı.

Açılışı yapan Halklarla Davanışma Derneği Yönetim Kurulu üyesi bir kişi, konuşmasında "emperyalizm, her geçen gün, her geçen saat, her geçen dakika kendi çürümüşlüğüne halkların benliğine yerleştirmenin yoğun çabası içindedir. Nite-

kim uyuşturucu, çetevari davranış vb. hastalıklar, sistemin toplumumuza aşılması olduğu hastalıklardır. Adına Halklarla Davanışma Derneği dediğimiz bu mevziyi daha da güçlendirerek, yozlaşmanın gelişimini bu mevzi ile parçalamaya dönük emeğimizi örgütlü kılıyoruz" dedi.

İki kişinin sunmuş oldukları müzik dinletisi ve çekilen halaylardan sonra Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu'nun devletin sınırdışı etme politikasına yönelik yayımlandığı bildiri okundu.

Paylaşılan sofranın ve düzenlenen sportif etkinliklerin ardından bir bilgi yarışması düzenlendi. Yarışmadan önce konuşma yapan bir kişi, bu birlikteliğin emperyalizme vurulmuş bir tokat olarak algılanması gerektiğinin vurgusunu yaptı. Yedi grubun yer aldığı bilgi yarışmasından sonra söylenen türküler ve çekilen halaylarla birlikte, yaklaşık yüz kişinin katılım sağladığı piknik, beraberliğin ve paylaşıcılığın adı olarak sonlandırıldı.

Grup Yorum HATAV'DA

Yedi yıl aradan sonra Hatay-Çekmece Belediyesi Festival Alanı'nda yapılan Grup Yorum konserinde binlerce kişi halaylar ve türkülerle coşkulu anlar yaşadı. Elektrik kesintisi nedeni ile üç saat gecikmeli başlayan konserde grup üyelerinden Cihan Keşkek tüm baskı ve engellemelere rağmen 20 yıldır yollarına devam ettiklerini ve daha güçlü, daha kararlı bir şekilde devam edeceklerini söyledi. Grup Yorum Türkçe, Kürtçe ve Lazca türkülerle binlerce kişiye coşkulu bir gece yaşattı. (Mersin)

Orhan Pamuk'a 3 yıl hapis istemi

TC demokrasisi verili sınırlar içinde kaldığı sürece işlemeye devam ediyor. Daha önce Boğaziçi Üniversitesi'nde yapılacak olan Osmanlı Ermenileri ile ilgili konferansı iptal ettiren devlet, şimdi de yazar Orhan Pamuk'un Ermeni Soykırımı hakkında yaptığı açıklamalardan dolayı yargılanması gerektiğine karar verdi.

Pamuk'un kitaplarını yayımlayan İletişim Yayıncılık'tan yapılan açıklamaya göre, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın Pamuk hakkında 3 yıl istemiyle dava açmak istemiyle yargılanması talebinde bulunduğunu bildirdi.

Yayınevi sözcüsü davanın Aralık ayında açılacağını söyledi.

Orhan Pamuk'un bir İsviçre gazetesine verdiği demeçte, "Burada 30 bin Kürt'ü öldürdüler. Ve bir milyon Ermeni'yi. Hiç kimse bunu dile getirmeye cesaret edemiyor. Ben yapıyorum. Bu yüzden benden nefret ediyorlar" demişti.

Yazar Pamuk'un bu açıklaması ardından Türkiye'de hakkında kampanyalar yürütülmüş ve Isparta'nın Sütçüler Kaymakamı Mustafa Altınpınar, Pamuk'un kitaplarının toplatılıp imha edilmesi talebini vermişti.

Hüseyin Çelebi Şiir ve Öykü Yarışması'nın tarihi uzatıldı

Bu sene 13'üncüsü düzenlenen Hüseyin Çelebi Şiir ve Öykü Etkinliği'ne katılım süresi, tüm edebiyatseverlere ulaşabilmek için iki hafta uzatıldı.

Tertip Komitesi adına yapılan açıklamada daha önce 1 Eylül olarak açıklanan şiir ve öykü etkinliğine katılım tarihinin 2 hafta uzatıldığı bildirildi. Edebiyatseverlerin eserlerini 15 Eylül'e kadar etkinlik komitesine ulaştırmasının istendiği açıklamada şu ana kadar 250 eserin değerlendirilmeye alındığı belirtildi. Amatör bir ruhla her yıl gerçekleştirdikleri etkinliği büyük bir özveri ve umutla yaptıklarını ifade eden komite açıklamasında, şunları belirtti: "Bu etkinliklerle edebiyatla ilgilenen dostlara ulaşmaya çalışıyor ve onların seslerini sesimize katmaya çalışıyoruz. Bunu yaparken de alanlarında yetkin şair ve yazarlara ulaşıyoruz. Dolayısıyla bu yıl kalan kısa bir zaman içerisinde tekrar bütün edebiyatseverleri katılmaya ve destek vermeye davet ediyoruz."

Avrupa'da organize edilen fakat kaynağını Mezopotamya'dan alan Hüseyin Çelebi Şiir ve Öykü Etkinlikleri değişik ülkelerde bulunan Kürtlerin gönderdiği yüzlerce eseri bir araya getiriyor. Etkinlikte geçen sene 360 eser değerlendirmeye alınmıştı. Komitenin açıklamasında, ayrıca bu sene Kürtçe eserlerin yoğunlukta yer aldığı da vurgulandı. Aralarında Kürtçe şiir dalında; Lal Laleş, Ehmed Hüseyini, Türkçe şiir dalında ise Sezai Sarioğlu ve Gülsüm Cengiz, Kürtçe öykü dalında; Haydar Diljen, Cemil Denli, Türkçe öykü de ise Jaklin Çelik ve Ahmet Kahraman'ın seçici kurul olarak yer aldığı etkinliğe katılım koşulları şöyle: * Katılım dili Kürtçe ve Türkçedir. * Eserler daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış olmalıdır. * Katılımcılar etkinliğe şiir dalında 2, öykü dalında 1 eserle katılabilirler. * Katılımcılar eserlerini kısa özgeçmişleriyle birlikte en geç 15 Eylül 2005 tarihine kadar aşağıdaki adrese posta ya da email aracılığıyla göndermelidirler. Posta Adresi: Verband der Studierenden aus Kurdistan (YXK) Heidelberger Str. 4 60327 Frankfurt / Deutschland. E-mail adresi: info@yxk-online.com/yxkinfo@yxk-online.com.

Kuruluşunun 28. Yıldönümünde

3. Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali yapıldı!

1 Mayıs Mahallesi dünüyle de, bugünüyle de üzerinde durup düşünülmesi ve ders çıkartılması gereken bir deneyimdir. Bugünün İstanbul'unda gecekonduların yıkılmalarının gündemde olduğu böylesi bir süreçte, 1 Mayıs Mahallesi'nin 2 Eylül 1977'de 12 can pahasına verdiği direniş, ortaya koyduğu birlik ve beraberlik ruhundan öğrenilmelidir. Aynı zamanda o ruhun devletin yozlaştırma politikalarıyla nasıl derdest edilmeye çalışıldığı, mahal- lenin bugünkü durumundan da sonuçlar çıkartılarak, buna karşı ortaklaşa mücadelenin örülmesinin zorunluluğu kavranmalıdır.

Bir tarihtir 1 Mayıs Mahallesi. Kendinden sonraki süreçlere miras kalan bir izdüşümdür. 13 şehit uğruna kurulan ve korunan gecekondular ve ödenen bedellerle anlamlıdır. İstanbul'un birçok emekçi semtinde gecekondulara savaş açan egemenlerin insanların barınma haklarını ellerinden almaya çalıştıkları şu süreçte öğrenilecek çok şey vardır 1 Mayıs Mahallesi direnişinden. AKP hükümetinin 2005 yılını "gecekondulaşma ile mücadele yılı" olarak ilan etmesi birçok kişiyi 1977 yılına götürdü. Çünkü o zaman da egemenler 1 Mayıs Mahallesi'ne saldırmış ve devrimci ve komünistler öncülüğünde kurulan bu semti yıkmak için tüm olanaklarını seferber etmişlerdi. Bugün gazıyla, copuyla, plastik mermileriyle gecekondulara emekçilerine saldıran kolluk güçleri, tarih sayfaları 2 Eylül 1977'yi gösterdiğinde 1 Mayıs Mahallesi'ne de saldırmış ve 13 kişiyi katletmişti. Ve o günden sonra mahallenin başta adı olmak üzere yaratılan birçok değerine azgınca saldırmıştır. Mahalleyi yozlaştırma çalışmaları hız kazanmış, çeteleşme, yabancılaştırma, fuhuş, uyuşturucu vb. birçok aracını kullanarak, bazen de fiziki saldırılarla 1 Mayıs Mahallesi'ni sindirmeye çalışmıştır. Birçok semtte olduğu gibi 1 Mayıs Mahallesi'nde de egemenlerin bu çalışmaları etkili olmuş ve kısmi anlamda başarılı da olmuştur. Buna karşılık 1 Mayıs Mahallesi'nde faaliyet sürdüren devrimci ve komünist güçler de devletin bu politikasını boşa çıkarmak üzere çeşitli çalışmalar yapmaktalar. Bu çalışmalardan birisi de hem mahallenin kuruluş yıldönümünü kutlayıp, 2 Eylül şehitlerini anmak hem de mahalle halkının kendi kültürüne sahip çıkmasını sağlamak amacıyla gerçekleştirilen geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali'dir.

Bu yıl üçüncüsü düzenlenen 1 Mayıs Mahallesi 3. Geleneksel Kuruluş Festivali 1-4 Eylül tarihleri arasında gerçekleştirildi. 2 Eylül 1977'de kan,

can pahasına kurulan ve adını 1 Mayıs 1977'de katledilen işçilerden alan 1 Mayıs Mahallesi'ndeki direniş sırasında 5'i TKP/ML üyesi olmak üzere 13 kişi şehit düşmüştür.

İlki 2003 yılında yapılan festivalin bu yıl yapılan üçüncüsü paneller, konserler, tiyatrolar ve çeşitli etkinliklerden oluşan bir dizi programla gerçekleşti. Festival, devrimcilerin inisiyatifindeki Tertip Komitesi tarafından organize edildi.

Festival programı sırasıyla şöyle gerçekleştirildi;

1. gün;

Devlet, yıllarca mücadele edilerek, şehitler verilerek kurulan 1 Mayıs Mahallesi'ne, "pes etmesinin" ardından "katkılarını" sunmaya başladı. İlk olarak mahalleye "büyük" önderinin adını verdi. Artık 1 Mayıs Mahallesi en azından ismen tehlikeli olmaktan çıkarılmıyordu, adı Mustafa Kemal Mahallesi olmalıydı. Ne var ki Dersim adının değiştirilmesi nasıl tutmadıysa, halk arasında 1 Mayıs Mahallesi adının değiştirilmesi de tutmayacaktı. Devletin "katkısı" yalnızca isim değiştirmekle kalmadı, kalmazdı da. Ülkenin her santimetre karesine götürdüğü çeteleşme, uyuşturucu, fuhuş gibi "hizmetlerinden" 1 Mayıs Mahallesi de nasiplenmeliydi. Hem madem ki, devrimciler halkla birlikte tuğlasından çatısına kolektif çabalarıyla bir mahalle kurdular, hizmette onlarla yarışmamak olmazdı.

Devletin fuhuş, çeteleşme, uyuşturucu hizmetinden nefretini her fırsatta yürüyüşler, mitingler düzenleyerek protesto eden 1 Mayıs halkı festivalin ilk gününe de toplumsal yozlaşma konulu bir paneli programına aldı. Saat 16:00'da PSAKD Ümraniye Şubesi'nde düzenlenen panele Tohum Kültür Merkezi'nden Ahmet Bakır, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nden Hakkı Akça, SODAP'tan Mert Bü-

yükkarabacak ve BEKSAV'dan Hacı Orman panelist olarak katıldılar. İlk konuşmacı Ahmet Bakır; yozlaşmanın, tanım olarak yaşamsal, töresel, toplumsal ve motivasyon olarak bozulma anlamına geldiğini söyleyerek başladığı konuşmasının devamında bu kavramların da sınıflar üstü olmadığına, mülkiyet üzerine kurulu sistemlerde her şeyin alınıp-satılır bir metaya indirildiğine, fuhuşun, alkolün bu sistemlerde yozlaşmadan sayılmadığını, tersine bunlardan payını alarak yasallaştırıldığına dikkat çekti. Genelevlerin, milli piyanoların, at yarışlarının, tekel maddelerinin devlet eliyle yaratılan toplumsal çürümeye birer örnek olduğunun altını çizen Bakır, emperyalist ülkelerden özellikle ABD'deki toplumsal çürümeden istatistiki örnekler verdi.

İkinci konuşmacı Hakkı Akça, yozlaşmanın altında yatan gerçek nedenin yoksulluk olduğunu, bu yozlaşmadan toplumun her kesiminin etkilendiğini, en çokta yoksul gecekonduların ve gençlerinin etkilendiğini belirterek "buna karşı mitingler, yürüyüşler dahil bütün mücadele biçimleri kullanılmalıdır" dedi. Hacı Orman da konuşmasına Pir Sul-

tanlardan günümüz devrimcilerine bütün halk önderlerinin bir toplumsal duruş sergilediklerini, bu duruşun, toplumsal yozlaşma ile mücadelenin en belirgin şekli olduğunu dile getirerek başladı ve devamlı kültür merkezlerinin halk kültürünü geliştirerek, yeniden yaşama kavuşturarak, bireyin bencilliğe kayışına ve yozlaşmasına karşı alternatif sunabileceğini, bozulmanın yalnız bu coğrafyada değil dünyanın her yerinde özellikle ABD ve AB'de de fazlasıyla yaşandığını belirtti. Mert Büyükkarabacak ise konuşmasında, "Burada bu panelin yapılması da gösteriyor ki toplumsal yozlaşma alarm veriyor. Bu gidişle birkaç yıl sonra kapımızdan bile dışarı çıkamayacağız. Yolsuzluklar, hortumlamalar, halkımıza çıkış yolu olarak sunuluyor. TV'lerde izlediklerimiz ve bize örnek olarak sunulan yaşamlar toplumun değerlerini yozlaştırmak içindir" dedi. Karabacak sözlere "yozlaşmaya karşı mahalle komiteleri kurulmalı, çeteler başta olmak üzere mahallemiz üzerindeki oyunlar, bu komitelerin inisiyatifi ile halkın müdahalesi sağlanmalıdır" diyerek son verdi.

Panelin bitiminde söz alan izleyicilerin genel görüşleri ise "devrimciler birlikte hareket ederlerse hem halkın güvenini kazanırlar, hem de yozlaşma ile daha etkili mücadele ederler" biçimindeydi.

İlk günkü etkinliğin açılış konuşması akşam saat 19:30'da yapıldı. 2 Eylül 1977'de 1 Mayıs Mahallesi direnişi sırasında katledilen 12 şehit şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından konuşan sunucu mahal- lenin tarihine değinirken, bugün açısın- dan egemenlerin saldırılarına da vurgu yaptı ve bu saldırılara karşı 1 Mayıs Mahallesi'nin tarihinden öğrenilerek mücadele edilmesi gerektiğini ekledi. Ardından sırasıyla Grup Yankı, Cihan Çelik türküleri ve marşlarıyla etkinlik- teki yerlerini aldılar. Son olarak Grup Tiroj Kürtçe parçalar söyledikten sonra ilk gün etkinliği sona erdi.

2. gün: İlk olarak saat 13:00'de 1 Mayıs Mahallesi şehitleri için yemek verildi. Ardından "Kuruluşundan bu yana 1 Mayıs Mahallesi" konulu bir panel verildi. TUDEF Genel Başkanı İsmail Arslan, Sabri Koçyiğit ve Yazar Şükrü Arslan'ın katıldığı panelde kısaca 1 Mayıs Mahallesi'nin nasıl ve neden kurulduğunu anlatıldı.

Daha sonra 17 Haziran'da Mercan Vadisi'nde katledilen 17 MKP kadro ve savaşçısını anmak için hazırlanan sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon öncesi 17'ler şahsında saygı duruşunda bulunulup şiir okundu.

Saat 18:00'de ise 2 Eylül yürüyüşü yapıldı. Festival kapsamında gerçekleştirilen etkinliklerden biri olan yürüyüş 2 Eylül 1977 direnişinde şehit düşenleri anmak amacıyla gerçekleştirildi. Festivalin ikinci günü olan 2 Eylül'de gerçekleştirilen yürüyüş Cennet Düğün Salonu önünden başladı. Yürüyüşe Partizan okurları da "Yaşasın 2 Eylül Direnişimiz" ve "Yıkımlara, Yozlaşmaya, Çeteleşmeye geçit vermeyeceğiz/Partizan" pankartları ve İbrahim Kaypakka- ya flamalarıyla katıldılar. Partizan kitle- si sık sık "Çeteler halka hesap verecek", "Yıkımlara geçit vermeyeceğiz", "Halkımız saflara hesap sormaya", "Yaşasın 2 Eylül direnişimiz", "Dersim Tokat Erzincan savaşıyor Partizan", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB" sloganlarını attı. DHP, ESP, HÖC, DEHAP, Alinteri, Mücadele Birliği, SODAP ve SDP'nin de katıldığı yürüyüş son durağa kadar sürdü. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı yürüyüşte, son durakta toplanan kitle tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Daha sonra kitle adına okunan basın metninde 2 Eylül 1977'de verilen direniş ve şehit- lere değinilirken bugün içinden geçtiği- miz süreçte emekçi kesimlere yönelik saldırıların arttığına ve buna karşı 2 Eylül ruhuyla karşı konulması gerektiğine vurgu yapıldı. Yürüyüş "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganıyla son buldu.

Yürüyüş sonrası tekrar etkinlik alanına gelen kitle Lorris Mizrahi'nin çekimini yaptığı 1 Mayıs Mahallesi belgeselini izledi. Belgeselin ardından Grup Mayıs, Hüseyin Akkal ve Nuretin Güleç'in ardından Grup Vardiya sahne aldı. İbrahim'e ağıt parçasını da söyleyen Grup Vardiya'nın ardından 2.

gün etkinlikleri de sona erdi.

3. gün: Saat 16:00'da "Irak'ta savaş, Amerikan emperyalizmi ve AB" konulu bir panel düzenlendi. Katılımcılar Temel Demirer (Araştırmacı), Mustafa Yalçınır (Gazeteci), Sedat Şenoğlu (Araştırmacı) ve ILPS adına Suzan Zengin idi.

Panelde ilk olarak sözü alan Suzan Zengin Ortadoğu'da emperyalist güçlerin egemenliğinin kökenlerine değine- rek başladığı konuşmasında ABD'nin Avrupalı emperyalistlerin ardından bölgeye giriş yöntemlerini açıkladı. Geniş bir tarihsel süreç içinde ortaya koyduğu politikaların ardından Avrupa Birliği ülkelerinde özellikle son yıllarda yaşanan sorunlara vurgu yaparak Avrupa Birliği'nin emperyalistlerin birliği olduğunu özellikle Londra bombalamalarının ardından başta İngiltere olmak üzere tüm Avrupa ülkelerinde yeni "terörle mücadele" yasalarının çıkarılmasının gündemde olduğunu söyledi. Tüm bu çalışmaların ortak hedefinin halkların özgürlük mücadelesi olduğunu Suzan Zengin'in konuşmasının temel noktasını oluşturuyordu; nitekim konuşmasını bitirirken Can Yücel'in eskiçağ kahinlerinin dünyanın öküzin boynuzu üzerinde durduğu ve öküzin başını oynatmasıyla depremlerin olduğu yönündeki kehanetlerine karşın söylediği sözleri hatırlatarak "dünya halkların omuzları üzerindedir. Halklar kıpırdandığında dünyanın altüst olacağını ve bugün halkların kıpırdanmaya başladığını" söyledi.

Kavramların yanlış kullanıldığına dair geniş bir girişle konuşmasına başlayan Temel Demirer ise emperyalizm yerine küreselleşme, patron yerine işveren, devrim-sosyalizm yerine insan hakları vb. denilerek halkların bilincinde kırılma yaratılmaya çalışıldığına dikkat çekti. Emperyalizme dair Lenin'in tanımlamasının hala geçerli olduğuna değinen Demirer, umudun hala var olduğunu, birileri onlara marjinal, kitleden kopuk vb. dese de devrimcilerin, sosyalistlerin mücadeleye sürdürdüklerini söyleyerek paneli takip edenlere umut dolu bir konuşma yaptı. Mustafa Yalçınır'ın konuşmasının ardından söz alan Sedat Şenoğlu da halkların özlemlerini karşılamak için devrimcilerin birlik olması gerektiği yönünde mesajlar verdiği konuşmasında emperyalizmi sönmekte olan bir ateşe benzeterek ateşin en fazla sönmek üzereyken duman çıkardığına vurgu yaparak emperyalizmin can çektiğini söyledi. İkinci bölümde çok canlı ve keskin tartışmaların yaşandığı panel saat 19:00'da sona erdi.

Saat 19:30'da Tohum Kültür Merkezi bünyesinde çalışmalarını sürdüren Barbara Halk Sahnesi Türkiye'nin AB üyeliği sürecini konu alan bir oyun sergiledi. Barbara Halk Sahnesi'nin ardın-

dan PSAKD Kadıköy Şubesi Semah Ekibi'nin gösterisi sunuldu. Daha sonra Kürtçe ezgileriyle Grup Mervan sahne aldı. Son olarak Grup Munzur sahneye çıktı. Grup Munzur genel olarak Mercan Vadisi'nde katledilen 17'lerin mirasından bahsettikten sonra "Feda olsun canımız Halk Savaşına" parçasını söyledi. Grup Munzur sahnedeyken Partizan okurları ve DHP'liler sıkı sıkı "17'ler ölmedi, kavgamızda yaşıyor", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypak- kaya", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Ağa-patron devletini yıkacağız, halk iktidarı kuracağız" sloganlarını attı. Üçüncü gün etkinliği de Grup Munzur'un ardından son buldu.

4. gün: Son gün 13:00'de GÜC- DER salonunda ILPS Türkiye Seksiyonu'nun hazırladığı "Emperyalizm ve Hapishaneler Gerçeği" konulu bir sinevizyon ve TAYAD ve TUYAB'lı ailelerin katıldığı tecrit üzerine söyleşi gerçekleştirildi. Daha sonra 16:30'da aynı yerde "Yıkımlar ve Kentsel Dönüşüm Planı" konulu panel düzenlendi. Panele Mehmet Leylek, Mehmet Akdemir ve Hüsnü Yıldız katıldı.

Panelistler ilk olarak kendi yaşadıkları semtlerdeki yıkım olaylarının nasıl cereyan ettiğine değindiler. Genel olarak yıkım öncesi, sonrası ve şimdiki yıkım mağdurlarından bahsedildi. Daha sonra devletin yıkım politikalarının altındaki esas neden teşhir edildi. Halkın toplu direnişiyle baş edemeyen devletin ne gibi oyunlar oynadığına dikkat çekildi. Panelin sonuna doğru çeşitli semtlerden deneyimler aktarıldı. Devletin hukuku kendi istediği gibi değiştirdiği ve yıkımlar karşısında hukuksal bir hakkımızın, devlete göre olmadığı belirtildi. Bu yüzden yıkımların aynen 1 Mayıs Mahallesi'nde olduğu gibi halkın örgütlü gücü ile engellenebileceği ifade edildi.

Panelin ardından festival alanında, TAYAD'lı aileler bir tiyatro sergiledi. Sonrasında şair Ruhan Mavruk sahneye çıktı. Saat 23:30 sıralarında kapanış konserini vermek üzere sahneye Grup Yorum çıktı. Yağmakta olan sağanak yağmura rağmen konsere ilgi azalmadı. Çoğunluğuna yağmurun sebep olduğu küçük aksaklıklar dışında festival program kapsamı çerçevesinde gerçekleştirildi.

Festival kapsamında DHP, ESP, Mücadele Birliği, BDSP, PSAKD, Ceylan Yayınları, SODAP, DEHAP ve Tohum Kültür Merkezi'nin yanı sıra bizde Partizan olarak stand açtık. Standımız mahalle halkının ilgisi dikkat çekerken bir binanın çatısından sarkıtılan İbrahim Kaypakka- ya pankartı da oldukça dikkat çekti. (İstanbul)

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD) 1 MAYIS HALKIYLA BULUŞTU

Bir süredir çalışması yürütülen Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği'nin iki hafta kadar önce yasal olarak kuruluşunu gerçekleştirdiği öğrenildi. Festivalde "Filistin'e kardeşlik elini uzat!" pankartı altında bir stand açan FHDD, standda yaptığı Filistin'e dair belgesel gösterimleriyle halkın ilgisini çekti. Dernek binasının Tak- sim'de olduğunu belirten FHDD Ge-

nel Başkanı Füsün Bandır, tüm duyarlı, demokrat insanları derneğin içinde yer almaya davet ettiklerini belirtirken, Genel Sekreter Emriye Demirkır derneğin açılışının intifadanın yıldönümünde 25 Eylül'de Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'nde yapılacak bir geceyle olacağını ve Filistin sorununa duyarlı tüm insanları kendileriyle birlikte görmek istediklerini belirtti.

İşçi-köylü'den

KATRİNA ABD'İN MASKESİNİ DÜŞÜRDÜ; TAKKE DÜŞTÜ KEL GÖRÜNDÜ!

Dünyanın “süper gücü”, özgürlükler ülkesi”, “insan hakları” ve “demokrasi” havarisi ABD’de, yoksul siyah insanların cesetleri haftalardır sular üzerinde yüzyor.

Katrina kasırgası, ABD emperyalizminin dünya ve kendi ile yüzleşmesi açısından yaşanan onlarca olaydan sadece biri olarak tarihe geçti. ABD’de körfez şehirlerini yerle bir ederek, sular altında bırakan Katrina, ardında korkunç bir manzara, açlık, sefalet, ölüm ve benzersiz bir öfke bıraktı. Ölü sayısının nerede ise 10 binlere dayandığı, insanların yaşayabilmek için büyük marketleri yağmalamaya başladığı, hatta açlıktan ölüm sınırına gelenlerin ölümlerini yediği “herkesin refah içinde olduğu ve korunduğu tek ülke” olan ABD’den gelen haberler arasında. Aylar öncesinden randevulu bir şekilde gelen, hızı, gücü, şiddeti ve dolayısı ile sonuçları bilinen, daha doğru bir ifade ile tahmin edilebilen Katrina’nın, “fırsatlar ülkesi”nde böylesine korkunç sonuçlarla noktalanması düşündürücü. Özellikle % 80’i sular altında kalan New Orleans’ta, fırtınadan günler sonra kaderlerine terk edilen insanların ezici çoğunluğunu siyahların oluşturması, ABD emperyalizminin ilişkilerine kadar işlemiş olan ırkçılığın en somut göstergesi. Üstelik Katrina’yı siyahlara yönelik bir ırk temizlik hareketi olarak değerlendirebilecek kadar ileri gidebilenler dahi mevcut. Günler öncesinden yapılan uyarılara rağmen şehirde kalanların ve yaşamını yitirenlerin çoğunluğunun siyahlar olması, görmezden gelinemeyecek gerçeklerin altını bir kez daha kalın çizgiler ile çiziyor. Bölgede beyazların da yaşamasına

rağmen onların daha önceden önlemlerini alacak durumda olması ve gidebilecek yerlerinin bulunmasından ve elbette ki kurtarma çalışmalarında beyazlara öncelik verilmemesinden kaynaklı yaşamını yitirenler ve şimdi kentte açlıkla boğuşanların yakıcı çoğunluğunu yoksul siyahlar oluşturmaktadır.

Bu ırkçı yaklaşım kendini kurtarma çalışmalarında yardım botlarına sığınmış siyahların yanlarından geçen ancak onları kurtarmayan; tescavüz ve şiddet olaylarına seyirci kalan polisler de, sadece beyazları kurtaran kurtarma ekiplerinde gösterirken; basında ise yapılan haberlerde ortaya çıkıyor. Bu durumu kaldıramayan polislerden yüzlercesi istifa ederken, 2 tanesi de intihar ediyordu. Bazı gazetelerde afetzedelerin tepkileri siyahların “her olayda ayaklanan”, “fırsatçı” insanlar oldukları iddiası ile açıklanmak istenirken; yarı beline kadar suyun içinde ellerindeki gıda malzemeleri ile resmi olan bir siyah için yağmacı, aynı durumdaki bir beyaz için ise yağmadan kurtarıcı tanımlaması yapılabilmektedir. Üstelik basındaki bu haberlerinde etkisi ile ilk dönemler “felaketzede” olan siyahlara, bugün ise “kontrolden çıkmış siyah suçlular” imajı yapıştırılmaya çalışılmaktadır.

Yaşanan yağma olaylarına “engel olmak” için devletin aldığı “önlem” ise yağma olaylarına karışanlara yönelik çıkartılan “vur” emridir. Yani kısaca Amerikan askerleri aç ve sefil durumda olan insanlara yardım etmek yerine, zenginlerin şehirde kalan özel mülkiyetlerini korumak için silah elde siyah ve yoksul insanları avlamaya çıkmaktadır. Sel

felaketzedelerinden Edna Haris isimli bir kişinin aşağıdaki sözleri ise insanların neleri göze alabildiğini göstermeye yetmektedir; “Dükkanlara giren insanlar bize su ve gıda getirdiler. Bebekli annelerin süte ihtilacı vardı, onlar camları kırıp süt getiriyorlardı.” Yani yağmacı olarak adı geçenler açlıktan ölmek için su altında kalmış marketlerden su ve gıda malzemesi alan yoksullardır. Haklarında vur emri çıkartılanlar bu insanlardır. Ünlü siyah rakip, politikacı ve insan hakları savunucusu Jesse Jackson durumu “Bu ülkede, siyahların acılarına karşı tarihi kayıtsızlık var” diyerek özetliyor. Rap şarkıcısı Kanye West ise “Siyahlar, George Bush’un umurunda değil. Bu ülke fakirlere, siyahlara mümkün olduğunca yavaş yardım etmek üzere kurulmuş bir yer” diyor. Felaket sonrası ABD hükümetinin ırkçı tutumunu protesto eden grubun taşıdığı dövizlerde de şu sözler okunuyor: “Bush yalan söylüyor, Irak’ta ve New Orleans’ta insanlar ölüyor; Hayatta kalmak isteyen insanlar yağmacı değildir, ırkçılığa hayır.”

Bu tabloyu daha rahat anlamak için kentin kimliğine bakmak da yeterlidir. New Orleans, % 70’i Afrikalı Amerikalılardan oluşan, polisin uyuşturucu kaçakçılığı, hırsızlık ve yozlaşmadan kentin siyah gençlerini sorumlu tuttuğu ve silahlı siyah gençleri öldüren beyaz polis sayısının oldukça fazla olduğu bir kent. Şehirdekilerin % 40’ı eğitimsiz, ülkedeki en düşük öğretmen ücretleri burada. Şehirde bulunan Angola Hapishanesi’nin çoğunluğunu New Orleanslılar oluşturuyor ve bu hapishaneye düşenlerin % 90’ı burada yaşamını yitiriyor. İşçiler ise çok düşük ücretler ile çalıştırılıyor. Görünen o ki Katrina’dan önce de ikinci sınıf muamelesi gören New Orleanslıların en acı sonuçlarını elbette ki kasırga sonrasında en ağır şekilde ödediler.

Felaketin çok önceden “geliyorum” dediğine dair birçok kanıt var

aslında. Daha önceki dönemlerde ABD medyasında yayınlanan haberlere göre Federal Acil Durum Yönetimi Ajansı’nın 11 Eylül 2001 saldırısından önce dahi bu yönlü uyarılar aldığını ortaya koyuyor. Ancak bu uyarılar sonucu oluşturulan Güneydoğu Louisiana Kent Sel Projesi’nin fonunun ise kesilerek Irak işgaline yönlendirilmiş durumda olduğu da Katrina sonrası yapılan araştırmaların ortaya koyduğu bir sonuç. Bush ise tam kendinden beklenen bir küstahlık ve vurdumduymazlıkla “iyi haber şu ki, bu kaostan ardından mükemmel bir körfez bölgesi oluşacak” diyebilirdi. Yani “asi siyahlardan” arınmış bir körfez. On binlerce insanın yaşamını yitirdiği bir kasırgadan bile “iyi sonuçlar” çıkarabilen Bush ve yönetiminin kasırga karşısında yetersiz kaldığı, AB ve NATO’dan yardım talebi anlamsız bir oyundan ibarettir. Katrina’dan sonra sular üzerinde yüzen yoksulların cesetleri ile gözümüze görünen ve hafızalarımıza kazınması gereken emperyalizmin ta kendisidir. Katrina kasırgası dünyanın “süper gücü” ABD’nin aczini, ırkçılığını olduğu gibi ortaya koymaya yetmiştir. Irak ve Afganistan’ı işgal eden, Türkiye’nin de aralarında olduğu birçok ülkede askeri üsler bulduran, IMF ve Dünya Bankası’nın efendisi küstah kovboy ABD, kendi ülkesinde de bir kez daha teşhir olmuş, nefret ve öfkenin hedefi haline gelmiştir.

Bu ve benzeri doğal felaketlerin asıl olarak, emekçi ve yoksul insanlar için yıkım getirdiği ortadadır. Ancak bir yandan da felaketler sonrası ortaya çıkan tablo, kurulu düzenlerin gerçek yüzlerini göstermektedir. Nasıl ki; Marmara Depremi Türk egemen sınıflarının gerçek yüzünü ortaya çıkardı ise, Tsunami de Güney Asya devletlerinin ve emperyalizmin yüzüne ayna tutmuştur. Ve tıpkı bunlar gibi Katrina kasırgası da, ABD’nin pırlıtlı peçesi altındaki açlığı, sefaleti, vahşi ırkçılığı ortaya sermiştir.

BOTAŞ işçileri İŞ BIRAKTI

BOTAŞ Genel Müdürlüğü ve ona bağlı işyerlerinde çalışan 2 bini aşkın işçi toplu sözleşme görüşmelerinde taleplerinin karşılanmaması üzerine iş bıraktı.

Petrol-İş Sendikası 24 Ağustos Çarşamba günü, Ankara, Adana, Samsun, İstanbul 2 No’lu, Trakya, Kırıkkale, Bursa, İzmir ve Batman’da bulunan şubeleriyle beraber 2 saat iş bıraktı. Yemek boykotu da yapan işçiler, Ankara’da bulunan BOTAŞ Doğalgaz İşletmeleri Genel Direktörlüğü Yapırcık İşletmesi’nin önünde

eylem yaptılar. “İşçiyiz haklıyız kazanaçagız”, “İş ekmeğe yoksa, barış da yok”, sloganlarını haykıran işçiler adına Petrol-İş Ankara Şube Başkanı Mustafa Özgen bir konuşma yaptı. Özgen, işçilerin ücretlerinin iyileştirilmesinin önündeki engellerin kaldırılmasını isteyerek özelleştirme saldırılarının karşısında duracaklarını söyledi. Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın da görüşmelerin sonuçsuz kalması halinde eylemlerinin süreceğini belirten yazılı bir açıklama yaptı.

Çukurova işçisi “vazgeçmek yok” diyor!

(Ankara) 20 aya yakın bir süre maaş alamayan Çukurova işçisi fabrika bahçesinde kurdukları çadırla direnişe başlamış ve daha sonrasında bir grup işçi, eylemi süresiz açlık grevine dönüştürmüştü. Eylemlerine Ankara’ya temsili yürüyüşle devam eden işçiler Ankara’dan da eli boş döndü. Evlerine haciz geldiğini, ev kiralarnı ödeyemediklerini belirten işçiler “artık sabrımız tükendi” diyor. Karamehmet’in

kendilerine çıkış vermediği için başka işe de başlayamayan işçiler açlıkla boğuşuyor ve her şeye rağmen mücadeleden vazgeçmeyeceklerini belirtiyorlar. İşçiler yokluktan eşlerinin bileziklerini, alyanslarını sattıklarını belirttiler. İşçiler ayrıca Ankara’da söz aldıkları kurumlardan bir telefon dahi gelmediğini, unutulduklarını ve eylemlerinin yeteri kadar ilgi görmediğini de belirtiyorlar. (Mersin)

İNCİRLİK YÜRÜYÜŞÇÜLERİ ÇUKUROVA'DA

İstanbul'dan başlayıp Adana-İncirlik'te biten, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu ve çeşitli kurumların katıldığı İncirlik Yürüyüşü anti-emperyalist sloganların öne çıkarılması ile başarıyla sonuçlandırıldı. İstanbul'dan yola çıkan anti-emperyalistler ve devrimciler 28 Ağustos 2005 tarihinde sabah saat 04:30'da Tarsus-Mersin yol ayrımında bulunan Opet Dinlenme Tesisleri'ne geldiler. Daha önce ayarlanan Kazanlı Belediyesi Düğün Salonu polislerin baskıları sonucu iptal edilmişti. Yürüyüş bileşenleri sabah saat 09:30'a kadar burada konakladı. Kitle çektikleri halaylar ve horonlarla omuz omuza verilen mücadelenin, devrimci dayanışmanın güzel örneklerini sergiledi. Saat 09:30'da buradan otobüslerle hareket eden yürüyüş bileşenleri saat 10:00'da Mersin'e vardılar.

MESİN'DE AKP ÖNÜNE YÜRÜYÜŞ

Mersin'e gelen işgal ve İncirlik Üssü karşıtları burada Karayolları 5. Bölge Müdürlüğü önünde Mersin kitlesi ile sloganlar eşliğinde buluştu. Mersin'de Partizan, ESP, DHP, HÖC, Emekli-Sen, BDSP'nin flamalarıyla katıldığı karşılamaya Halkevi, SES Mersin Şubesi ve İHD de destek verdi. Burada yürüyüşe geçen kitlenin önünü ABD emperyalizminin uşakları kesti. Polislin "yürütmeyeceğiz" yaklaşımı kitlenin kararlı tutumuyla boşa çıkarıldı. Buradan AKP önüne yürüyüşe ge-

çen kitle "İncirlik Üssü kapatılsın" pankartları ve flamalar taşıdı. Yürüyüş boyunca sık sık "İncirlik Üssü kapatılsın", "Katil ABD ülkemizden defol", "Filistin'de intifada, Irak'ta direniş kazanacak", "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın mücadelemiz" vb. sloganlar atıldı. Çevreden ve evlerinin balkonlarından, pencerelerinden yürüyüşü izleyen emekçi halk alkışlarıyla, zafer işaretleriyle eyleme destek verdiler. AKP önüne gelen kitle adına basın metnini Uğraş Güzel okudu. Okunan metinde ABD emperyalizminin kanlı icraatları teşhir edilerek, bu yürüyüşün neden gerçekleştirildiğine değinildi. AKP önünde de sloganlar atan kitle buradan da Metropol Miting Alanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca slogan atan kitleye çevreden yine büyük ilgi vardı. Kitle Metropol Miting Alanı'nda sloganlarına ve halaylarına kısa bir süre devam etti. Daha sonra araçlarına binen kitle buradan Adana'ya doğru yola çıktı.

ATILLA ALTIKAT'TA COŞKULU BULUŞMA

Adana'ya ulaşan kitle Atilla Altikat Köprüsü'nde aralarında Partizan, ILPS, ESP, DHP, HÖC, BDSP ve daha birçok kurumun yer aldığı kitleyle buluştu. Flamalar eşliğinde çeşitli sloganlarla kitleyi karşılayan Adana bileşenlerinin coşkusu ve kitleselliği dikkat çekiciydi. Burada kortejler oluşturan kitle pankartlarla İnönü Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca halk-

tan da destek alan kitle İnönü Parkı'na gelip burada bir basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamayla bir kez daha ABD emperyalizmi ve uşakları teşhir edilip, emperyalizme karşı mücadelenin süreci vurgulandı. Açıklamanın ardından bir süre parkta bekleyen kitle halaylar çekti. Burada tekrar kortej oluşturan kitle sloganlar ve Gün Doğdu Marşı eşliğinde Merkez Camii önüne geldiler. Buradan otobüslerle İncirlik'e doğru hareket edildi.

İNCİRLİK'TE UŞAK TC ASKERLERİ

ABD YANKİLERİNİ KORUDU

İncirlik Kasabası'na 500 metre kala otobüslerden inen işgal ve emperyalizm karşıtları kortejlerini oluşturarak İncirlik Girişi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. İncirlik Girişi'nde barikat kuran uşak TC'nin çevik kuvvet polisleri ve askerleri yurtsever, devrimci ve işgal karşıtlarına karşı ABD'nin askerlerini korumak için ellerinden geleni yaptı. Evlerin çatılarına keskin nişancıların ve her sokak başına polislerin yerleştirilmesi bir kez daha emperyalizmin uşaklarının efendilerine olan sadakatini gösterdi. Yürüyüşe geçen kitle dillerinde sloganlar, ellerinde pankartlar, flamalar ve yüreklerindeki inançla barikatların önüne geldiler. Burada sivil bir faşist ya da JİTEM elmanı olan bir kişinin sözlü saldırılarıyla karşılaşıldı. Ancak kitlenin soğukkanlılığıyla olay püskürtüldü. Yapılan açıklamayla ABD üslerinin kapanması için mücadelenin

daha da yükseltileceğine değinildi. Daha sonra her kurum temsilcisi kurumu adına birer konuşma yaptı. ILPS ve Partizan temsilcileri de kısa birer konuşmayla kitleye seslendiler. Kurumlar adına konuşma yapılırken bir kez daha faşistler tarafından provokasyon yapıldı. TC bayrağı açan faşistlerin girişimi eylem komitesinin olumlu tavırla engellendi. Konuşmaların ardından Liman-İş Mersin Şubesi eski Başkanı Hasan Biber Arapça bir şiir okudu. Şiirin ardından kitle hep bir ağızdan "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganını haykırdı. Biber daha sonra şiirin Türkçesini de okudu. Bu şiirin ardından hep birlikte atılan sloganlarla eylem sonlandırıldı. Otobüslere binen kitle geldikleri illere doğru hareket etti.

Bu eylemin ardından bu ülkenin gerçek savunucularının kimler olduğu bir kez daha gözler önüne serildi. Faşist TC'nin bayrağını sallayıp şov yapan ama ülke topraklarında bulunan ABD askerlerine en ufak bir tepki göstermeyenler bir yandayken, diğer yanda emperyalist zulme karşı yollara düşen gerçek anti-emperyalistler ve devrimciler vardı. Bir yanda ABD'li kağıttan kaplanları korumak için her yeri tutan faşist TC'nin bekçileri bir yanda ise ülkesinde işgalcileri, tecavüzcüleri, işkencecileri, çocuk katillerini istemeyen, anti-emperyalistler, devrimciler vardı. Bu eylem aynı zamanda ülkemiz devrimcilerinin ve anti-emperyalistlerinin ortak bir karşı koyuşu örgütlemesi açısından da olumluydu. (Mersin)

Bağımsızlığımız ve onurumuz için İncirlik Üssü kapatılsın!

Eskişehir'deki yürüyüş sonrası girdiğimiz bir marketteki kasiyer, "İncirlik Üssü kapatılsa ne olur, kapatılmasa ne olur?" diyerek yaşamlarında birşeyin değişmeyeceğini belirtiyordu. bizse "kapatılırsa mazlum Irak halkının kanına eliniz bulaşmamış olur, bu işgalde payımız azalmış olur" diyorduk.

İçine düştüğü ekonomik krizden çıkmak için petrol rezervi yüksek ve stratejik konumu önemli ülkelere saldıran, bu ülke halklarını en ağır silahlarla katleden ABD emperyalizminin başta Ortadoğu ülkeleri olmak üzere hedef tahtasına koyduğu ülkeleri işgal etmek, askerlerini daha rahat konuşlandırmak ve hava saldırılarını daha etkin gerçekleştirebilmek için ülkemiz topraklarında bulunan İncirlik Üssü'nü yıllardır rahatlıkla kullandığı bilinmektedir. Türkiye'nin emperyalizme uşaklığının ve emperyalist saldırganlığın simgelerinden biri olan İncirlik Üssü'nün, ABD'nin Irak'a saldırısı ve işgaliyle birlikte ABD emperyalizmi için çok daha işlevli hale geldiği ve Irak halkının bu üsten kalkan uçaklarla her gün bombalandığı da bilinmektedir. Yıllardır başta ABD olmak üzere emperyalizmin dünya halklarını tehdit etmesinde önemli bir yere sahip olan İncirlik Üssü'nün kapatılması ve Irak'taki emperyalist işgalin son bulması için "İncirlik Üssü Kapatılsın" şiarıyla 26 Ağustos'ta İstanbul'dan başlayan ve 28 Ağustos'ta Adana'da son bulan Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu ile Maya, BDSP, Belediye İş İstanbul 2 No'lu Şube, Tuzla Deri İş Sendikası, BES İstanbul 1 No'lu Şube, Emekli Sen 2 No'lu-Mersin-Antalya ve Adana Şubeleri, ÇEM-DER Genel Merkez, Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Merkezi, Genel-İş 2 No'lu Bölge-3-7 ve Trakya Şubeleri, DİSK Limter-İş, İzmir Belediye İş 4 No'lu Şube, Hava İş Adana Şubesi, Tüm Bel-Sen Adana Şubesi, Belediye İş Adana Şubesi, SES Mersin Şube-

si ve Adana Genel-İş Bölge Temsilciliği İncirlik yürüyüşü düzenledi. SODAP, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi, Emekli-Sen 1-3-4 nolu şubeler, Tekstil-Sen, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği'nin de desteklediği yürüyüşün başladığı İstanbul'da 26 Ağustos günü yürüyüşü düzenleyen ve destekleyen kurumlar Galatasaray Postanesi önünde basın açıklaması yaparak yürüyüşü başlattılar.

"İncirlik Üssü Kapatılsın" pankartı açılarak yapılan eyleme önlüklerle katılan yürüyüşçüler adına yürüyüşün örgütlenmesi sürecinde yaşanan zorlukları anlatan Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu sözcüsü Eyüp Baş, emperyalist üslerin kapatılmasını istemenin haklı ve meşru bir talep olmasına karşın yürüyüşün kitlelere duyurulmasında ve en geniş çevrelerin katılmasını sağlayan hazırlık çalışmalarında çok çeşitli engellerle karşılaştıklarını söyledi. Baş, İncirlik Üssü üzerinden başlattıkları bu yürüyüşle sadece İncirlik'in değil Türkiye'deki bütün üslerin kapatılmasını istediklerini söyledi.

Basın açıklamasını yapan Figen Yüksekdağ da Türkiye halklarının iradesi hiçe sayılarak, ülke topraklarını kanlı bir emperyalist saldırganlığın aleti haline getiren İncirlik Üssü'nün kapatılması için 22 ilden yürüyüşçülerin yola çıkarak 28 Ağustos'ta Üs önünde bir kez daha tüm dünyanın yoksul emekçi ve direnen halkları adına emperyalizme nefretlerini haykıracaklarını söyledi. ABD askerlerinin ülkemiz topraklarını terk etmesini isteyen

Grup Yorum üyeleri de yürüyüşe destek vererek yürüyüşçüleri marşlar ve türkülerle uğurladı. "İşgalci ABD ülkemizden defol", "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "İncirlik Üssü kapatılsın" sloganlarıyla hareket eden yürüyüşçülerin ilk durağı Gebze oldu.

Gebze'de Öğretmenevi önünde toplanan Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu bileşenleri sloganlarla İstanbul'dan yola çıkan arabaları karşıladı. Öğretmenevi'nden Cumhuriyet Meydanı'na kadar kortejler oluşturarak sloganlar ve Gündoğdu Marşı'yla yürüyen kitle oldukça ilgi çekerken Irak halkına yapılan işkenceleri her gün ortaya çıkan yeni resimlerle duyan insanlar da desteklediler. Burada kitle adına açıklama yapan Özgür Türk, Körfez Savaşı, Afganistan ve Irak işgallerinde halkların katledilmesi için kullanılan saldırı odakını ve ABD askerlerini defetmek için bu yürüyüşü başlattıklarını kaydetti. "Emperyalistlerin savaş ve saldırı araçlarını, askerlerini konuşlandırdıkları İncirlik Üssünü ülkemizde istemiyoruz" diyen Türk, açıklamayı izleyen insanları yürüyüşe katılmaya çağırdı. Açıklamanın ardından kitle otobüslere binerek bir sonraki durak olan İzmit merkeze doğru ilerledi yine sloganlarla.

İzmit Merkez Bankası önünde kendilerini karşılayan İzmit Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu bileşenleri ve sendikalarla birlikte İnsan Hakları Parkı'na kadar "Kahrolsun ABD emperyalizmi yaşasın mücadelemiz" "İncirlik Üssü kapatılsın" sloganlarını atarak yürüyen yaklaşık 350 kişi adına açıklama yapan İsmet Yurtsever "Sizleri İzmit'in işçi sınıfı ve emekçi halkı adına selamlıyorum" diyerek başladığı konuşmasına emperyalist saldırıların önüne geçmek ve işgallerin son bulması için başlattıkları İncirlik yürüyüşünün güçlenerek amacına ulaşacağını söyleyerek devam etti. Basın metnini okuyan Özgür Aşan ise "Bizler, ABD'nin kanlı sömürgeci saldırganlığına karşı boyun eğmeyen halkların iradesini, emperyalizmle işbirliği halindeki siyasi iktidara karşı halkların kardeşliği ve birlik mücadelesini büyütmek için İncirlik'e yürüyoruz" dedi. İzmit'te yapılan açıklamanın ardından da kitle otobüslere yönelerek Bursa'ya doğru yola çıktı.

Akşam saatlerinde Bursa'ya varan İncirlik yürüyüşçülerini karşılayan katılımcılar "Kahrolsun emperyalizm yaşasın mücadelemiz", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol" slo-

ganlarıyla karşılandı. Yeniden kortejler oluşturarak Fomara Meydanı'ndan Osmangazi Metro Santral önüne kadar yürüyen kitle, burada yaptığı basın açıklamasına yoğun ilgi gösteren Bursa halkını Irak halkının sesine ses katmaya, yürüyüşü desteklemeye çağırdı. Müzik grubunun söylediği türkülerle halay çeken kitle sık sık sloganlar atarak marşlar söyledi. Burada yapılan açıklamanın ardından kitle Bursa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası'nda konakladı. Sabah erken saatlerde de Eskişehir'e doğru yola çıktı.

Gittiği her ilde yoğun ilgiyle karşılanan yürüyüşçüler Eskişehir'de de büyük bir coşkuyla karşılandı. Odun Pazarı'ndan Adalar Migros önüne kadar yürüyen kitleyi provoke etmek isteyen bir kişi elindeki Türk bayrağıyla kitleye ilerleyerek ortamı germeye çalıştı. Ancak yapılan müdahalelerle olası bir provokasyon engellenirken polislin kitlenin yol kesmesine karşı yapmaya çalıştığı engellemeleri provokatöre yönelmemesi dikkat çekti. Adalar Migros önünde Onur Ertekin basın açıklaması yaparak Eskişehir halkına "Bağımsızlığımız ve onurumuz için sizleri sürdürdüğümüz yürüyüşümüze destek olmaya çağırıyoruz" diyerek seslendi. Herhangi bir provokasyona geçit vermeden yürüyüşüne devam eden kitle buradan Ankara'ya ilerledi.

Yürüyüş güzergahında olmayan Karadeniz bölgesi koordinasyon bileşenleri, İzmir, Malatya, Dersim bileşenleri ve Maya, BDSP, Odak ve ÇHD ile Ankara'da Toros Caddesi'nde buluştu. Kalabalık bir kitlenin karşıladığı yürüyüşçüler "İncirlik Üssü kapatılsın" sloganıyla Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüdü. Abdi İpekçi Parkı'nda aylardır dönüşümlü olarak açlık grevi yapan TAYAD'lı ailelerin coşkulu alkışları ve sloganlarıyla da karşılanan kitle burada da basın açıklaması yaptı ve neden İncirlik Üssü'ne yürüdüklerini anlattı. Yapılan açıklamada başta ABD olmak üzere emperyalizmin dünya halklarına yönelik her gün daha da sistemleştirerek geliştirdiği saldırı politikaları teşhir edildi. İdilcan Kültür Merkezi Müzik Grubu da söylediği türkülerle yürüyüşçüleri görkemli bir şekilde Konya'ya uğurladı. Yolculuk saatinin uzamasından kaynaklı Konya'ya gece geç saatlerde varan yürüyüş konvoyu buradaki katılımcıları da alarak bir sonraki durak olan Mersin'e hareket etti. (İstanbul)

